VÂNAȚI-L PE RADOVAN KARADZICI!

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

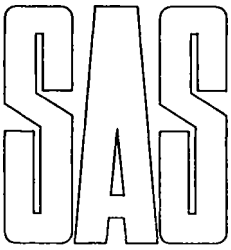

Vânaţi-l pe Radovan Karadzici!

V.1.0

ISBN:
973-9138-21-7

Malko Productions – Paris,
Tu tueras ton prochain
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1997

Gerard de Villiers

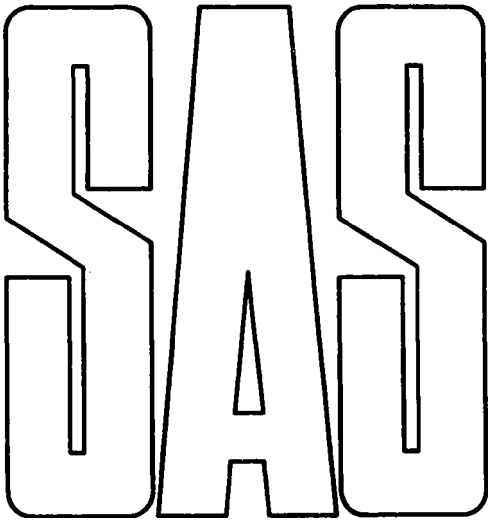

Vânaţi-l pe Radovan Karadzici!

În româneşte de Cristina Szabo

Tineretul

1997

Capitolul I

Malko parcă la umbră maşina Polo închiriată, de culoare roşu pompier, la bordura străzii Pariska, chiar înainte de Ambasada Franţei, îndepărtându-se pe jos spre Knez Mihajlova, marea arteră pietonală din Stări Grad, vechiul cartier al Belgradului. Chiar în faţă, lângă şinele de tramvai ce se întindeau de-a lungul parcului Kalemegdan, o macara a Miliţiei se pregătea să ridice cu o iuţeală uimitoare o maşină incorect parcată. La Belgrad, cel mai bine mergea industria, secătuită economic după luni de sancţiuni internaţionale, interzicând orice import. Preţul benzinei importate clandestin urcase la zece dinari litrul! Într-o ţară unde salariul mediu era de cinci sute de dinari! După ce îi împinsese cu bună ştiinţă pe bosniaci în acel sinistru program de epurare etnică, preşedintele Republicii Federale lugoslavia, Slobodan Miloşevici, bătrâna fosilă moştenită de la comunişti, înşirase pe falsa broderie de artizan al genocidului, imaginea unui prăfuit porumbel al păcii, străduindu-se să-i convingă pe occidentali de buna sa credinţă. Resemnaţi, sârbii şi muntenegrenii încercau să supravieţuiască, ignorându-i pe „fraţii” lor bosniaci, a căror reputaţie fusese uşor şifonată din cauza diverselor atrocităţi…

Chiar pe partea umbrită a străzii Knez Mihajlova, temperatura era aidoma celei dintr-o saună. Sub cerul cenuşiu, căldura era umedă şi lipicioasă. Peste Belgrad se abătuse un val de căldură cum nu mai fusese de treizeci de ani! Ziua şi noaptea erau peste patruzeci de grade, ceea ce făcea ca nenumăratele terase ale cafenelelor să fie pline, accentuând astfel aerul mediteraneean al acestui oraş clocotind de viaţă şi îndemnându-le pe femeile deja provocatoare, cu sâni trufaşi şi picioare interminabile, să se dezbrace. Malko se întâlni pe Knez Mihajlova cu una dintre ele, având părul că pana corbului şi siluetă de zeiţă, care îi aruncă o ocheadă turbată, făcută parcă să-l abată de la ţelul „plimbării” sale… lucru despre care nici nu putea fi vorba.

Mergând cu maşina de la hotelul *Hyatt,* nestemata oraşului-dormitor Novi Beograd situat de cealaltă parte a râului Sava, încercase să se asigure că nu era urmărit, ceea ce se dovedise a fi un lucru aproape imposibil şi fusese nevoit să aplice cu scrupulozitate programul de descurajare a filajului sugerat de

şeful Centralei CIA de la Belgrad, Larry Oldcastle. Agenţii SDB[1], căliţi după cincizeci de ani de comunism, erau nişte profesionişti redutabili. Ca întotdeauna, Knez Mihajlova gemea de lume... Malko se opri câteva clipe la un chioşc cu sucuri de fructe, dădu câteva monede unui invalid cu picioarele amputate şi cu o căciulă de lână înfundată pe cap, în ciuda căldurii îngrozitoare şi se afundă într-un pasaj îngust, după ce se plimbase puţin prin faţa magazinului Davidoff. Care expunea în vitrină ultima gamă de brichete Zippo cu sigla Harley Davidson.

Traversă în grabă pasajul pustiu, ieşind într-o stradă paralelă cu Knez Mihajlova, Cara Lazara, apoi se opri câteva clipe în faţa vitrinei unui anticariat, supraveghindu-i cu coada ochiului pe cei ce veneau dinspre Knez Mihajlova. După ce şi-i întipări în minte, traversă şi o luă pe o străduţă în pantă, paralelă cu singura parcare etajată din Belgrad şi care se termina în strada Brankova, aceasta prelungindu-se cu Brastvo Most, unul dintre cele trei poduri care traversau Sava.

Malko se întoarse brusc. Era singur.

Dădu ocol unui chioşc de ziare şi coborî în pasajul subteran de sub strada Brankova. Îşi scoase repede sacoul şi îl puse în sacoşa de plastic pe care o ţinea în mână. Era ceea ce se numea «desiluetare». Eventualii urmăritori ar fi căutat o persoană în costum şi nu una în cămaşă... Ieşi în celălalt capăt, în mijlocul gloatei fremătătoare din «piaţa turcească» şi se amestecă în mulţime. Trucul era vechi: se alternau locurile pustii cu cele aglomerate...

O luă de-a lungul pieţei de peşte, ocolind tarabele. Un ziduleţ delimita piaţa. Deasupra lui, era o stradă cu sens unic şi nişte trepte care permiteau accesul la ea. Coborând treptele, Malko o luă spre «Autobus Kolovoz»[2].

Atunci când făcu semn unui taxi, o sută de metri mai încolo, era sigur că nu fusese urmărit.

— La hotelul *Metropole,* îi spuse şoferului.

Cel cu care avea întâlnire, era dinamită curată. Dacă s-ar fi aflat, risca să nu rămână în viaţă prea mult timp.

Restaurantul *Madera* se găsea în mijlocul parcului Tasmajdan, la marginea Bulevardului Revoluţiei, invadat de o droaie de plimbăreţi care încercau să scape de temperatura caniculară. Malko intră în mica fundătură, paralelă cu restaurantul.

---

[1] Sluzba Drzavne Bezbednosti – Serviciile de Informaţii Sârbe (n.a.).

[2] Autogara (n.a.).

Ochi o bancă liberă, chiar în faţa terasei de la *Madera* şi se aşează. Venise pe jos de la hotelul *Metropole*, aflat cam la o sută de metri. Îşi privi ceasul Breitling „navitimer”. Nenad Kurco, cel cu care trebuia să se întâlnească, întârziase o jumătate de oră. Pentru un iugoslav, nu era lucru de mirare: punctualitatea era ceva relativ. Malko îşi impuse răbdare, privind la vechile tramvaie de culoare verde aprins care scârţâiau din toate încheieturile şi care constituiau locurile preferate ale celor care, profitând de aglomeraţie, pipăiau fără ruşine fetele.

Pe sub copacii din parc, temperatura părea cât de cât suportabilă.

Cercetă în continuare cu privirea trecătorii, comparându-i mental cu fotografia pe care i-o arătase Larry Oldcastle. Un bărbat înalt, cu un aspect hămesit, cu părul negru, lins şi cu o gură mare cu buze subţiri. Nenad Kurco, fotograf «free-lance[3]», îl însoţise în 1991 într-o expediţie în Croaţia pe şeful unei grupări paramilitare, Zlatko Sombor, supranumit «comandantul» Dragan. Fost deţinut de drept comun, «comandantul» Dragan se dedase la o serie de masacre, între 1991 şi 1993, având ca scop purificarea etnică… lăsând câteva sute de cadavre în urma lui.

După ce „războiul” se terminase, acest cetăţean al Federaţiei sârbo-muntenegrene, cu toate că se născuse în Slovenia în 1952, ducea un trai liniştit la Belgrad. CIA n-ar fi auzit niciodată de Nenad Kurco, un obscur fotograf, dacă acesta n-ar fi devenit amantul unei ziariste sârbe şi ea *stringer*[4] al CIA. Aceasta transmisese de curând un mesaj ademenitor Centralei din Belgrad: dornic să se stabilească în străinătate, Nenad Kurco era gata să vândă celor de la CIA, pentru suma de cincizeci de mii de dolari, contravaloarea a circa o sută de clişee în care apăreau «comandantul» Dragan şi oamenii săi, în timp ce îi executau pe croaţii din satul Sodolovici, îngenuncheaţi, cu un glonţ în ceafă, ca în vremurile bune ale comuniştilor.

Masacrele deveniseră metoda uzuală în timpul purificării etnice din Croaţia şi din Bosnia, mii de bărbaţi, femei şi copii, murind în chipuri groaznice. Numai în enclava Srebrenica, oamenii generalului Ratko Mladici împuşcaseră mai bine de opt mii de musulmani. Pe lângă ei, cei câţiva zeci de morţi de la Sodolovici păreau floare la ureche. Singura diferenţă era că la Sodolovici existase un fotograf care imortalizase scena, dacă se

[3] Independent (n.t.).

[4] Informator (n.t.).

putea spune astfel. Cu aceste fotografii, mandatul de arestare emis la 1 octombrie 1992 de către autorităţile croate pe numele «comandantului» Dragan sub acuzaţia de genocid, căpăta o altă greutate.

O noutate care, în această perioadă de relaţii încordate între Slobodan Miloşevici, preşedintele Federaţiei iugoslava şi guvernul american, avea o importanţă crucială. Cerut du urgenţă de CIA, Malko fusese nevoit să se smulgă încă o dată din îmbrăţişările logodnicei sale, trupeşa contesă Alexandra, părăsind plăcerile de la castelul Liezen.

Întreţinerea unui castel de patruzeci de camere era un hău fără fund în care se duceau dolarii câştigaţi de Malko cu preţul vieţii… Anii de misiuni imposibile nu-i permiseseră să-şi asigure o retragere decentă aşa cum şi-o dorea, deci continua să se joace cu moartea ca şoarecele cu pisica…

Furioasă din cauza acestui nou abandon, Alexandra se urcase în primul Airbus Air France spre Paris, cu intenţia de nezdruncinat să cheltuiască în avans tot ce Malko avea să câştige. Facturile marilor croitori şi ultimele creaţii ale decoratorului Claude Dalle erau de ajuns.

Ultima aventură la Moscova îi lăsase un gust amar[5]. Din cauza unei serii de încurcături, fusese parţial responsabil de moartea unei femei pe care o cunoscuse prea puţin, dar care lăsase în amintirea lui o urmă de neşters: cecena Louisa.

Această misiune la Belgrad i se părea mai uşoară. Larry Oldcastle nu voia să amestece în mod direct centrala însărcinată cu recuperarea documentelor explozive, ceea ce ar fi dus la declanşarea unei operaţiuni necurate. Astfel, făcuse apel la şeful de misiune specializat în lovituri ocolite şi misiuni disperate: Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, cavaler al ordinului Serafimilor, margraf de Basse-Lusace, cavaler de onoare şi devotament al ordinului suveran de Malta, cavaler de drept al Vulturului Negru, fără a mai pune la socoteală titlurile mai banale, dintre care unul singur era un secret ştiut doar de zei: salariat neîncadrat la *Central Intelligence Agency*. Scăpat teafăr din războiul rece şi din câteva episoade mai încinse petrecute în lumea a treia, Malko era conştient că dacă întinde coarda prea mult, aceasta se va rupe. Cu toate acestea, un amestec de fatalism şi de poftă de viaţă pe picior mare şi, pe undeva, ideea bizară că luptă pentru o cauză dreaptă, pentru o lume cu mai

[5] Vezi SAS nr. 123, *Răzbunarea cecenă (Vengeance tehetchene).*

puţine orori, în care nevinovaţii nu pierdeau în toate, îl împiedicau să renunţe…

Se ridică de pe bancă, devenind brusc foarte atent. Un tânăr îmbrăcat într-un pulover roşu coborâse din tramvai şi se îndrepta spre el. Nasul coroiat şi părul răvăşit îl făcură să-şi dea seama că nu era Nenad Kurco. Bărbatul trecu prin faţa lui fără a întoarce capul şi o luă pe bulevardul Revoluţiei, una dintre puţinele artere al căror nume supravieţuise epurărilor anilor ’80. Chiar şi bulevardul Marsala Tito – eroul Iugoslaviei – dispăruse. Piaţa Marx şi Engels devenise piaţa Nikole Pasica. Doar sinistrul aparat de represiune mai rezistase într-un imens imobil negricios, la capătul străzii Knez Mihajlova, chiar înainte de podul ce trecea peste autostrada spre Zagreb. De la fărâmiţarea Iugoslaviei, fuseseră eliminate elementele nesârbeşti şi maşinăria SDB-ului continua să funcţioneze, bine unsă, pregătită să suprime orice pericol ce ar fi ameninţat guvernul lui Slobodan Miloşevici, mărind numărul interceptărilor, al intimidărilor şi, atunci când era cazul, al asasinatelor.

Doar cel de-al Doilea Directorat, însărcinat cu lichidarea adversarilor titoismului în afara fostei Iugoslavii, trecuse pe linie moartă: Iugoslavia nu mai exista, iar Tito nu mai reprezenta un idol. SDB-ul rămăsese însă un mecanism eficace şi feroce, în slujba rămăşiţelor fostei Iugoslavii, Federaţia care reunea Serbia, Muntenegrul şi Kosovo, sub conducerea unui vechi activist viclean ca o vulpe, Slobodan Miloşevici, omul care reuşise cea mai spectaculoasă răsturnare din istorie. După ce asmuţise hoardele sălbatice ale sârbilor bosniaci asupra Croaţiei, reuşise să se impună ca un «peace-maker», făuritor de pace, aidoma lui Hitler, care după ce răvăşise Europa cu trupele sale SS, pozase în mieluşel, pretinzând că nu făcuse nimic. Cu toate acestea mai marii lumii îl credeau, sau se prefăceau că o fac, doar aşa se explica faptul că Miloşevici devenise de «neocolit», sau în orice caz, util şi frecventabil. Totul era ca la circ: dresorul – adică SUA – nu-l scăpa din ochi, gata să-l împuşte dacă ar fi devenit din nou periculos…

Iată de ce Malko se afla la Belgrad, pe o temperatură de peste patruzeci de grade.

*

* *

Trecuse deja o oră şi un sfert de când aştepta… Lac de sudoare, cu cămaşa lipită de corp, Malko se ridică. Din cine ştie

ce motiv, Nenad Kurco îi trăsese clapa. Se duse la terasa restaurantului *Madera* şi întrebă de unde putea să telefoneze. Cum la Belgrad probabil că nu erau decât trei telefoane publice în stare de funcţionare, întrebarea nu era deplasată. Îi fu arătat un aparat foarte vechi aşezat pe o masă. Malko introduse o monedă de un dinar şi formă numărul liniei directe a lui Larry Oldcastle, foarte probabil ascultată de SDB.

Americanul răspunse imediat.

— Eu sunt, răspunse Malko, fără să-şi dea numele. N-a venit.

Şeful Centralei CIA tăcu preţ de câteva clipe, apoi răspunse:

— Duceţi-vă la el acasă. Poate că a avut o problemă.

Şi închise imediat. Chiar dacă SDB-ul ascultase conversaţia, nu i-ar fi servit la nimic… Malko îşi şterse fruntea şi consultă harta Belgradului. Tânărul fotograf locuia în partea de sud a oraşului, în cartierul rezidenţial Dedinje. Malko opri un taxi şi îi dădu adresa. Acum era sigur că nu era urmărit.

Peste zece minute, şoferul Zastavei 128 intră pe o străduţă în pantă, care începea de la bulevardul Vojvoba Putmika şi mergea de-a lungul unuia dintre nenumăratele parcuri ale capitalei. Sârbii n-aveau bani, dar aveau copaci. După câteva zigzaguri, taxiul se opri la începutul străzii Selva Nauma, o străduţă în pantă dintr-un cartier împădurit şi şoferul plecă imediat ce îşi încasă cei zece dinari. Malko cercetă imobilul din faţa lui, care purta numărul 5. Trei etaje din cărămidă roşie, cu balcoane albe, având în spate un alt corp de clădire. Trotuarul era desfundat, iar vilele din vecinătate erau într-o stare jalnică. Două epave de maşini stăteau parcate pe trotuar. Numai păsările tulburau liniştea. Te-ai fi crezut la ţară.

Malko traversă şi cercetă panoul interfonului. Acolo locuia Nenad Kurco… Apăsă pe buton, dar nu primi nici un răspuns. La a treia încercare, se dumiri că fotograful nu era acasă… Pierduse aproape trei ore cu această întâlnire ratată, deci putea să mai aştepte puţin. Traversă şi se sprijini de un zid, la umbră. Aproape că nu era circulaţie în acest cartier liniştit. Căldura părea că ucisese totul.

Minutarul ceasului Breitling cernea clipele cu o încetineală exasperantă. Malko era gata să plece când văzu apărând o femeie care, cu un coş în mână, se îndrepta spre intrarea clădirii. Profită de ocazie şi se dezlipi de zid, ajungând-o din urmă chiar în momentul în care aceasta deschidea uşa. Apăsă imediat pe butonul interfonului şi spuse:

— Nenad! *That's me*[6].

Femeia îl auzi şi ţinu uşa… Malko se strecură înăuntru, ca şi când cineva i-ar fi răspuns. Din fericire, binefăcătoarea lui se opri la parter. Urcă pe jos, pentru că ascensorul era în pană. Casa scărilor era un pic mai curată decât în clădirile din centru. Se opri pe palierul de la etajul doi. Erau două uşi. Pe cea din stânga era înfiptă cu ace de gămălie o carte de vizită pe care scria Nenad Kurco. La noroc, Malko apăsă pe sonerie. Sunetul strident îl asurzi, dar nimeni nu răspunse.

Ce să facă? Se aşeză pe o treaptă, trăgând cu urechea la zgomotele de la parter. Trei persoane intrară, în decurs de o jumătate de oră, dar nici măcar una nu urcă mai sus de etajul unu. Pe palier domnea o căldură prăfoasă. Nemairezistând, cercetă uşa, un panou obişnuit din lemn, cu o singură încuietoare. Aplecându-se spre ea, realiză că cheia era înăuntru.

Maşinal, răsuci mânerul rotund, simţind jocul uşor al broaştei Nu-i mai rămăsese decât să împingă uşa care cedă Imediat.

Aceasta nici nu era încuiată!

Ciudat…

*

* *

Privi în jur. Cu inima bătându-i nebuneşte, pătrunse în interior şi închise uşa în spatele lui. Privirea îi întâlni mai întâi o mini-bucătărie, cu o măsuţă pe care se aflau diverse ustensile şi o sticlă de whisky scoţian Defender «Cinci ani» pe jumătate plină. Se uită spre stânga şi simţi cum adrenalina îi pulsează în artere. Un corp dezbrăcat se balansa în mijlocul camerei, cu picioarele la câţiva centimetri de podea.

Un tânăr complet dezbrăcat, cu trupul mâzgălit cu vopsea verde şi roşie, atârna strâns de gât cu o sfoară, a cărei extremitate opusă fusese fixată într-un cârlig înfipt în tavan. Nu părea să fi murit de mult, pentru că nu se simţea urmă de miros în cameră. Un scaun răsturnat părea să explice în ce mod îşi pusese capăt zilelor. Malko îl recunoscu după trăsăturile supte şi după părul negru.

Nenad Kurco avea o scuză valabilă pentru că nu se prezentase la întâlnire.

Imobilitatea corpului, pielea întinsă a feţei, care căpătase deja paloare de ceară, contrastau în mod tragic cu ciripiturile păsărelelor cuibărite în copacii din vecinătate.

[6] Eu sunt (n.t.).

Tulburat, Malko se pregătea să plece, când observă uşa deschisă a camerei învecinate. Ocolind cadavrul, se gândi să arunce o privire şi acolo. Pătrunse într-o încăpere mai mică, având pereţii decoraţi cu desene de copil şi se îngrozi. O fetiţă blondă, într-o rochie de bumbac înflorată, părea ţintuită de un perete. Fusese spânzurată şi ea şi atârnată de un cârlig înfipt în zid! Probabil că se zbătuse mult înainte de a muri, după bucăţile de tencuială desprinse... Răvăşit, Malko se întoarse şi reveni în cealaltă cameră.

Nici urmă de dezordine în apartament, nici o urmă de luptă. Cadavrul slab părea ireal. Privi în jur. Pe unul din pereţi era o inscripţie făcută cu marker negru: SLOBODA[7], chiar deasupra unui aparat de aer condiţionat al cărui cablu fusese smuls.

Intrigat, Malko se uită în jur. După şocul descoperirii a ceea ce părea o sinucidere precedată de o crimă – cea a fetiţei blonde, care cu siguranţă că nu se spânzurase singură – reflexele profesionale îi reveniră. Din nefericire, nu se găsea pentru prima oară în faţa unui cadavru, chiar dacă spectacolul oferit de fetiţa spânzurată era unul înfiorător. Aparent, Nenad Kurco, într-o criză de demenţă, se sinucisese după ce îşi spânzurase fiica. Corpul despuiat, mâzgălelile, inscripţia de pe perete, toate acestea indicau o tulburare mintală.

Numai că fotograful al cărui corp atârna acum în mijlocul camerei era în posesia unor fotografii explozive, care ar fi putut să mai fie încă acolo.

Malko încuie uşa de la intrare şi privi în jur. Pe jos se afla un telefon roşu cu taste, cu patru bileţele lipite de jur împrejur. Malko notă numerele. Ultimul bileţel avea un nume mâzgălit sub numărul 332768. Carla Bettega, hotel *Bristol,* camera 24.

După ce termină de notat, Malko scotoci rapid dar amănunţit cele două camere, examină hârtiile împrăştiate dar nu găsi nimic interesant. Nici urmă de fotografii. După ce ridică saltelele şi inspectă toate ascunzătorile posibile, se hotărî să nu mai zăbovească.

Întredeschise uşa prudent, asigurându-se că palierul era pustiu şi plecă, cuprins de sentimente contradictorii. Tristeţe în faţa morţii, dar şi senzaţia că sinuciderea era prea evidentă pentru a fi reală. De ce să fi vrut Nenad Kurco să moară, împreună cu fiica sa, când era pe cale să pună mâna pe cincizeci de mii de dolari, o sumă considerabilă pentru el?

[7] Libertate (n.a.).

Capitolul II

Larry Oldcastle era consternat. Îi arătă lui Malko un număr din *Nasa Borba*[8] apărut cu câteva ore în urmă. Două fotografii ocupau una dintre paginile cenuşii ale ziarului. Una a lui Nenad Kurco, făcută acasă la el, întins pe jos şi acoperit până la gât cu un cearceaf, cealaltă a unei splendide brunete a cărei strălucire, în ciuda calităţii proaste a hârtiei, nu putea fi ascunsă.

— Prostul ăsta s-a sinucis! După ce şi-a ucis fiica, oftă şeful CIA. S-ar părea că era un tip fragil, emotiv.

— Cine e bruneta?

— Logodnica lui, Dragona Milosin. Ea a descoperit cadavrul.

Americanul se aşeză într-unul din fotoliile din jurul măsuţei joase. Cu mustaţa neagră, tunsă perie, cu cravată şi cămaşă albă, aducea vag cu un militar. Voinic, mai degrabă elegant, atletic, surâdea în permanenţă. Biroul prelung, cu ferestrele ce dădeau într-o curte interioară, creau o senzaţie de claustrofobie. Ambasada americană la Belgrad ocupa un bloc întreg, pe Knez Mihajlova, la câţiva paşi de SDB, situat puţin mai departe, pe acelaşi trotuar. Avea un club, locuinţe şi o mulţime de birouri goale. După încetarea războiului rece, afacerile se derulau mai încet. Doar Bosnia îşi relansase activitatea.

Larry Oldcastle aprinse altă Gauloise blonde, cu o brichetă Zippo pe care era gravată emblema echipei de fotbal american a statului New York, *Buffalo Bulls.* Fotografia din spatele lui îl înfăţişa cu un aer marţial, fluturând o bâtă de base-ball.

— N-aţi găsit nimic în apartament? întrebă el.

Malko luă o gură din cafeaua turcească, rebotezată acum sârbească.

— Nu, spuse el. În orice caz, nu-mi închipui că ar fi lăsat la întâmplare acele fotografii. Sunt probabil la vreo bancă, sau ascunse într-un loc sigur.

Bătaia uşoară în uşă fu urmată de apariţia secretarei lui Larry Oldcastle, care aducea nişte hârtii. Malko fu plăcut surprins. Era o încântătoare metisă cu trăsături fine, a cărei îmbrăcăminte amplă, cu o fustă până în pământ, nu reuşea să-i ascundă de tot sânii ascuţiţi şi crupa bombată, aşa cum numai negresele o au.

[8] Lupta noastră. Cotidian belgian (n.a.).

Înainte de a ieşi, îi aruncă lui Malko o ocheadă pătrunzătoare ca un laser. În mod sigur n-avea nimic împotriva blonzilor…

— Priscilla, vi-l prezint pe prinţul Malko, unul dintre cei mai buni şefi de misiuni pe care îi avem, spuse americanul. Malko, ea este Priscilla Clearwater, cea mai bună secretară din câte am avut!

Larry Oldcastle aşteptă totuşi până aceasta ieşi, înainte de a continua conversaţia.

— Fotografiile trebuie găsite! spuse el răspicat. Orice ar fi.

Malko îl privi puţin surprins. Cum ar fi putut schimba faţa lumii dovezile unui masacru petrecut acum cinci ani într-un sătuc pierdut din Croaţia? Atâtea orori se întâmplaseră în fosta Iugoslavie…

— E chiar aşa de important?

Larry Oldcastle îl privi agasat.

— E *vital!* spuse el tranşant. Si am să vă explic de ce. Sunteţi la curent că pentru luna septembrie a acestui an am prevăzut alegeri în Bosnia, în toate teritoriile controlate de IFOR[9].

— Sunt la curent, recunoscu Malko. Şi?

Americanul îşi aprinse altă Gauloise blonde.

— Aceste alegeri nu pot fi *credibile,* decât în cazul când criminalii de război cei mai marcanţi, adică generalul Mladici şi preşedintele sârbilor bosniaci, Radovan Karadzici sunt, în cel mai rău caz, scoşi din circuit şi aduşi în faţa tribunalului internaţional de la Haga. În caz contrar, musulmanii nu vor participa la ceea ce ei numesc o parodie.

— Pare logic, admise Malko, dar aveţi în Bosnia şaizeci de mii de oameni înarmaţi până în dinţi, capabili să pună mâna pe Karadzici, nu?

— Adevărat, recunoscu abătut americanul, dar lucrurile nu stau aşa. Responsabilii militari ai IFOR refuză să aresteze criminalii căutaţi de TPI, sub pretextul că s-ar declanşa tulburări sângeroase.

— Pe vremea mea, obiectă Malko pe un ton ambiguu, militarii ascultau ordinele. Se pare că lucrurile s-au mai schimbat…

— *Hold it!* protestă Larry Oldcastle. Ar asculta ei, dar n-are cine să le dea ordinele… Uitaţi că Bill Clinton urmează să se prezinte la alegerile prezidenţiale anul viitor, în noiembrie. Imaginaţi-vă cum s-ar amuza sârbii bosniaci, aprinzând GI-urile noastre şi punând vreo douăzeci pe tapet, în cazul în care i-am

[9] Forţa multinaţională a NATO în Bosnia (n.a.).

prinde pe Mladici şi pe Karadzici... Parcă aud urletele lui Bob Dole, candidatul republican... Bill Clinton *în persoană* s-a opus ca trupele IFOR să-l aresteze pe Karadzici.

— Şi atunci, care e soluţia?

— Slobodan Miloşevici! Preşedintele a ceea ce a mai rămas din Iugoslavia şi prietenul nostru din copilărie. A înţeles modul în care pot fi manevraţi sârbii bosniaci. După ce i-a făcut să ciopârţească Bosnia, s-a detaşat de ei şi le-a forţat mâna ca să accepte acordurile de la Dayton, pe care le-a semnat în numele lor.

— Bine jucat, aprecie Malko, plin de cinism.

— Tipul este un comunist adevărat, sublinie Larry Oldcastle, cu o urmă de admiraţie... Se adaptează admirabil la legea celui mai tare. N-are nici un strop de etică sau de convingeri Singurul lui scop este să-şi păstreze puterea cu orice preţ...

— Şi atunci ce mai aşteptaţi ca să-i cereţi să vi-i predea pe cei doi criminali – Mlădiei şi Karadzici – pe tavă?

Şeful Centralei CIA adoptă un ton grav:

— Nu-i putem cere acest lucru pentru că ar tărăgăna-o. Politic vorbind, nu îi este uşor. În opinia lui, trădarea «fraţilor» sârbi ar pica rău. Să ajungă să fie privit de concetăţeni drept unealta americanilor, este peste puterile lui. Ştiind aceasta, Mladici şi Karadzici îşi bat joc de noi pe faţă, venind des la Belgrad, în văzul tuturor. Atunci, ne-am hotărât să facem ceva. Nu mai avem mult timp, mai puţin de patru luni. Renunţăm la Mladici, care se dă la fund, dar îl vrem pe Karadzici, omul cu purificarea etnică.

— Cum veţi proceda?

— Îi vom cere lui Miloşevici să-l aresteze la următorul drum la Belgrad şi să-l expedieze imediat la tribunalul de la Haga.

Malko strâmbă din nas.

— O să fie greu...

— Foarte greu, recunoscu americanul, iată de ce am hotărât să-l ajutăm puţin pe Miloşevici. E cam întortocheat, dar ar trebui să funcţioneze.

— Vă ascult, spuse Malko.

Probabil că CIA avea mari lipsuri, dacă dezvăluia o asemenea manipulare... Larry Oldcastle se aşează mai bine în fotoliu, cu faţa spre aparatul de climatizare şi întrebă:

— Aţi auzit vorbindu-se de un anume «comandant» Dragan?

— Vag, este un criminal de război, nu?

— Nu este încă declarat oficial, suspină Larry Oldcastle, dar

are toate şansele. Dragan e o poreclă, inspirată dintr-un film de-al nostru, *Airborn command.* Adevăratul lui nume este Zlatko Sombor, un muntenegrean născut în Slovenia la 17 aprilie 1952. Tatăl său era ofiţer al aviaţiei militare iugoslave. Băiatul lui favorit a devenit o lichea, trăind din jocuri de noroc, din furturi şi din diverse activităţi criminale, ceea ce l-a dus în 1982 în spatele gratiilor, după ce omorâse un jucător care avusese proasta inspiraţie să câştige mai mult ca el... Datorită tatălui său, lucrurile nu s-au agravat. A intervenit pe lângă prietenii lui militari şi «Dragan» a fost recuperat de DB, serviciile iugoslave. În acea perioadă, Tito era obsedat de eliminarea duşmanilor regimului care trăiau în exil. Cel însărcinat cu aceasta se numea Stane Dolanci, ministrul de Interne, un apropiat al lui Tito. Serviciile sale i-au dat lui «Dragan» un paşaport fals, nişte bani şi o listă cu oponenţii care trebuiau eliminaţi. A lucrat în Suedia, în Belgia, în Elveţia şi în Germania. Când nu executa ordinele DB-ului, îşi continua tâlhăriile, spargerile la bănci, răpirile, furturile de maşini şi mă opresc aici... După o evadare spectaculoasă în Germania, închis fiind pentru atacul asupra unei bănci, a considerat că e prudent să se întoarcă în Iugoslavia, unde a fost primit cu onorurile cuvenite, adică şi-a cumpărat o discotecă şi a continuat să adune bani, cu binecuvântarea DB-ului, care îl pusese la conservat. Situaţia ar fi continuat mult timp, dacă Iugoslavia nu s-ar fi fărâmiţat în anul 1989.

Larry Oldcastle făcu o pauză pentru a aprinde o nouă ţigară şi continuă:

— Atunci a intrat în scenă un personaj având un rol crucial: un anume Rade Bogdanovici, prieten apropiat al lui Miloşevici. Bogdanovici a început o acţiune de ştergere a urmelor elementelor «dure» care lucraseră pentru serviciul DB federal, în prezent divizat în mai multe secţiuni datorită fărâmiţării teritoriale. Scopul era recuperarea pentru DB-ul sârb, comandat de la Belgrad, a tuturor celor care puteau să mai fie de folos. Astfel a dispărut din arhivele centrale dosarul lui Dragan, fiind transferat în cele ale noilor servicii sârbe, devotate lui Miloşevici, aceasta după epurarea elementelor slovene, bosniace, musulmane şi în special croate. Rade Bogdanovici i-a găsit repede de lucru lui Dragan. Era în perioada începutului epurării etnice în Croaţia, mai precis în Slovenia orientală, în regiunea Vukovar şi Vinkovici. Fosta armată federală livrase destule arme sârbilor din Krajna, pentru a-i putea lichida pe croaţi. Oficial însă,

era o chestiune delicată pentru Miloşevici să apeleze la unităţile noii Federaţii sârbo-muntenegrene şi atunci a fost de ajuns să găsească «voluntari» şi un şef, pentru a crea o unitate paramilitară sârbă. Aceasta avea să vină în ajutorul «fraţilor» sârbi din Croaţia. Totul semăna cu modul în care acţionaseră Brigăzile Internaţionale în Spania, unităţi formate teoretic din voluntari, în realitate burduşite cu agenţi ai Kominform, manipulaţi de Moscova… Şeful era deja desemnat: Dragan. Pe de o parte «ţinea» de DB şi pe de altă parte Zlatko Sombor a intuit imediat beneficiul potenţial al unei asemenea operaţiuni. În primul rând, legături strânse cu DB-ul şi apoi jafuri şi traficul inerent acestui tip de conflict. Astfel a luat naştere unitatea îngerilor Albi a «comandantului» Dragan. Printr-o judicioasă folosire a presei aservite, întreaga Serbie a aflat imediat că se născuse un nou erou pan-sârb: Dragan, care ştergea imaginea supărătoare a tâlharului Zlatko Sombor.

— Erau mulţi împreună cu el? întrebă Malko.

Larry Oldcastle se îmbufnă.

— În jur de cincizeci, marea majoritate lichele din Belgrad, sau suporteri ai clubului de fotbal Steaua Roşie, al cărui patron era Dragan. Au fost supuşi unui antrenament intensiv în Serbia şi după câteva săptămâni dădeau ajutor armat sârbilor din Croaţia. Timp de câteva luni s-au dezlănţuit în Slovenia, la Vukovar şi în satele dimprejur, luptând cu curaj, dar şi masacrând toţi croaţii care le cădeau în mână. Despre jafuri nu mai vorbesc. Iubind publicitatea, Dragan a luat cu el un fotograf, pentru a-i imortaliza faptele eroice.

— Nenad Kurco?

— Exact. În acea perioadă domnea euforia şi sârbii aveau impresia că toată lumea era la picioarele lor. Dragan a considerat normală fotografierea execuţiilor. Apoi, lumea a uitat de ele…

— Acestea sunt singurele crime pe care le-a comis? se miră Malko.

Larry Oldcastle surâse în barbă şi trase un fum din ţigară.

— Sigur că nu. După ce a terminat cu Slovenia orientală, s-a retras în Serbia şi anul următor a participat la curăţirea etnică a Bosniei. El şi oamenii lui au luptat pentru cucerirea Zvornikului şi a Bijeljinei, două localităţi musulmane importante. Şi acolo, îngerii Albi au masacrat copios musulmanii, bărbaţi, femei şi copii. Sursele noastre din cadrul DB ne-au informat. Abuzurile

sălbatice comise de Dragan corespundeau unei tactici îndelung gândite de conducătorii sârbi de la Belgrad şi de la Pale. Musulmanii erau terorizaţi, în aşa fel încât să fie forţaţi să plece mai repede. Dragan nu lăsa NICIODATĂ supravieţuitori în urmă.

— Fără martori…

— Exact, confirmă americanul. Câteodată însă, croaţii sau musulmanii recucereau un sat. Faptul că nu găseau decât gropi comune, îi îndemnau să fie prudenţi. Să vă arăt ceva.

Se ridică şi luă din birou mai multe fotografii pe care i le arătă lui Malko.

Documente în alb şi negru. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că era vorba despre patru cadavre, mutilate într-un mod înfricoşător: după ce le fuseseră spintecate gâturile, fuseseră decapitaţi şi intestinele le atârnau.

— Patru măicuţe croate din satul Erstonivo, comentă Larry. În acest sat croat, patru dintre oamenii «comandantului» Dragan au fost surprinşi de croaţi şi masacraţi. Acolo se afla o mănăstire, măicuţele încercând să opună rezistenţă. Nebun de furie, Dragan s-a răzbunat pe ele, tăindu-le beregata cu propriile lui mâini.

— Adevărat?

Americanul dădu din umeri.

— El şi oamenii lui sunt capabili să ciopârţească şi copii, doar din amuzament… Deci…

Malko bău ultima înghiţitură din cafeaua care se răcise.

— Presupun că există mai mulţi Dragan în acest conflict, remarcă el.

— Desigur, fu de acord Larry Oldcastle, există şi generalul «Mauser» şi alţii în rândul croaţilor, dar singurul care a devenit erou naţional este «comandantul» Dragan al sârbilor.

— De ce?

Fără să răspundă, americanul îi întinse o fotografie, de data aceasta în culori. Reprezenta o pereche de proaspăt căsătoriţi. Femeia era îmbrăcată în portul tradiţional sârb şi în mâini ţinea un superb buchet de trandafiri. Bărbatul purta un soi de uniformă de operetă: caschetă sârbească, scobită în mijloc, haină purpurie şi cizme înalte cu carâmb roşu, o imensă cruce ortodoxă la gât şi o capă aidoma cu haina, cu revere roşii. În mâna dreaptă ţinea o sabie lungă. Figura îi era energică, nasul coroiat şi privirea calmă.

— Acesta este «comandantul» Dragan, fotografiat la nunta sa care a avut loc anul trecut, comentă Larry Oldcastle. S-a

căsătorit cu Imala, o cântăreaţă foarte cunoscută de «turbo-folk». La ceremonia de la *Intercontinental* au spart tot şi au tras în tavane. Popularitatea lui Dragan a crescut şi mai mult, mai ales în rândul tinerilor, care sunt morţi după «turbo-folk».

— Cu ce seamănă asta?

— O oroare care îi roade pe sârbii tradiţionalişti. Căsătoria l-a făcut şi mai popular pe «comandantul» Dragan. A devenit întruparea renaşterii sârbeşti şi nu-şi ascunde admiraţia pentru sârbii din Bosnia. În mintea lui epurarea etnică reprezintă revanşa luată împotriva ustaşilor care i-au masacrat pe sârbi între 1940 şi 1945 şi contra turcilor care cuceriseră odinioară Serbia.

Malko privea fotografia. Acest clovn deghizat nu semăna a ucigaş. Cu toate acestea…

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Larry Oldcastle preciză pe un ton liniştit:

— Nu vă lăsaţi păcălit de acest circ. Dragan ESTE un ucigaş. Un tip inteligent, rău, îndeajuns de flexibil pentru a nu se pune rău cu «sponsorii» lui, dar pentru care viaţa umană nu are valoare. Într-o zi, o înaltă oficialitate din DB, după ce a băut puţin, mi-a spus: «Nu veţi găsi niciodată vreun martor contra lui Dragan, este un profesionist. N-a lăsat urme niciodată, nici după crime, nici după masacrele etnice.».

— În afara acestei fotografii…

— Adevărat, dar ştia asta şi credea că celălalt n-avea să-l trădeze.

Americanul se ridică să răspundă la telefon pe linia directă şi când se întoarse, Malko îl întrebă:

— Acum când mi-am făcut o idee asupra acestui personaj numit Dragan, spuneţi-mi ce aşteptaţi de la el.

Larry Oldcastle aprinse a nu ştiu câta ţigară Gauloise blonde, suflă încetişor fumul şi spuse:

— Sincer vorbind, nu-mi pasă de Dragan. E un asasin şi un destrăbălat, dar nu este singurul în această ţară. Numai că alţii sunt mai discreţi, se ascund, sau s-au refugiat în Republica Srpska[10], de cealaltă parte a Drinei. Dragan e cunoscut în întreaga lume. Faptele lui de vitejie au fost relatate de media mondiale, din nefericire fără a fi susţinute cu probe, aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori în asemenea cazuri. Nu trebuie uitat faptul că, deşi au trecut mai bine de cincizeci de ani de la

[10] Republică sârbă în Bosnia (n.a.).

Holocaust, nu s-a găsit nici un document scris, care să ordone în mod clar exterminarea evreilor. Ceea ce, totuşi, nu ridică nici o umbră de îndoială. Mai recent, a fost nevoie de fotografii din satelit pentru a scoate la iveală existenţa gropilor comune în împrejurimile de la Srebrenica, găsind astfel probe ale masacrelor musulmane, comise din ordinul generalului Mladici, în cazul lui Dragan, lucrurile s-au petrecut la fel. Nu există nici o probă împotriva lui, în afara acelor fotografii…

— În cazul în care ele mai există…

— Există, spuse americanul, tranşant şi am să vă spun şi de ce sunt sigur. Cineva le-a văzut.

— Dacă înţeleg bine, continuă Malko, cu ajutorul acestor fotografii vreţi să-l inculpaţi pe «comandantul» Dragan sub acuzaţia de crime de război, în faţa tribunalului de la Haga.

— Absolut exact, recunoscu americanul. Chiar dacă nu a tras personal, a dat ordinele şi asta e de ajuns.

— O. K. Şi cu ce vă veţi alege, în afara unei satisfacţii morale?

— O *imensă* satisfacţie morală, îl corectă americanul, cu o voce blândă. Tipul este o otreapă împuţită, dar nu este decât prima etapă. Să presupunem că deţin probe care îmi permit să-i incriminez pe Dragan. Tribunalul internaţional de la Haga va emite un mandat de arestare internaţional, nu-i aşa?

— Presupun, admise Malko.

Americanul era vizibil uns pe suflet.

— Perfect. Dragan nu se află în Bosnia, ci la Belgrad. Toată lumea îi cunoaşte adresa. Însărcinatul nostru cu afaceri îi va aduce personal lui Slobodan Miloşevici mandatul, însoţit de cererea imperioasă a arestării imediate şi a extrădării cu destinaţia Olanda. În acelaşi timp vom alerta media internaţionale, în aşa fel încât CNN să stea zi şi noapte în faţa «castelului» lui Dragan, lângă stadionul Steaua Roşie.

— Miloşevici o să vă trimită la plimbare, obiectă Malko.

Larry Oldcastle dădu încetişor din cap.

— M-ar mira, pentru că îi avem la mână. Este de ajuns ca Tribunalul de la Haga să ceară Consiliului de securitate al Naţiunilor Unite restabilirea sancţiunilor economice, pentru ca acesta să se supună. Atunci, *adio* Serbia. Gata cu legăturile aeriene şi cu importurile. Moarte lentă. Ştiu ce înseamnă asta, au mai avut parte de aşa ceva timp de trei ani… în spitale nici urmă de medicamente, operaţiile se vor face fără anestezie. Gata cu cariera politică a lui Miloşevici, care n-ar supravieţui noilor

sancţiuni impuse de Naţiunile Unite.

— Înseamnă că Miloşevici ni-l va preda pe Dragan, conchise convins Malko. N-ar fi pentru prima oară că se debarasează de persoanele incomode, chiar dacă i-au adus servicii importante.

Larry Oldcastle îl aprobă energic.

— Absolut, dar mai există şi un «ce»…

— Adică?

— Dragan ştie multe lucruri şi este afurisit de prudent. Deţine numeroase probe ale implicării directe a lui Miloşevici în curăţenia etnică. Armata regulată iugoslavă i-a furnizat în întregime armamentul şi a fost martor al prezenţei oficialilor JNA[11] la Vukovar şi al atrocităţilor la care s-au dedat. Altfel spus, dacă se apucă să ciripească în faţa Tribunalului, Slobodan Miloşevici ar încurca-o.

— La ce concluzie s-ar ajunge?

Americanul zâmbi şiret pe sub mustaţă.

— Ţelul meu este să adun probe împotriva lui Dragan pentru un dosar de nezdruncinat, explică el, ceva care să-l facă pe Miloşevici să acţioneze. După aceea, ar avea de ales: să permită extrădarea lui Dragan, cu toate riscurile ce le comportă, sau să accepte să facă ce-i cerem: să-l neutralizeze pe Radovan Karadzici.

Tăcerea se lăsă apăsătoare peste încăpere, în timp ce Malko evalua mintal manipularea CIA. Ca de obicei, la prima vedere, părea perfectă, bine fundamentată şi cu reuşită sigură. La proba practică însă, aveau să se confrunte cu nişte lupi. Îndeosebi cu unul, aici nu mai încăpea îndoială.

— Ideea este excelentă, recunoscu el, dar îmi pare moartă din faşă, având în vedere că principalul dumneavoastră martor al acuzării este mort şi că nu ştim unde se află documentele pe care dorea să ni le vândă.

Larry Oldcastle trase spre el ziarul, punând degetul pe poza fermecătoarei logodnice a fotografului.

— Am două obiecţii, spuse el. Întâi sunt aproape sigur că la ea sunt fotografiile.

— De unde ştiţi?

— Tamara Savici, informatorul nostru, mi-a spus că Nenad avea deplină încredere în ea. Dacă nu sunt la ea, precis ştie unde se află.

— Pe ea unde o găsim?

[11] Jugoslavenska Narodna Armija – Armata Populară Iugoslavă (n.a.).

— Tamara vă va pune în legătură cu ea. Şi apoi, pe lângă fotografii, Nenad Kurco ne-a propus spre cumpărare o informaţie şi ea «explozivă», privitoare la Dragan. Cam intuiesc despre ce este vorba şi această Dragona trebuie să o deţină.

Malko realiză din nou ciudăţenia întregii afaceri.

— Nu vi se pare suspectă sinuciderea lui Nenad? întrebă el.

Larry Oldcastle răspunse după o pauză de câteva secunde:

— Ba da, e stranie, dar poliţia a ajuns la concluzia că a făcut-o într-o criză de depresie nervoasă. Era un tip instabil emoţional care trecea prin mari dificultăţi.

— Fetiţa era fiica lui?

— Da, se pare însă că în cazurile de sinucidere, oamenii vor să-i ia cu ei pe cei pe care îi iubesc. În orice caz, duceţi-vă să vorbiţi cu Tamara. Lucrează pentru CNN şi o veţi găsi la *Intercontinental,* camera 602. Spuneţi-i că veniţi din partea mea.

Telefonul sună din nou pe linia directă. Americanul se duse să răspundă şi rămase apoi în picioare, jucându-se nervos cu pachetul de Gauloises blondes.

— Am nevoie de aceste fotografii, repetă el. Langley îmi pune sula în coaste. Sinuciderea asta este o catastrofă.

— La fel şi pentru Nenad, remarcă perfid Malko. Mie mi se pare din ce în ce mai bizară.

Larry Oldcastle nu răspunse. Îl conduse pe Malko până la uşă şi apoi apăsă butonul interfonului. Malko dădu nas în nas cu splendida metisă care îi bara practic drumul.

— *Hi!* spuse ea. Domnul Oldcastle mi-a cerut să notez numărul camerei dumneavoastră de la *Hyatt*. Aţi dori să vă dăm un telefon portabil?

După mersul legănat, părea să-i propună altceva. Sânii ascuţiţi împungeau bluza iar privirile îl cercetau pe Malko cu lăcomie.

— Nu, mulţumesc, spuse el.

— OK, vă însoţesc.

Coborî împreună cu el cele trei etaje şi se opri în faţa cabinei de sticlă a soldatului de gardă, surâzând larg.

— Mă plictisesc de moarte în acest oraş de rahat! spuse ea. Dacă aveţi un moment liber, sunaţi-mă. Iată numărul meu direct.

Cel puţin era sinceră. Malko băgă în buzunar cartea de vizită, ieşind în zăpuşeala de afară. Până să ajungă la maşina parcată pe strada în pantă, undeva lângă ambasadă, era lac de sudoare. Decât un telefon portabil, mai indicat ar fi fost un pistol, îşi spuse el demarând.

Capitolul III

Hotelul *Intercontinental* nu se schimbase de la ultima vizită a lui Malko la Belgrad, acum unsprezece ani. Părea acelaşi vapor verzui eşuat la Novi Beograd, între Sava şi Dunăre, într-un soi de *no man's land* fierbinte. Trecu podul Gazela, imediat după un semafor unde nişte ţigănuşi în picioarele goale îi asaltau pe automobilişti pentru a le spăla parbrizul şi se opri în imensa parcare din faţa hotelului, având impresia că traversează Sahara până când ajunse la intrare. Holul era extrem de răcoros. Urcă direct la etajul şase. O voce feminină îi strigă să intre, atunci când bătu la uşa cu numărul 602.

Stupefiat, se opri în prag. O blondă fermecătoare, într-un costum de baie întreg, bine garnisit, cu câteva obiecte de lenjerie la picioare, cocoţată pe un taburet care îi cambra şalele, vorbea precipitat la două telefoane o dată, într-un amestec de engleză şi sârbo-croată... îi făcu semn lui Malko să intre, în timp ce altă blondă apăru din camera vecină, îmbrăcată cu un tricou şi o pereche de blugi şi cu părul strâns într-un coc.

— Pe cine căutaţi? întrebă ea în engleză.

El tăcu pentru câteva clipe. Cele două fete erau perfect identice, având aceeaşi ţinută. Erau gemene.

— Pe Tamara Savici, spuse el.

Surâzând poznaş, ea o arătă pe cea cocoţată pe taburet.

— Ea e Tamara, eu sunt Ivana. Salut!

Traversă camera şi dispăru pe hol. Peste câteva clipe, sora ei termină convorbirile şi îşi aprinse o Gauloise blonde cu o brichetă Zippo, decorată cu un T din smaralde.

— Cine sunteţi? întrebă ea.

— Mă numesc Malko şi vin din partea lui Larry.

Micşorând uşor ochii, Tamara îl contemplă pe Malko cu aerul unui mâncăcios în faţa vitrinei unei patiserii, întrebându-se dacă să aleagă o savarină sau un cataif. Păru că se trezeşte din vis şi întrebă pe un ton absent:

— Larry, ah da... Ce-i cu el?

În acelaşi timp arăta cu degetul spre tavan. Malko înţelese imediat: erau microfoane! Tamara Savici continuă cu aceeaşi voce precipitată de mai înainte:

— Aveţi costum de baie?

— Nu, de ce? răspunse Malko, puţin uimit.

— O să împrumutăm unul.

Ea surâse.

— Astăzi ne relaxăm! Jos la magazinul La Perla se fac azi reduceri şi mă pregătesc să mă duc la piscină.

Scotoci într-un şifonier şi îi întinse un costum de baie negru.

— Schimbaţi-vă în baie.

Când ieşi, Tamara se juca cu capacul brichetei Zippo; era nervoasă, aparent însă părea în starea ei normală de spirit. Ajunseră la piscină, care se afla la capătul holului. Era golită pentru curăţenie!

Tamara Savici explodă furioasă.

— Nemernicii! Să mergem la Dunăre, la Zemun.

Se întoarseră în cameră. Rămaseră îmbrăcaţi în costumele de baie, ducându-se în parcare. Tamara Savici se opri în faţa unui Range Rover alb, pe a cărui tăbliţă de înmatriculare scria IFOR.

— E al dumneavoastră? întrebă Malko, din ce în ce mai surprins.

În principiu, nici măcar jurnaliştii de la CNN nu aveau vehicule militare.

— Nu, al unui prieten, explică tânăra urcând în Rover. Face în permanenţă naveta între Belgrad şi Pale şi atunci mi l-a lăsat. Urcaţi!

Lăsând cam jumătate din anvelope la parcare, evită cu greu o Zastava care încerca să parcheze şi intră pe bulevardul Gagarin, urcând spre nord. Dunărea şi Sava scăldau Belgradul şi Novi Beogradul într-un soi de T, bara verticală a literei fiind Dunărea care curgea la nord de Belgrad şi de Zemun, un vechi cartier plin de farmec la est de Sava. Tamara trecu aidoma unei năluci prin faţa bătrânului hotel *Yugoslavia,* cu radioul dat la maxim, traversând pe lumina roşie a unui semafor, inutil pentru ea…

— Conduceţi repede, remarcă Malko.

Ea izbucni în râs.

— Mă completez cu sora mea, care nu ştie să conducă!

Peste cinci minute intră pe un drum îngust de-a lungul Dunării, mărginit de restaurante şi case vechi. Fluviul era lat, străbătut de câteva şalupe, iar în faţă se zărea pădurea. Tamara parcă Range Roverul alb la întâmplare şi continuă drumul pe jos. Cărarea era mult prea îngustă pentru un asemenea monstru.

— Ne lăsăm boarfele aici, anunţă ea, îndreptându-se spre un

mic restaurant, *Reka,* pustiu la acea oră.

Pe terasă, se îmbrăţişă cu o chelneriţă, se dezbrăcă de rochie, privindu-l pe Malko rămas în costum de baie dar cu ceasul Breitling la mână şi îl conduse spre malul fluviului, până la un ponton vechi de lemn, ocupat de un pescar. Judecând după culoarea apei, nu putea prinde decât cadavre... Tamara îl privi provocator pe Malko.

— Mergem?

— Duceţi-vă! spuse acesta surâzător.

Ea ridică din umeri, murmurând ceva lipsit de amabilitate şi, fără să ezite, plonjă şi reapăru câţiva metri mai încolo, cu pletele lungi în jurul ei, ca o mantie de aur.

— Ce rece şi scârboasă e! urlă ea, venind înapoi cât putea de repede.

Alergă până la *Reka* şi se înfăşură repede într-un prosop. Chelneriţă apăru imediat, cu o sticlă de coniac Gaston de Lagrange XO, după toate probabilităţile de contrabandă. Tamara bău un pahar, apoi îşi turnă un altul şi suspină:

— Ce bine e!

Culorile îi reveneau, dar pielea îi era acoperită de un strat uleios, care era de efect... Malko deschise gura, vrând să intre în subiect, dar ea se ridică.

— Ne întoarcem. Trebuie să fac un duş.

Alergă spre Range, fără să se îmbrace măcar. Când ajunse acolo, era deja uscată. Drumul fu din nou un amestec de Formula şi de concert rock... Nu era loc de nici o vorbă. În loc să se întoarcă la *Intercontinental,* ea trecu în trombă pe podul Bratsvo Jedinsvo, ajungând în centrul Belgradului, pe bulevardul Revoluţiei, nu departe de locul unde Malko îl aşteptase pe Nenad Kurco. Tamara parcă pe trotuar, intrând aproape într-un pom şi îl duse pe Malko spre o clădire cu ziduri cenuşii. Interiorul era de o murdărie respingătoare iar ascensorul era plin de pânze de păianjen.

— Mergem la mine! explică Tamara. La *Inter* am biroul.

Intrară într-un apartament vechi, devastat parcă de huni.

Lucruri peste tot, sertare deschise. O dezordine de nedescris.

Tamara îi spuse lui Malko:

— Mă duc să fac un duş, aşteptaţi-mă aici.

«Aici» însemna un fotoliu de piele jerpelit ca un şarpe în năpârlire... Tamara se întoarse peste cinci minute, cu părul strâns într-o coadă, îmbrăcată într-un superb sutien alb şi într-un

minuscul triunghi de nailon alb, încă udă de la duş. Îi întinse lui Malko un prosop.

— Ştergeţi-mă puţin, mi-e teamă să nu răcesc.

Nu era nici un pericol, în apartament erau 35 de grade. Ce informatori ciudaţi folosea CIA…

Malko despături prosopul şi Tamara se întoarse cu spatele, descheind sutienul şi eliberând sânii grei. Malko începu să-i şteargă conştiincios spatele, făcând-o să scoată un tors ca de pisică. Ea se îndepărtă şi dădu drumul la un casetofon. Desigur, rock and roll.

Când se întoarse, Malko începu din nou să-i şteargă spatele şi spuse în sfârşit:

— Larry Oldcastle mi-a spus că o cunoaşteţi bine pe prietena lui Nenad Kurco, fotograful care s-a sinucis.

— *Da!* răspunse Tamara, chiar în momentul în care se întorcea, cu sânii împinşi înainte. Duelul privirilor nu avu nevoie de explicaţii. Se ridică pe vârfuri, lipindu-se de el şi îşi apropie gura de a lui.

— Faceţi asta aşa de bine! spuse ea veselă.

Încet, încet, îşi introduse limba în gura lui Malko. Începu să-şi balanseze şoldurile, sfârcurile sânilor urmând aceeaşi cadenţă. Într-o clipă, Malko uită de CIA, spre marea plăcere a Tamarei, care îl stârnea ca o pisică în călduri. Ea se întrerupse doar pentru a suspina:

— Ar fi trebuit să venim direct aici…

Mâinile îi erau ocupate cu dezbrăcarea progresivă a lui Malko. Când îi dădu la iveală virilitatea, începu să o pipăie cu precauţie, măsurându-i parcă importanţa, apoi îşi strânse degetele în jurul ei, trăgându-l pe Malko spre o cameră unde domnea aceeaşi dezordine ca în restul apartamentului. În trecere, cu o lovitură precisă de picior, porni aparatul de climatizare. Îl aşeză pe Malko pe pat şi îşi strânse părul într-o coadă, pe care o înfăşură în jurul sexului erect… Fâsâitul mătăsos era incredibil de excitant. Surâzând poznaş, Tamara continuă apăsarea, servindu-se de păr ca de o teacă, fiindu-i parcă teamă de contactul cu Malko. Când consideră că era pregătit, îl încălecă, apucând sexul cu mâna şi, cu un aer pofticios se lăsă pătrunsă fără efort.

Era dulce ca mierea… Găsindu-şi poziţia, începu o mişcare de dute-vino. Furios că era tratat ca o păpuşă gonflabilă, Malko o întoarse, lăsându-se cu toată greutatea peste ea. O pătrunse până la capăt dintr-o singură mişcare, ridicându-i picioarele

pentru a mări penetrarea. Tamara se întinse bine pe pat, cu picioarele desfăcute şi cu privirea înceţoşată.

— *Fuck me hard!* gemu ea. *Real hard.*

Restul implorării rămase un mister pentru Malko, deoarece era în sârbo-croată! Se străduí totuşi să o satisfacă pe Tamara, împingând din toate puterile. Când ejaculă, Malko avu impresia că sexul tinerei femei se strângea pentru a-l reţine. Apoi ea se desprinse, suspinând satisfăcută.

— Ce bine e să te regulezi când ai chef…

După aceste cuvinte, întinse mâna spre pachetul de Gauloise blondes şi aprinse una. Malko o fixa amuzat.

— Totdeauna sunteţi aşa de rapidă?

Furioasă, Tamara se ridică într-un cot.

— Când un tip agaţă o fată de treabă şi o lasă baltă după zece minute, consider că a fost foarte bine… Sora mea şi cu mine trăim bărbăteşte. Mergem pe front, ne riscăm viaţa, ne-o câştigăm mai întâi şi când dăm de un tip arătos tăbărâm pe el. Vă şochează?

— Nu prea! recunoscu Malko.

Încă bosumflată, Tamara trase din ţigară.

— Aşa mai merge! Dacă nu, valea.

— Nu pentru asta am venit, îşi permise Malko o precizare, dar a fost delicios. Ce-aţi spune de o cină astă seară pentru…

— N-am timp, îl întrerupse Tamara. Plec la Pale s-o văd pe ticăloasa de Sonia Karadzici. Dacă aş reuşi într-o zi să fac să fie violată de câţiva cetnici bine dotaţi, care să-i facă fundul praf, aş fi tare fericită. În concluzie, de ce aţi vrut să mă vedeţi?

— Putem vorbi aici?

— Da!

— Eraţi prietenă cu Nenad Kurco, nu-i aşa?

Privirea Tamarei se întunecă.

— Da, spuse ea cu o voce stinsă. Îmi dau seama pentru ce aţi venit, dar nu ştiu nimic.

— Nu bănuiţi ce l-a făcut să-şi pună capăt zilelor?

Din nou, privirea Tamarei se înflăcără.

— Nu prea stă în picioare, nu? Era un tip extraordinar, fin, amabil şi viril în acelaşi timp. Am fost împreună o perioadă scurtă şi vă pot spune că n-a fost cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat. Dacă aş fi ştiut că nu-i bine, nu l-aş fi scăpat din ochi toată noaptea.

— De ce s-a sinucis?

Ea trase nervos din ţigară.

— Nu ştiu. Voia să plece, să părăsească ţara asta de rahat, împreună cu fiica sa Anica. De asta i-a venit ideea să vândă fotografiile «comandantului» Dragan. Cu cincizeci de mii de dolari, putea începe o nouă viaţă, în Grecia…

— Era divorţat?

— Ticăloasa de nevastă-sa la părăsit pentru un fotbalist de la Steaua Roşie, care o ciocănea zdravăn. Pe Anica a lăsat-o la el, ca să se poată regula în linişte. Nenad se ocupa de fiica lui ca o cloşcă, li făcea de mâncare, o lua cu el în reportaje, nu mai ieşea ca să nu o lase singură.

— Bizar, remarcă Malko. De ce s-ar fi sinucis, doar voia să înceapă o viaţă nouă?

Tamara aruncă ţigara pe jumătate fumată şi aprinse alta cu bricheta Zippo de argint masiv, împodobită cu un T din smaralde.

— Nu ştiu, spuse ea, cu o voce brusc ostenită, cred că fiica lui nu voia să meargă în Grecia, să stea departe de ticăloasa de maică-sa.

Vocea îi era lipsită de convingere. Privirile li se încrucişară.

— Sunteţi sigură că s-a sinucis?

Tamara lăsă ochii în jos.

— Aşa a spus poliţia: ştiţi dumneavoastră altceva?

— Împreună cu fotografiile, Nenad Kurco voia să vândă o informaţie. Nu ştiţi despre ce era vorba?

— Nu.

Cuvintele căzură ca o piatră.

Malko nu avu vreme să continue. Uşa de la intrare fu deschisă şi imediat Tamara strigă:

— Ivana, sunt aici!

Sora geamănă pătrunse în cameră, îi adresă lui Malko un surâs, ca şi când l-ar fi cunoscut de o viaţă şi îi spuse surorii sale:

— Grăbeşte-te! Am întârziat. Trebuie să mergem la aeroport. Ştii că zborul Air France nu întârzie niciodată.

— Oh, *shit!* exclamă Tamara sărind din pat, încadrată doar de părul auriu, care îi ajungea până la şale.

Se îmbrăcă în viteză, răscolind la întâmplare prin lucrurile care zăceau pe jos.

— O cunoaşteţi pe Dragona Milosin? întrebă Malko, îmbrăcându-se şi el.

— Mda… Răspunse plină de entuziasm ca una căreia i se ceruse să se culce cu un seropozitiv.

— Larry crede că e posibil să deţină fotografiile pe care dorea să le vândă Nenad…

— Probabil… spuse Tamara, încheindu-şi în grabă bluza.

— Cum aş putea să o găsesc? Mă puteţi ajuta?

Ea îşi băgă bluza în jeanşi.

— Sincer, nu ştiu dacă e o idee bună. Nu ne prea simpatizăm. Vă voi da numărul ei de telefon de acasă şi cel de la agenţie.

— Cu ce se ocupă?

— Face parte din personalul de serviciu pentru saloane, pentru manifestări. Îşi câştigă existenţa cum poate.

Altfel spus, făcea pe târfa.

— Oricum, sunaţi-o, insistă Malko şi spuneţi-i că suntem prieteni…

Prea ocupată ca să răspundă, Tamara puse mâna pe un telefon, apăsând cu putere tastele şi propti receptorul în umăr, ca să-şi încalţe pantofii. Închise telefonul agasată şi formă un alt număr, de această dată având o convorbire scurtă.

— Dragona lucrează toată ziua la Clubul diplomatic, spuse Tamara după ce închise, la o expoziţie de pictură care are loc acolo. OK, *ciao!*

Îl sărută uşor şi se îndreptă spre uşă. Malko o urmă şi îi puse o ultimă întrebare:

— Numele de Carla Bettega vă spune ceva?

Tamara îşi aduse aminte după ce coborî o jumătate de etaj.

— Este o ziaristă italiană, spuse ea, m-a întrebat cum îl poate găsi pe Nenad. Salut!

Fentând un tramvai, ca un toreador taurul, traversă bulevardul, unde sora sa o aştepta nerăbdătoare în faţa Roverului alb.

*

* *

Intrând în holul Clubului Diplomatic, de pe bulevardul Jugoslavenska Narodna Armija, Malko o reperă imediat pe Dragona Milosin, o brunetă cu părul ca smoala, cu nişte ochi mari şi negri, nasul în vânt şi gura imensă. Rochia de un roşu aprins, mulată ca o mănuşă intrată la spălat, îi scotea în evidenţă toate formele. Se îndreptă spre Malko, arborând un surâs timid şi totodată provocator. Îţi venea s-o sprijini de un perete şi s-o violezi pe loc.

— Vă interesează pictura? întrebă ea în engleză.

Pentru orice mascul, intonaţia vocii spunea de fapt: «Aveţi

chef să mă regulaţi?».

Malko îi zâmbi şi el, forţându-se să privească pânzele expuse în spatele ei.

Era singurul client. După ce reflectă puţin, arătă cu degetul spre una mai puţin dezagreabilă.

— Aş lua-o pe aceea, spuse el.

— Costă o mie cinci sute de dinari, îl anunţă Dragona.

— În regulă, dar cu o condiţie…

— Nu vreţi să plătiţi imediat? sugeră Dragona, deja resemnată.

— Nu, nu, o lămuri Malko. Nu o cumpăr decât dacă cinăm împreună astă seară.

Dragonei îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă, apoi genele îi fluturară, privindu-l pe Malko pe furiş, ceea ce o făcea şi mai excitantă, cu aerul ei de ticăloasă perversă.

— Nu ştiu dacă pot accepta, spuse ea, nu vă cunosc, în mod vizibil, ea cedă. Vrând parcă să se asigure de inocenţa intenţiilor lui Malko, trase rochia care nu acoperea decât o treime din coapsele lungi.

— Mă numesc Malko Linge, spuse el. O să ne cunoaştem. Sunteţi într-adevăr fermecătoare. Cum vă numiţi?

— Dragona Milosin.

Vulgaritatea glumeaţă îi dădea un farmec în plus.

— Lucrez aici până la şapte, preciză ea.

— OK! spuse el. Unde ne putem întâlni? Stau la *Hyatt.*

— E departe, zise ea, n-am maşină. Am putea să ne vedem la 8,30 pe terasa hotelului *Moskva.* Îl ştiţi?

— Îl ştiu.

Scoase un teanc de dinari din buzunar şi numără atât cât costa tabloul, oprind-o pe Dragona, care se pregătea să-l desprindă de pe perete.

— Nu. Mi-l veţi aduce atunci. Pe curând.

Fără să-i lase timp de replică, ieşi pe uşă, îndreptându-se către maşina lui transformată în cuptor. Cu puţin noroc, avea să dea de urma fotografiilor căutate de CIA şi poate chiar să se înfrupte din trupeşa Dragona.

*

* *

Umbrelele violete ale terasei de la *Moskva* aveau un aer desuet şi plin de farmec, contrastând cu sigla McDonald’s instalată de cealaltă parte a bulevardului Terazije. Vechiul hotel

construit în 1906, din cărămidă galbenă cu ornamente verzi, era situat tot în centrul Belgradului tradiţional. Toate mesele erau ocupate. La acea oră, chiar şi atunci când căldura nu mai era aşa de puternică, toţi belgrădenii se buluceau pe terasele nenumăratelor cafenele. Cei care nu aveau bani, mâncau mai puţin, pentru a-şi putea oferi un moment de destindere. Te-ai fi crezut în Italia. Erau chiar şi câţiva homosexuali discreţi, ocupând un colţişor al lor pe terasă. Un troleibuz sosi într-un nor de scântei şi opri puţin mai departe. Malko îi cercetă pe cei ce coborau. Nici urmă de Dragona. Era nouă fără un sfert. Evident, punctualitatea nu era calitatea principală a iugoslavilor, dar spera ca Dragona să nu-i tragă clapa. Probabil că uita că avea numărul ei de telefon... Continuă să scruteze mulţimea. Un Pontiac roşu Firebird decapotabil urca dinspre fostul bulevard Marsala Tito, într-un vâjâit sălbatic, depăşind dispreţuitor un Trabant care îşi dădea sufletul. Asta cel puţin se schimbase...

Ora nouă. Malko se ridică. Trebuia măcar să afle dacă se afla încă la ea acasă. Telefonul era pe tejgheaua barului, în interior. Formă numărul dat de Tamara.

Nu răspundea nimeni. Îl lăsă să sune de opt ori şi se pregătea să închidă când auzi o voce foarte slabă:

— *Dobrovece*[12].

Era vocea Dragonei.

— Sunt cumpărătorul dumneavoastră! spuse vesel Malko.

— Care cumpărător?

— Al tabloului...

După un scurt moment de tăcere, legătura fu întreruptă. Malko avu impresia că nu tânăra închisese.

[12] Bună seara (n.a.).

Capitolul IV

Datorită spaimei viscerale, Dragona rămăsese pur şi simplu încremenită. De atâta sudoare, rochia roşie i se lipise de sâni şi de coapse, ca şi când făcuse duş îmbrăcată. Ochii şi aşa mari, păreau imenşi. Pupilele i se măriseră de spaimă, iar bustul i se mişca atât de rapid de parcă inima avea să-i sară din piept. În faţa ei se aflau trei bărbaţi cu căutătura rece, iar privirea ei se muta încetişor de la unul la altul.

Patru sute de kilograme de muşchi şi de răutate.

Dăduse de ei în momentul când ieşea din micul apartament de două camere, pentru a se întâlni cu cumpărătorul tabloului şi nu înţelegea cum: fiecare apartament avea interfon.

Cel care se afla în faţa ei, în dreapta, ieşise din umbră şi o împinsese atât de tare, încât se lovise cu şalele de comodă. Ridică privirea spre el. Era cel mai impunător: craniul ras, trăsături brutale şi puhave şi nişte ochi albaştri uimitori; în jurul gâtului avea cam un kilogram de aur, nişte verigi late şi o imensă cruce ortodoxă atârnând deasupra unui tors impresionant. Braţele enorme păreau umflate cu amfetamine... iar cureaua groasă de-abia îi cuprindea pântecul. Era îmbrăcat într-un mod curios, într-o cămaşă hawaiană şi un şort roşu prea lung.

Cel de lângă el părea ieşit dintr-un film cu Frankenstein: avea arcadele cusute ca la maşină, nasul drept, maxilarul proeminent şi pieptul puternic... La cureaua jeanşilor avea agăţat un telefon mobil.

Cel de-al treilea avea un aer de intelectual în comparaţie cu ceilalţi. Ochelarii cu lentile groase aveau rama aurită. Cu braţele încrucişate, n-o scăpa pe Dragona din ochi, expresia din privirea lui provocându-i tinerei femei o senzaţie de vomă.

Nu scosese un cuvânt de când intraseră. Dragona nu-i mai văzuse până atunci, dar ca ei erau cu zecile prin centrul Belgradului... Tâlhari mânaţi de scopuri josnice... Cu o voce sugrumată, ea întrebă:

— Ce doriţi? Cine v-a trimis? N-am făcut nimic, nu datorez nimic nimănui.

Cel cu craniul ras clătină uşor din cap, se aplecă să ia tabloul căzut pe jos, fluturându-l în faţa tinerei.

— Cui îi duceai asta?

— Unui tip care l-a cumpărat astăzi după-masă, răspunse Dragona. Am întâlnire cu el…

— Vrea să te reguleze, spuse cel cu ţeasta rasă. Are dreptate, ai un funduleţ frumos.

Venit din partea altcuiva, Dragona ar fi apreciat complimentul, dar aşa, simţi cum o cuprinde răceala groazei. Trioul din faţa ei era înfricoşător. Ţeastă rasă făcu un pas spre ea şi o apucă de încheietura mâinii drepte, strângând încetişor.

— Ştii cine e tipul? întrebă el cu o voce cavernoasă.

Dragona negă cu disperare. Nu înţelegea nimic.

— Nu, nu, nu l-am văzut decât astăzi.

Interlocutorul ei dădu din nou din cap. Îi răsuci maşinal braţul la spate, dislocându-l din umăr. Ea începu să strige şi el îşi lipi gura şi bărbia prost bărbierită de gâtul ei.

— N-o fi vreo cunoştinţă de-a prietenului tău Nenad?

Brusc, Dragona înţelese motivul prezenţei celor trei şi picioarele i se înmuiară. Ţeastă rasă băgă de seamă şi pe faţă îi înflori un zâmbet rău.

— Măi să fie! spuse el. Se pare că asta e…

Îi mai răsuci puţin braţul şi Dragona auzi osul trosnind.

— Nu, jură ea, nu este…

Fraza se termină cu un urlet. Cu un gest sec, el îi rupse braţul drept. Durerea o copleşi, sughiţă, simţind cum o cuprinde transpiraţia şi vomă pe pantofii călăului, care schiţă o grimasă de dezgust.

— Curăţă! ordonă el. Repede. Cu limba.

Îi cuprinse ceafa cu degetele şi ea crezu că avea să-i sfărâme vertebrele cervicale. Căzu în genunchi, cu braţele pe podeaua prăfuită. Scuturată de sughiţuri şi înfrângându-şi dezgustul, începu să lingă propria vomă de pe cizmele călăului, până ce pielea fu curată. Vomă din nou, de data asta pe podea. Ţeastă rasă o ridică. Braţul Dragonei atârna pe lângă corp, durerea urcându-i până în creier. Genunchii i se împleticiră la gândul că aveau s-o masacreze, zdrobindu-i fiecare os, aşa cum le stătea în obicei.

— Vă rog, bolborosi ea, n-am făcut nimic. Eu…

— Ştim că n-ai făcut nimic, răspunse Ţeastă rasă, tocmai că nu vrem să faci ceva. O să fim însă drăguţi cu tine. Nu?

— Da, da, bolborosi Dragona, să nu-mi faceţi nimic rău.

Era aiurită. Lumea se întorsese pe dos. Această cruzime rece

şi nebună, fără limite şi plină de sadism se potrivea cu situaţia din satele izolate ale Bosniei. Cu toate acestea se afla în centrul unui oraş mare, la o sută de metri de comisariatul Miliţiei, în plin Belgrad. Telefonul zăcea pe pat, inutil. Înainte să ajungă la el, ar fi masacrat-o…

— *Dobro! Dobro!*[13] mormăi Ţeastă rasă.

Îi dădu drumul, apucând tabloul. Ea crezu că ce fusese mai rău trecuse, dar gestul plin de naturaleţe cu care Ţeastă rasă scoase din cizmă un pumnal cu lama de douăzeci şi cinci de centimetri, făcu să-i sară inima din piept. Tăişul era pe o parte subţire ca o lamă de ras, iar cealaltă parte era dantelată.

— *Molim vas!*[14] imploră Dragona, moartă de frică.

Ţinând tabloul cu mâna stângă, Ţeastă rasă înfipse dintr-o singură lovitură pumnalul în pânză, undeva într-un colţ şi o sfâşie pe lungime, într-o atitudine de concentrare aproape comică. Reîncepu operaţia zece centimetri mai încolo. Timp de câteva clipe, în încăpere nu se auzi decât gâfâitul Dragonei şi scârţâitul exasperant al lamei care făcea franjuri pânza. După ce termină, Ţeastă rasă aruncă pe jos resturile tabloului. Dragona nu-l scăpa din ochi. Nu ascunsese pumnalul şi în ochi îi lucea ceva tulbure şi neliniştitor.

— Prietenul tău o să fie dezamăgit! spuse el.

— Nu e prietenul meu, protestă Dragona clănţănind de frică.

— Bine, atunci…

Se apropie de ea, lipind-o de perete. Între cele două corpuri erau doar câţiva centimetri… Topită de frică, Dragona văzu lama cum i se apropie de pântec şi crezu că avea să fie spintecată… el însă se mulţumi să-i ridice doar rochia. Brusc, ea scoase un urlet. Vârful pumnalului ajunsese la chilot şi împingea în sus. Picioarele începură să-i tremure din nou şi se înţepă singură în armă.

— *Ne! Ne!*

Se chinui să strige, dar vocea îi era gâtuită.

Fără o vorbă, cel cu arcadele cârpite se îndreptă spre o etajeră pe care se afla un casetofon şi nişte casete. Alese una şi o introduse în aparat. Camera se umplu de o muzică sincopată, «turbo-folk» şi de vocea cântăreţei Ceea. Dădu puţin mai tare, se îndepărtă şi îşi aprinse o ţigară.

Cu o lovitură scurtă, Ţeastă rasă tăie fragila barieră de nailon. Dragona simţi oţelul rece atingând mucoasa. Ţeastă rasă rânji,

[13] Bine! Bine! (n.a.).

[14] Vă rog! (n.a.).

răsucind puţin lama.

— Ai mai avut parte de tipi aşa de înzestraţi?... Să vezi până unde o să intre pisicuţa ta...

Dragona închise ochii, uitând de durerea provocată de braţ. Îşi imagina cum înaintează pumnalul, traversând vaginul, atingând uterul şi de acolo mai departe. O glumă des practicată în Bosnia... Privirea-i se împăienjeni. Ţeastă rasă îi murmură la ureche:

— Dacă eşti drăguţă cu mine, s-ar putea să nu te străpung. Ar fi păcat de funduleţul tău frumos.

Atentă să nu îndoaie picioarele, Dragona îşi puse mâinile pe şortul roşu, simţind imediat o enormă protuberanţă. Torţionarul ei era deja în erecţie, tresărind de plăcere la atingerile Dragonei.

— *Pusi me, kurvice!*[15] spuse el vesel.

Dragona scoase din şort un sex de proporţii faraonice, aproape la fel de lung ca pumnalul, un falus enorm şi violaceu. Stăpânindu-şi teroarea, ea se aplecă, desfăcând la maxim buzele şi cuprinzând o parte din membrul enorm. Pumnalul se îndepărtă, dar chinga de oţel a degetelor îi cuprinse ceafa, înfingându-i cu forţa membrul până în gâtlej. Era ceva îngrozitor, dar printre sughiţuri, ea îşi spuse că asta avea să fie tot.

Speranţă deşartă. Ţinând-o în continuare de ceafă, o împinse pe spătarul unei canapele, aplecând-o în faţă şi îi smulse cu mâna dreaptă slipul de nailon. Dragona auzi o voce răguşită care îl încuraja pe călău.

Scoase un urlet, simţind cum falusul îi pătrunse între fese. Cu o mişcare bruscă de şale, Ţeastă rasă se aruncă înainte. O treime din sexul său forţă deschizătura strâmtă, Dragona având impresia că explodează şi că cineva o taie cu lama de ras. Ţeastă rasă îi sufla în ceafă:

— Ce bine mă strânge funduleţul tău... dar n-am terminat.

Cu mâinile înfipte în coapsele ei, mai dădu încă o dată din şale, făcând imensul falus să mai pătrundă câţiva centimetri. Dragona urlă, contorsionată de durerea inumană. Ţeastă rasă se amuză puţin, ieşind şi intrând lent, apoi explodă între şalele martirizate, într-un grohăit satisfăcut. Se retrase brusc, ştiind că astfel îi va provoca o durere suplimentară...

Dragona rămăsese inertă, ruptă în două ca o păpuşă.

Cel cu arcadele cârpite se apropie şi el, violând-o în acelaşi mod. Membrul lui nu era aşa de mare, dar Dragona era atât de

[15] Suge-o, târfă! (n.a.).

rănită, încât avu impresia că era vorba de un cal…

Bărbatul cu lentile groase ocoli divanul. O ridică pe Dragona de păr, silind-o să înghită un sex lung, ţeapăn şi fierbinte. Fără să scoată un cuvânt, se folosea de gura ei ca de un vagin.

În timp ce sugea din toate puterile, Dragona se ruga. O asemenea poveste putea să se termine bine, sau avea să fie strangulată, după cum aveau chef călăii. Îşi dădu toată silinţa, încercând să-l facă pe cel de-al treilea să ejaculeze cât mai repede.

*

* *

Malko opri maşina înainte de clădirea unde locuia Dragona, pe strada Stoja Novica. Încercase fără succes să-l găsească pe Larry Oldcastle şi se hotărâse să afle ce se petrecuse.

Coborî din maşină. Strada era întunecoasă, liniştită şi pustie. Chiar la numărul 25 era parcat un Mitsubishi Pajero negru cu geamuri fumurii. Pe plăcuţa de înmatriculare văzu literele VU, indicativul pentru Vukovar, un oraş din Slovenia orientală cucerit de sârbi în războiul cu Croaţia, centrul tuturor liniilor de trafic. La Belgrad se zicea că *toate* maşinile înmatriculate la Vukovar erau furate.

Se apropie de uşă şi privi interfonul, găsind numele Dragonei Milosin. Apăsă pe buton, neprimind nici un răspuns. Mai apăsă o dată, dar fără rezultat.

Remarcă atunci că uşa imobilului nu era încuiată, ci doar împinsă de cineva care nu o închisese bine. Intrigat, intră în hol. Străbătu doar un singur metru şi simţi o mână imensă prinzându-l de gât, în timp ce o greutate impresionantă îl împingea în perete. Sufocându-se, avu impresia că a dat nas în nas cu un urs grizzly… o fiinţă de două ori mai mare ca el. Încercă în zadar să se degajeze, căci degetele puternice îi căutau carotidele. Înainte să-şi piardă cunoştinţa, gândind că îi sunase ceasul, lumina se aprinse şi avu timp să vadă doi ochi albaştri, un craniu ras şi un chip grosolan şi brutal. După câteva clipe, când deschise din nou ochii, auzi vag zgomotul unei maşini care demara. Reuşi cu greu să se ridice şi privi în stradă: Pajero dispăruse… încă ameţit, aprinse din nou lumina şi începu să urce scările. Nu trebui să o caute prea mult pe Dragona. La etajul doi, uşa unui apartament era larg deschisă. Intră şi o găsi pe podea, cu faţa în jos şi cu rochia ridicată într-un mod obscen până la şale, dând la iveală fesele rotunde şi cambrate. Coapsele îi erau pline de sânge şi la

început crezu că era moartă. Ca un detaliu bizar, slipul îi era agăţat de un mic papagal de prost gust, aşezat pe o etajeră.

Se aplecă şi o întoarse cu faţa în sus. Gura îi era plină de spermă şi ţinea ochii închişi. În timp ce încerca să-i ridice capul, Dragona deschise ochii aruncându-i o privire vagă, pierdută.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Vă duc la spital.

Mâna stângă a Dragonei se agăţă de el, în timp ce braţul drept rămase nemişcat pe lângă corp. Malko îşi închipui că vrea să se ridice şi o ajută. Brusc, animată de o forţă neaşteptată, ea îl respinse. Colţurile gurii îi coborâră, privirea i se însufleţi şi spuse cu o voce slabă:

— Plecaţi! Plecaţi! Lăsaţi-mă.

Reuşi să se ridice, cu o grimasă de durere, cu braţul drept în continuare imobil. În loc să se aşeze şi fără să scoată un cuvânt, reuşi să-l împingă pe Malko cu o singură mână. Acesta zări tabloul zdrenţuit aruncat pe jos.

— Calmaţi-vă, spuse el, n-aveţi de ce să vă mai temeţi.

— Plecaţi! repetă ea, vă implor.

În pupilele negre îi lucea o teroare animalică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko. Cine v-a atacat?

— Plecaţi, repetă Dragona Milosin. Lăsaţi-mă în pace şi să nu vă mai întoarceţi niciodată.

— Dragona, insistă Malko, sunt un prieten. Voiam să vă văd din cauza lui Nenad...

— Nu! urlă ea, cuprinsă brusc de isterie, nu vreau să aud de Nenad.

— Ştiţi unde sunt fotografiile pe care dorea să le vândă?

— Nu există nici un fel de fotografii! strigă Dragona, nu ştiu nimic. Căraţi-vă! *Dabogda crko!*[16]

Avea impresia că vrea să o audă tot imobilul, ca şi când oamenii ar fi stat cu urechea la pândă. Cu mâna stângă îi dădea pumni în piept, îl lovea cu piciorul şi fu nevoit să o ţină la distanţă. Nu mai reprezenta visul de neatins al bărbatului însurat, ci era doar o femeie cu trăsăturile deformate de groază, cu machiajul prelins pe obraz şi cu ochii plini de lacrimi.

Încet, încet, îl împinse spre uşă.

Renunţă: în starea în care se afla, nu mai putea face nimic. Uşa se închise în spatele lui şi o auzi răsucind cheia în broască şi baricadându-se. Hohotele cumplite de plâns îl petrecură, în timp ce cobora perplex scările.

[16] Să dea Dumnezeu să crăpaţi! (n.a.).

Aerul cald al nopţii îi făcu bine. Aşezat la volanul maşinii Polo, începu să reflecteze. Atacul căruia îi căzuse victimă Dragona era în mod evident în legătură cu fotografiile promise pentru CIA. Numai la auzul numelui lui Nenad, Dragona fusese cuprinsă de groază. Înseamnă că operaţiunea nu era atât de «ermetică» pe cât credea Larry Oldcastle. Eforturile lui Malko de a nu fi urmărit cu prilejul întâlnirii ratate cu Nenad fuseseră în van.

Cineva mirosise afacerea cu mult înainte şi acel cineva nu putea fi decât «comandantul» Dragan. Dintr-o dată, «sinuciderea» fotografului devenea măi mult decât suspectă.

Din ce în ce mai dezorientat, Malko o luă pe podul care ducea la Novi Beograd. Ceva nu se lega. În cazul în care «comandantul» Dragan prinsese de veste despre afacerea cu fotografiile, era uşor să fie recuperate prin forţă. În măsura în care nu era deja un fapt împlinit, ar fi putut foarte bine să o lichideze pe Dragona, în loc să o intimideze.

După toate probabilităţile, însă, s-a urmărit reducerea la tăcere a lui Nenad şi înspăimântarea Dragonei. Această acţiune de intimidare se referea deci pur şi simplu la informaţia pe care Nenad dorea să o vândă împreună cu fotografiile, informaţie despre care Dragona ştia…

În acest caz însă, de ce nu o uciseseră, ca să o reducă la tăcere pe vecie? La fel şi în privinţa lui Malko, de ce se mulţumiseră doar să-l ameţească? Cei de teapa lui Dragan nu aveau de obicei, asemenea reţineri.

Era vorba despre un dublu mister care trebuia elucidat. Brusc, fu invadat de presentimentul că afacerea fotografiilor ascundea o alta, cu mult mai importantă.

Capitolul V

— Domnişoarele Tamara şi Ivana au plecat să cineze la *Reka,* îl anunţă recepţionerul de la *Intercontinental,* chiar eu am făcut rezervarea. Le găsiţi la Zemun, pe malul Dunării, toată lumea ştie unde este, dar mă tem că nu veţi găsi nici o masă liberă astă seară.

— Mulţumesc, ştiu unde se află, răspunse Malko.

Se întoarse la maşină. Chiar la ora zece seara, temperatura nu coborâse sub 30 de grade!

Peste douăzeci de minute, parca pe una din străzile strâmte şi pietruite din Zemun. O luă pe cărarea ce urmărea cursul Dunării, flancată de cârciumi şi de şlepuri-restaurant amarate de-a lungul taluzului ce domina apele întunecate ale marelui fluviu cufundat în întuneric. Acesta era drumul regal al traficului venind din România. În timpul embargoului, zeci de vase urcau în amonte cu motoarele oprite, având ca punct de plecare România şi aducând petrol şi diverse mărfuri, îmbogăţind toţi traficanţii.

Cu cinci sute de metri înainte să ajungă la *Reka,* muzica se auzea deja! Un jazz se revărsa prin toate deschizăturile, asurzind împrejurimile. Malko crezu că nu va putea intra! Un grup compact împiedica accesul la scara ce ducea spre micuţa terasă care îşi întinsese mesele în parcarea învecinată. Mesenii se înghesuiau câte cinci la o masă de două persoane. Reuşi să se strecoare şi aruncă o privire înăuntru. Oamenii dansau pe mese, bătând din palme, urlând şi cântând în cor refrenele. Căldura era infernală.

O reperă imediat pe Tamara! Dezlănţuită, îmbrăcată cu un pulover galben canar şi un şort roz fluorescent, dansa pe masă împreună cu un bărbat voinic cu un aer efeminat. La masa vecină, plină de diverse sticle de vin, de coniac Gaston de Lagrange, de Defender «Very classic Pale» şi de şliboviţă, se afla sora ei, în compania a trei necunoscuţi. Malko se duse la masă în ritmul muzicii. Îi întinse mâna Tamarei, care îi răspunse la fel, fără să-l recunoască. Sărind de pe masă, ea exclamă încântată, tutuindu-l:

— Formidabil! Cum ai dat de mine?

Avea un aer ameţit şi ochii îi străluceau ca nişte lasere.

— De la hotel, strigă Malko pentru a se face auzit.

Orchestra reîncepu să cânte şi mai tare, făcând să se cutremure pereţii.

— Aşează-te lângă noi, urlă Tamara.

— Nu, spuse Malko, apucând-o de braţ, trebuie să-ţi vorbesc.

— Nu acum!

Surâsul începuse să i se şteargă de pe chip şi încerca să scape. Malko o prinse de încheietură şi o trase după el spre ieşire. Tamara scoase un strigăt ascuţit, din fericire acoperit de tumult. Prietenii ei râdeau, crezând că era vorba de o glumă. Se lăsă târâtă pe terasă. Malko nu-i dădu drumul decât pe cărarea de lângă Dunăre. Furioasă, ea făcu câţiva paşi, masându-şi încheietura. Se opriră puţin mai departe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tamara. Nu putea aştepta până mâine?

— Nu, zise Malko.

*

* *

Ea îi ascultă istorisirea fumând o Gauloise blonde, fără să dea vreun semn de interes, ca şi când nu i-ar fi păsat ce se petrecuse.

— Cred că această agresiune este legată de povestea noastră, conchise Malko.

— Nu ştiu, zise Tamara, aflată în încurcătură.

Vizibil sâcâită, puse la loc bricheta Zippo cu smaralde, în tocul de piele agăţat de şortul fluorescent.

— Eu însă vreau să aflu de ce a fost terorizată Dragona Milosin, n-o slăbi Malko.

— Întreab-o pe ea!

— Nu vrea să-mi vorbească, iar tu trebuie să mă ajuţi.

Ea nu răspunse, privind către apele fluviului şi trăgând din ţigară.

— Probabil că Nenad a fost asasinat, continuă Malko.

— Poliţia a spus că s-a sinucis, răspunse Tamara.

Avu impresia că ea nu crede un cuvânt, ceea ce îl făcu să îngheţe. Care să fi fost secretul care ar fi justificat asasinarea unui bărbat şi a unei fetiţe de opt ani?

— Vreau să vii cu mine la Dragona, spuse Malko, trebuie să aflu ce se întâmplă.

— Acum mă distrez, mergem mâine.

— Nu, nu putem şti ce poate interveni. Haide.

O luă de braţ şi ea cedă nemulţumită.

*

* *

Strada Stoja Novica era la fel de întunecoasă şi liniştită. Malko apăsă pe butonul interfonului Dragonei Milosin. După un timp, o voce întrebă:

— *Sta?*[17]

— Răspunde, îi şopti Malko Tamarei.

— Sunt Tamara Savici, răspunse tânăra.

După o clipă de tăcere, Tamara traduse răspunsul.

— Spune că va coborî imediat.

Straniu. Peste câteva minute, uşa imobilului se deschise şi apăru Dragona. Îşi pusese pe cap o eşarfă, avea braţul drept legat şi o valiză mică în mâna stângă. De-abia se ţinea pe picioare şi avea ochii încercănaţi. Când îl zări pe Malko, făcu un salt înapoi, ca la vederea unei stafii. Spunându-i o frază lungă Tamarei, o luă la fugă clătinându-se. Malko simţi unghiile Tamarei înfigându-i-se în braţ.

— N-o urmări!

— Unde se duce?

— La autogară. Se întoarce la ea în sat, în Muntenegru, pentru o perioadă lungă. Nu vrea să stea de vorbă cu tine.

Care era motivul pentru care o fată atât de fermecătoare ca Dragona îşi îngropa zilele într-un loc uitat de lume din Iugoslavia? Numai o teribilă presiune morală o putea sili să facă asta. Descurajat, Malko se întoarse către Tamara.

— De ce se teme? Ce s-a întâmplat?

Tânăra se închise şi mai mult în ea.

— A fost torturată şi ameninţată de trei bărbaţi care vor reveni, în cazul în care nu părăseşte oraşul. Ascultă, spuse ea, am să fiu sinceră. Nici eu nu vreau să mă mai amestec în povestea asta, e prea periculos. Când Nenad mi-a pomenit despre fotografii şi despre ce implicaţie aveau, l-am avertizat direct pe Larry, specificând că nu doream să cadă în sarcina mea. Din acest motiv ai venit tu la Belgrad. Acum, Nenad şi fata lui sunt morţi, iar Dragona a fugit. Nu-mi surâde să fiu masacrată într-o seară când mă întorc acasă.

— Înseamnă că Nenad şi fiica lui au fost asasinaţi?

— Nu ştiu nimic.

Aflată în încurcătură, scoase bricheta Zippo din etui şi aprinse

[17] Ce este? (n.a.).

o ţigară, privind cu îndârjire în pământ şi fumând. Malko înţelese că nu avea să mai scoată nimic de la ea.

— Condu-mă înapoi, îi ceru ea.

Nu scoase un cuvânt tot drumul. Ajungând în dreptul restaurantului *Sent Andreja,* de unde trebuia să meargă pe jos, ea se întoarse spre Malko.

— Nu mă judeca greşit. Nu mă tem pentru mine, ci pentru sora mea. Ticăloşii ăia ar fi în stare să se ia de ea şi nu mi-ar conveni. Odată, eu eram la Belgrad, ea era la Knin. S-a trezit antrenată într-o luptă, gata să fie ucisă. Eu eram sub duş şi parcă paralizasem. Nu mi-am revenit până când n-a scăpat. Nu vreau să mai trec prin aşa ceva.

— Care ticăloşi, întrebă Malko, oamenii lui Dragan?

— Probabil.

Cu mâna pe portieră, spuse repede, chiar în momentul în care se dădea jos:

— O singură persoană te poate ajuta, în cazul în care este de acord şi acela este Dusko Balasevici, un detectiv particular.

— Un detectiv particular? repetă Malko, cu răsuflarea tăiată.

Tamara avu un surâs crispat.

— Da, însă nu unul oarecare. *Ciao.*

Se îndepărtă iute, în direcţia restaurantului Reka.

*

* *

Rade Bogdanovici se opri câteva clipe să-şi tragă răsuflarea, înainte de a deschide uşa de sticlă mată pe care scria cu litere negre: GLAVNI INSPEKTOR ZA SPECIJALNA DJSTVA[18] Cele o sută patruzeci de kilograme la un metru cincizeci şi cinci înălţime îi dădeau probleme serioase cu sănătatea: era la al treilea infarct. La vederea lui, cel din spatele biroului se ridică plin de vioiciune. Bogdanovici era unul dintre cei mai influenţi oameni din Belgrad.

— Cum merge, Jovan? întrebă politicos acesta.

— Foarte bine, *Gospodine.*

— Aveţi documentele?

— *Da, da, Gospodine.*

Îi întinse plin de respect un plic burduşit, de culoare maronie. Bogdanovici îl luă şi îi recomandă, înainte de a ieşi din birou:

— Ţineţi-mă în continuare la curent cu desfăşurarea acestei afaceri.

Se îndreptă cu greu spre liftul care îl duse la etajul opt, unde

[18] Inspector principal cu Afacerile speciale (n.a.).

avea biroul, cu o superbă vedere spre Novi Beograd. Cea mai mică mişcare era un chin pentru el. Ajuns în birou, examină conţinutul plicului. Nişte fotografii alb-negru, pe alocuri îngălbenite: execuţii capitale. Şiruri de musulmani în picioare, apoi aceiaşi zăcând morţi la pământ.

Rade Bogdanovici le adună şi se târî până la un vechi seif al cărui cifru îl ştia doar el. Scoase de acolo un dosar pe care era scris cu marker: ZLATKO SOMBOR. Îl deschise, puse înăuntru teancul de fotografii şi încuie seiful.

Apoi se întoarse la birou şi formă un număr la un telefon mobil. Vocea aspră a «comandantului» Dragan spuse *Da?*

— Eu sunt, răspunse Rade Bogdanovici, îţi mulţumesc pentru documente.

— Ar fi fost mai bine să le distrugi, replică Zlatko Sombor.

— Astea sunt ordinele, suspină Rade Bogdanovici.

De parcă nu el le dădea… Se chinuise să pună mâna pe acele fotografii, dar «comandantul» Dragan, cu toate că avea influenţă, nu era atotputernic.

— Şi restul? întrebă Sombor.

— Încă nimic, dar se va aranja totul, sunt sigur. Am dat ordine precise şi te voi ţine la curent.

Cel care închise fu Rade Bogdanovici. De când cu o anume interceptare telefonică, SDB urmărea îndeaproape problemele «comandantului» Dragan.

*

* *

— Dusko Balasevici? E un fost membru DB… se miră Larry Oldcastle. A fost pus pe liber în 1992, chiar din cauza lui Dragan. O afacere obscură, o reglare de conturi politică. Pe vremea când Dragan era pus să asasineze pentru DB, era ofiţerul lui de legătură. E un dur: conducea o echipă de asasini. E drept, am fost informat că a deschis o agenţie de detectivi particulari care se numeşte SIA, în plus…

Din ce în ce mai bine.

— Ne putem folosi de el? întrebă Malko. Nu mi se pare prea prudent…

Americanul făcu o pauză pentru a-şi aprinde o Gauloise blonde înainte de a răspunde.

— Nu ştiu, mărturisi el. Cred că îl detestă pe Dragan, dar nu sunt sigur că îndrăzneşte să-l înfrunte. Pe de altă parte, are informaţii valabile, datorită prietenilor pe care şi i-a păstrat la

DB. Tatăl lui lucrase şi el acolo.

— Ce urmează să-i spun?

Larry Oldcastle surâse.

— Ce doriţi. Îşi va da seama repede cine sunteţi. Or colaborează, or refuză. În această ţară totul este posibil.

— Ce părere aveţi despre incidentul de aseară? întrebă Malko. Oare de ce nu m-au ucis?

— În acest moment, iugoslavii nu-şi pot permite să asasineze un agent CIA, cu excepţia unui caz de forţă majoră. Miloşevici are prea multă nevoie de noi pentru a-şi risca îmbunătăţirea imaginii.

— Înseamnă că DB este la curent cu tot?

— Ştiu destule, ascultă tot şi au sute de informatori.

Dădu din cap şi încheie:

— Duceţi-vă la Balasevici. Cereţi-i să ancheteze moartea lui Nenad Kurco şi spuneţi-i că luase legătura cu noi.

Se despărţiră. Priscilla Clearwater, trupeşa mulatră, îl pândea aşezată la birou.

— Totul merge bine? întrebă ea.

Sfârcurile ei întrebau parcă acelaşi lucru. Extrem de familiar, Malko îi puse o mână pe coapsă. Ea nu schiţă nici un gest.

— Sunteţi foarte frumoasă, Priscilla, spuse el, privind-o în ochi.

— *Don't pull my leg!*[19] murmură ea tulburată.

Mâna lui Malko se strecură mângâind curba incredibilă a şalelor şi senzaţia îi dădu furnicături la degete. Era născută pentru a fi sodomizată. Surâzând, o întrebă:

— Ştiţi de ce aş avea chef?

Priscilla dădu din cap.

— Nu.

Îi spuse la ureche şi ea tresări.

— *No! You're a monster!*

— Absolut deloc, răspunse Malko, dar dacă încă vă mai plictisiţi, am putea cina astă seară. Ne vedem la *Hyatt*, camera 432. Mai întâi bem o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne la bar.

— *Splendid!* se sclifosi Priscilla Clearwater. Ador şampania franţuzească.

Malko se îndepărtă, lăsând-o cu gura căscată. Probabil că era prima oară în viaţa ei când un bărbat îşi anunţa atât de precis intenţiile... În anumite state americane, oamenii mai erau

[19] Nu vă bateţi joc de minei (n.a.).

spânzuraţi pentru asemenea orori. Înainte de a se cufunda în mocirla mortală şi greţoasă a Belgradului, un pic de aer proaspăt avea să-i facă bine... în plus, dacă Priscilla venea la întâlnire, cel puţin ştia la ce să se aştepte; evitând astfel neînţelegerile.

*

* *

Imobilul nearătos se afla la capătul străzii Francuska. Patru etaje de beton cenuşiu, aşezate pe stâlpi mâncaţi de vreme, având alături un bar în aer liber asemănător unei barăci de şantier. Malko urcă la mezanin, unde se aflau birourile Companiei SIA. O uşă de sticlă, la capătul unui coridor. Sună şi o brunetă fermecătoare, purtând o fustă neagră, atât de strâmtă că de abia mergea, îi deschise.

— Domnul Balasevici? întrebă Malko. Am vorbit la telefon. Numele meu este Linge, Malko Linge.

— Poftiţi, spuse ea.

O luă înainte, legănându-şi fără jenă fesele cambrate. O adevărată târfă. Malko mai zări una telefonând, într-un mic birou. De această dată o blondă, care îi surâse fermecător. Cea care îl conducea bătu la o uşă de sticlă şi îi lăsă singur.

Dusko Balasevici nu era un tip înalt, era însă îndesat, cu umerii foarte largi, părul grizonat tuns perie, o privire vicleană şi maxilarul proeminent. Îi strânse energic mâna lui Malko, rugându-l să se aşeze în faţa lui, la o măsuţă joasă. Îmbrăcat într-un pulover pe gât şi un pantalon de pânză, fără cravată, nu făcea cine ştie ce impresie.

— Cine v-a trimis? întrebă el.

— O prietenă, Tamara Savici.

Dădu din cap, aprinzând o ţigară.

— *Dobro.* Ce problemă aveţi?

— Lucrez pentru ambasada americană, spuse Malko. Nenad Kurco a luat legătura cu noi, pentru un motiv pe care nu pot să vi-l spun. Am fost foarte surprinşi de moartea sa şi am dori să ştim ce s-a întâmplat. Aş vrea să aflu cum a murit...

Fostului poliţist de la SDB nu i se clinti nici un muşchi.

— S-a sinucis, au scris toate ziarele; după ce şi-a spânzurat fiica, adăugă el. Cred că era puţin nebun.

Malko îi surâse politicos.

— Aş vrea să fiu sigur că lucrurile s-au petrecut aşa, spuse el. Aţi putea face o anchetă?

Detectivul îşi aprinse o ţigară, privindu-l apoi mirat şi bănuitor

pe Malko.

— O anchetă? Bine, dar ambasada are alte mijloace decât mine. Vă puteţi adresa Miliţiei… Poliţia din Belgrad este excelentă…

Îşi bătea joc de Malko pe faţă, fără să aibă aerul că o face. Acesta din urmă nu se formaliză.

— Să spunem că am dori o părere independentă…

Dusko Balasevici dădu din cap.

— Înţeleg, spuse el, dar nu e o treabă pentru mine. Mă ocup mai degrabă de soţi înşelaţi, de litigii comerciale, de recuperarea creanţelor… Sunt dezolat.

Se ridică, dând de înţeles că întrevederea luase sfârşit, însoţindu-l politicos pe Malko până pe palier.

Acesta se întoarse, la maşină, decepţionat dar nu mirat. Larry Oldcastle îşi făcuse visuri. Se grăbi să se întoarcă la *Hyatt,* în căutare de puţină răcoare. În timp ce conducea cu geamurile deschise, pe străzile toride din centru, nu se putu opri să nu remarce nenumăratele fete îmbrăcate provocator, care păreau toate gata să se ofere. Climatul din Belgrad era electrizant.

La intrarea hotelului *Hyatt,* o matroană plimba un detector de metale asupra tuturor. Cu câteva săptămâni în urmă, doi mafioţi reglaseră nişte conturi cu mitraliere Skorpio, chiar în hol, ceea ce aducea prejudicii hotelului…

Ajuns în cameră, Malko îşi dădu seama că mai putea exploata o pistă: Carla Bettega, ziarista italiană al cărei număr îl găsise lipit de telefonul fotografului spânzurat.

Formă numărul hotelului *Bristol* şi ceru să vorbească cu ea. Imediat, recepţionera răspunse:

— Domnişoara Bettega nu este în cameră.

Malko îşi lăsă numele şi numărul de telefon, cerând să fie chemat. Cum spun americanii era o *long, long, shot,* o pistă fără prea multe speranţe… Dar în situaţia în care se afla… Doar pronunţând numele lui Nenad Kurco şi fugeau toţi ca potârnichile.

În momentul în care ieşea de sub duş, cineva bătu la uşă, probabil camerista. Se duse să deschidă, cu bustul gol, înfăşurat doar în prosop.

În cadrul uşii se afla Priscilla Clearwater. Se schimbase într-o rochie de stretch decoltată până la buric, care îi mula sânii ca o mănuşă.

*

* *

Mâncarea de la *Pollini,* restaurantul italian de la *Hyatt* era absolut infectă. Pastele erau lipicioase, puiul era aţos de parcă venise pe jos din Muntenegru, iar cârnatul era probabil sintetic. Malko de-abia se atinsese de mâncare. Din fericire, aveau Taittinger Comtes de Champagne alb, recolta 1988 şi Priscillei Clearwater nu-i fuseseră înşelate aşteptările. Paharul i se golea des. Ospătarii, care nu mai văzuseră o negresă, se înghesuiau să o servească. Începuse cu două «Original Margarita», Cointreau, apoi tequila cu lămâie, pe care le băuse ca pe apă, trecând apoi la şampanie. În timpul mesei nu vorbiseră decât banalităţi. Priscillei Clearwater îi plăcea să călătorească, în special în Franţa, datorită mâncărurilor şi noului «hub[20]» de la Roissy II unde îşi dădea întâlnire cu prietenii veniţi din alte părţi, continuându-şi apoi călătoria împreună.

După epuizarea subiectului «călătorie» şi după o cafea espresso aproape băubilă, Malko semnă nota şi se duseră spre ascensoare. În cabină, Malko îi mângâie uşor sânii de o duritate marmoreană. Negresa îl privi tulburată şi spuse încet:

— *Please!*

Ajunşi în camera lui Malko, ea rămase în picioare, privind pe fereastră, ca şi când nu ştia de ce venise acolo. Malko împrăştie rapid orice echivoc, apropiindu-se de ea prin spate şi coborând fermoarul rochiei dintr-o singură mişcare. Priscilla tremură uşor, dar nu scoase un cuvânt. Malko îi scoase îmbrăcămintea, lăsând-o doar într-un slip de dantelă albă, contrastând plăcut cu pielea de culoarea cafelei cu lapte.

Era timpul să pună punctul pe i. O răsuci uşor, căutându-i, privirea tulburată şi vagă. În momentul în care îi strivi gura cu un sărut, buzele Priscillei se desfăcură imediat, limba venindu-i în întâmpinare. Explorându-i corpul, Malko înţelese că sub calmul aparent, stătea să izbucnească furtuna. Mângâindu-i uşor pubisul, tânăra se răsuci ca un şarpe, scoţând un suspin sincer.

Cu toate acestea, ea rămânea ciudat de pasivă, în timp ce el simţea cum pântecul îi ia foc.

Se dezbrăcă rapid, urmărit de privirea Priscillei, filtrată de genele lungi. Aceasta nu mai putea să ignore starea în care îl adusese. Aparent însă, nu-i plăcea să aibă iniţiativa. Malko o scoase din încurcătură…

[20] Platformă de corespondenţă, permiţând o legătură mai rapidă şi mai uşoară între două zboruri (n.a.).

O luă de mână, lăsând-o cu slipul şi cu pantofii şi o trase spre pat, el întinzându-se pe spate. Privirile li se încrucişară.

— *Take me în your mouth!* îi spuse Malko.

Cu un gest graţios, fără urmă de reţinere, Priscilla Clearwater se apropie, îngenunchind întâi lângă el. Plecându-şi capul, încercui cu gura primitoare membrul lui Malko, acesta având impresia că ajunsese în paradis. Ca să-i fie mai comod, Priscilla îşi schimbă poziţia, întinzându-se pe burtă între picioarele lui Malko, executând cu gura o mişcare de du-te vino plină de delicateţe.

În această poziţie, el avea o privelişte amplă asupra spatelui cambrat şi a curbei feselor.

Se lăsă pradă plăcerii provocate de felaţie; doar negresele posedau asemenea fese bombate, fără să fie greoaie. Priscilla Clearwater continua să se mişte fără un cuvânt, ca o sclavă docilă. Ideea înteţi şi mai tare excitaţia lui Malko. În acest moment Priscilla ridică privirea încărcată de umilinţă şi satisfacţie. Rareori mai văzuse Malko o privire de târfă atât de expresivă şi pântecul îi luă literalmente foc. Priscilla îşi recăpătase ritmul, accelerând cu intenţia evidentă de a-l face să juiseze.

Se smulse înainte de a fi prea târziu, o cuprinse şi îi scoase slipul cu ambele mâini, făcându-l să alunece de-a lungul coapselor prelungi, descoperind în întregime fesele…

Cu sângele pulsându-i în tâmple, se aşeză în genunchi între pulpele pe care ea le desfăcu ascultătoare.

Bunul simţ îi cerea să-i aducă mai întâi un omagiu într-un mod clasic, dar fesele nemaipomenite îl făceau să viseze altceva. Din momentul în care o văzuse pe Priscilla Clearwater, avusese chef să o sodomizeze. În plus, era prima oară când avea să supună la cazne secretara unui şef de centrală. Un moment solemn, aidoma decernării Legiunii de onoare unei lichele.

Când simţi atingerea membrului care încerca să pătrundă la baza şalelor, Priscilla Clearwater ridică privirea şi spuse cu o voce subţire:

— *You swear! You won’t tell it to my boss!*[21]

Malko nu se obosi să răspundă. Se lăsă cu toată greutatea, privind cum sexul pătrunde câţiva milimetri prin poarta strâmtă. Priscilla scoase un strigăt uşurel şi involuntar probabil, se cambră şi mai mult, ceea ce făcu ca membrul ţeapăn să intre şi mai

[21] Juraţi-mi că nu-i veţi spune şefului meu! (n.a.).

mult, cam jumătate din lungime...

Malko rămase aşa câteva secunde, privind crupa pe care se pregătea să o violeze, bucurându-se de acel moment rar. Sex în stare pură. Sub o aparenţă puritană, Priscilla Clearwater era o târfă minunată. Avea dreptul la o mică plăcere personală; cu un ultim efort, pătrunse până la capăt între fesele durdulii. Constrânsă astfel, Priscilla scoase un geamăt prelung.

— *Stop it! Please.*

Ca şi când i-ar fi cerut râului să se întoarcă spre izvor! Malko începu din nou să se mişte, retrăgându-se lent şi apoi împingând cu toată puterea. Tânăra negresă striga, gemea şi muşca perna. Malko îşi strecură atunci o mână sub ea, cu intenţia de a-i produce puţină plăcere şi întâlni sexul inundat. Priscilla juisa ca o nebună...

Sodomizând-o în continuare, Malko o mângâie totuşi puţin, simţind seva cum urcă. Cu o ultimă mişcare din şale, se lipi de fesele cambrate, golindu-se între ele. Se destinse apoi, lac de sudoare. Ce premieră! Simţea locurile cele mai secrete ale Priscillei palpitând în jurul membrului său, gata să-l excite din nou. Atunci îi veni o idee. Se retrase şi pătrunse dintr-o singură mişcare în sexul negresei.

Ca trasă în ţeapă, Priscilla scoase un urlet. Malko avu impresia că pătrunde într-o mare de lavă fierbinte. Era atât de excitant, că erecţia îi reveni instantaneu şi începu să se mişte, sprijinit de spatele ei, în timp ce negresa urla ca o dementă.

De această dată fu încununarea finalului, amândoi rămânând nemişcaţi, ascultându-şi bătăile inimii.

— *You are a racist bastard!* murmură Priscilla.

N-avea pic de recunoştinţă pentru mâna care o hrănise.

*

* *

În ultimele patruzeci şi opt de ore, interludiul cu Priscilla fusese singurul moment agreabil. Malko părăsi pentru puţin timp hotelul *Hyatt,* trecând în goană prin Belgradul doborât de căldură şi având drept singură distracţie plimbarea prin luxoasa galerie comercială care oferea minunile vestului la preţuri inaccesibile pentru belgrădenii de rând. Alături de creatorii de modă italieni, o galerie expunea cele mai noi modele de ceasuri Breitling şi ultimele creaţii ale arhitectului decorator Claude Dalle, importate de la Paris la nişte preţuri exorbitante. Tamara dispăruse, plecată să facă un reportaj pe lângă Pale. Se dusese din nou la Dragona

Milosin, dar nu avusese succes. Plecase de tot.

În Republica Srpska, Radovan Karadzici tocmai anunţase că urmau să se prezinte la alegerile viitoare. Calculele lui Larry Oldcastle se dovedeau din ce în ce mai exacte, numai că manipularea lui ajunsese într-un punct mort. Malko o sunase din nou pe Carla Bettega, ziarista italiană, fără să reuşească să dea de ea. Iar ea nu îl sunase.

Până şi Priscilla Clearwater îl dezamăgise. Atunci când vorbise cu ea la telefon, avusese o atitudine extrem de rece, ca şi când nimic nu se petrecuse între ei.

Malko deschise uşa şi zări un plic pe pardoseală. Un mesaj de la recepţie, pe care îl deschise. Simţi cum i se accelerează pulsul. Mesajul spunea: *Please, call back Mr. Dusko Balasevici*[22]*.*

De ce îl deranja detectivul?

Se repezi la telefon. Dusko Balasevici răspunse personal.

— Mi-aţi lăsat un mesaj, spuse Malko.

— Exact, confirmă detectivul. Cred că mi-am schimbat părerea. Ne-am putea întâlni?

— Desigur. Unde şi când?

— Peste o oră, în salonul de ceai de la *Hyatt.*

Incitat şi intrigat, Malko închise telefonul. Oare ce semnificaţie avea această schimbare radicală de atitudine?

[22] Vă rog sunaţi-l pe Dl. Dusko Balasevici (n.t.).

Capitolul VI

— Erau trei: Momcilo Kovaci, Drazen Ivanovici, Zika Razvogor. Kovaci a intrat primul şi i-a apăsat carotidele lui Nenad Kurco, pentru a-şi pierde cunoştinţa. Prăbuşit la pământ, Kovaci şi Ivanovici l-au strangulat. Ivanovici cu o eşarfă, Kovaci cu mâinile goale. Kurco şi-a recăpătat cunoştinţa şi s-a zbătut mult, implorându-i să-l cruţe... Fiica sa, Anica, dormea în camera vecină. Zgomotul a trezit-o şi s-a dus să vadă ce se întâmplă. Zika Razvogor a dus-o înapoi în cameră şi a sufocat-o cu o pernă. Apoi au înscenat «sinuciderea», au recuperat fotografiile pe care Kurco le ţinea pur şi simplu sub saltea şi au plecat.

După ce termină oribila poveste, Dusko Balasevici luă paharul de Defender «Very Classic Pale» şi bău o înghiţitură, calm de parcă ar fi relatat o aventură de vacanţă.

Malko era îngrozit de acest raport prezentat pe un ton neutru, dar din care răzbătea adevărul. Mai simţea încă degetele enorme comprimându-i carotidele, pe holul imobilului Dragonei Milosin... Se întâlnise cu detectivul cu cinci minute în urmă, în salonul de ceai de la *Hyatt* şi acesta pusese pe masă o mapă neagră şi groasă de ofiţer, începând imediat să povestească ce aflase.

— Sunteţi sigur de ce afirmaţi? întrebă totuşi Malko.

Dusko Balasevici deschise mapa şi scoase un document bătut la maşină, cu antetul MUP[23].

— Iată o fotocopie a raportului oficial. Mai am încă prieteni la DB.

Pentru câteva clipe domni tăcerea, ca o mască mortuară. Malko simţea că pătrunde într-un univers tulbure, plin de capcane, dar n-avea de ales. Povestea lui Balasevici dădea o întorsătură neaşteptată misiunii sale. Mai rămânea de pus întrebarea de o mie de puncte.

— Ce v-a făcut să vă schimbaţi părerea? întrebă el. Parcă nu doreaţi să vă ocupaţi de această afacere.

Buzele subţiri ale lui Dusko Balasevici dădură la iveală dinţii neîngrijiţi.

— Nu m-am ocupat, îl corectă el, m-am informat, iar ceea ce am descoperit m-a făcut să vă caut. Am să vă spun de ce.

[23] Ministerul Afacerilor Interne (n.a.).

Deschise din nou mapa şi scoase trei fotografii. Malko identifică imediat primul chip. Era cel care îi comprimase carotidele.

— Momcilo Kovaci, spuse detectivul. A făcut şase luni de închisoare pentru masacrarea cu mâinile goale a unui suporter al clubului Dinamo Zagreb. Supranumit «Sarac[24]» din cauza dimensiunilor sexului şi a forţei sale.

Împinse spre Malko cea de-a doua fotografie. Un chip înspăimântător, ca dintr-un film cu Frankenstein. Arcadele proeminente erau deformate de cicatricele cusăturilor, ca şi când ar fi fost ciopârţite cu foarfeca. Ochii erau înfundaţi în cap, mici şi fără expresie, ca cei ai unui animal, nasul lung şi drept şi maxilarul proeminent.

— Drazen Ivanovici, spuse detectivul. Fost boxer. Şi-a ucis un adversar, înverşunându-se pe el. Prietenii acestuia s-au răzbunat mutilându-i chipul. Voluntar în Bosnia, a masacrat sute de musulmani, cărora le tăia urechile pentru a face din ele coliere. Arestat la Belgrad pentru violarea şi apoi uciderea unei fete de cincisprezece ani; condamnat pentru crimă, nu a făcut decât doi ani de închisoare. Eliberat la intervenţia DB-ului. A executat cu cuţitul doi «trădători» sârbi care se pregăteau să plece în Croaţia. Apoi, în timpul războiului, DB-ul îl trimitea să-şi piardă timpul la cafeneaua *Plato,* acolo unde se întâlneau toţi studenţii. Avea misiunea să repereze sârbii bosniaci care se sustrăgeau de la mobilizare şi să-i denunţe.

O altă înghiţitură de Defender şi apăru o a treia fotografie, aceea a unui bărbat grizonat, purtând ochelari cu lentile groase de miop.

— Zika Razvogor, spuse Balasevici. Centură neagră la full-contact. Ucigaş plătit, excelent trăgător cu pistolul. Se ocupă de cafeneaua *Trozubac,* aflată chiar în faţa hotelului *Moskva.* Conduce de asemenea mafioţii care încasează taxe de protecţie de la negustorii noului centru comercial şi o agenţie de fete, manechine şi târfe în aceeaşi măsură.

După ce termină enumerarea, detectivul puse bine cele trei fotografii, uitându-se la Malko cu un aer ironic.

— Ştiţi ce-i leagă pe aceşti trei bărbaţi?

— Nu.

— Lucrează toţi pentru «comandantul» Dragan. Kovaci este responsabil cu garda sa personală, Ivanovici conduce maşina

[24] Calul (n.a.).

Pajero sau Daimler, iar Razvogor îi execută pe trădători şi se ocupă de afacerile de la Belgrad. Cafeneaua *Trozubac* îi aparţine lui Dragan.

Malko nu era foarte surprins. În măsura în care fotograful fusese asasinat, aceasta era o consecinţă a ordinelor lui Dragan. Pe buze îi stătea însă o întrebare:

— De ce îmi spuneţi toate astea?

Dusko Balasevici întârzie cu răspunsul cât să-şi aprindă o ţigară şi să termine paharul cu Defender «Very Classic Pale», lăsând doar cuburile de gheaţă.

— Povestea e lungă, spuse el. După cum v-am spus, din 1975 am făcut parte din DB, la fel ca tatăl meu. Aveam o slujbă bună: Glavni Inspektor. Câştigam bine. L-am cunoscut pe Dragan în anii ’80, când lucra în afara Iugoslaviei pentru Cel de al doilea Directorat, însărcinat cu eliminarea duşmanilor mareşalului Tito. În 1988, Dragan s-a întors la Belgrad, urmând o frumoasă carieră de lichea. Pe deasupra mai şi juca, ceea ce a dus la o istorie urâtă. Pierduse la joc o sumă foarte mare în faţa unui jucător profesionist. Asta l-a costat discoteca pe care o avea în centru. A plătit, dar peste două zile l-a răpit pe câştigător şi l-a legat de un copac, stropindu-l cu benzină. Nenorocitul a murit ars de viu. Această crimă sălbatică a avut ecou. Eu am fost însărcinat să-l anchetez, pentru că Miliţia nu îndrăznea să-l atace pe Dragan. Nu mi-a fost greu să găsesc oameni care să depună mărturie împotriva lui Dragan. La terminarea anchetei a fost arestat. Peste câteva săptămâni, mi-a cerut să-l vizitez în celulă. M-am dus. Atunci mi-a reproşat cu violenţă că nu l-am acoperit şi mi-a jurat că se va răzbuna. Pe moment, n-am dat importanţă lăudăroşeniilor lui. Dragan nu era decât o lichea ordinară, iar victima sa, fiul unui fost activist titoist. De altfel, Dragan a fost condamnat la opt ani de închisoare. Probabil că mai avea protectori importanţi, pentru că a ieşit după aproape un an. N-am mai auzit despre el. Nu mă temeam, pentru că făceam parte în continuare din DB şi chiar nici Dragan nu-şi permitea să împuşte unii dintre agenţii lor. A urmat războiul împotriva Croaţiei, izbucnit în 1991. Dragan a fost folosit din nou de către guvern, de această dată în cadrul «purificării etnice». A redevenit puternic. Atunci, în februarie 1992, am fost îndepărtat din DB sub un pretext fabricat. O pretinsă deturnare de fonduri secrete. Chiar a doua zi după concedierea mea, Dragan mi-a telefonat spunându-mi că nu uitase, dar ca să compenseze sancţiunea de

care era răspunzător, îmi oferea un post de gardă de corp, cu o mie de mărci germane pe lună... În afară de faptul că îmi zdrobise cariera, voia să mă umilească, l-am spus să se ducă la naiba şi mi-am fondat agenţia de detectivi.

— Cum a reuşit să vă excludă din DB? întrebă Malko.

— Dragan a fost în permanenţă protejat de către o persoană foarte influentă: Rade Bogdanovici, un prieten apropiat al preşedintelui Miloşevici. Eu însă mi-am păstrat prieteni la DB. Nu toată lumea îl aprecia pe Dragan. Mulţi cred că oameni ca el ne fac de râs ţara. În plus, acest război a dat totul peste cap.

Vocea sa ascundea multă amărăciune. Malko era tulburat. Detectivul era în mod cert sincer. Două tinere elegante, machiate, pline de bijuterii, purtând ciorapi, cu toată căldura de afară, se instalară la masa vecină. Comandară cocteiluri, dând multe amănunte: Cointreau, votcă, suc de coacăze, într-un cuvânt «Cosmopolitan». În comparaţie cu acest rafinament, Dusko Balasevici părea un necioplit, cu cămaşa şi pantalonul mototolite şi cu chipul lui din topor.

Numai că era mult mai pasionant...

— Deci, conchise Malko, vreţi să vă răzbunaţi pe Dragan...

— Să spunem că vreau să-i demonstrez că nu sunt terminat, îl corectă detectivul.

— Pot utiliza elementele pe care mi le-aţi furnizat?

Balasevici clătină încetişor din cap.

— Nu. Sunt documente de uz intern ale DB-ului.

— Atunci?

— Nu v-aţi pus întrebarea de ce au fost asasinaţi Kurco şi fiica lui?

— Sigur că da, răspunse Malko, pentru a recupera fotografiile pe care Kurco dorea să le vândă...

Detectivul surâse ironic. Ospătarul, văzând că avea paharul gol, îi aduse cu de la el putere un alt Defender «Very Classic Pale», în care detectivul îşi muie imediat buzele.

— Nu era nevoie să fie ucis pentru asta, spuse el. Ar fi făcut orice pentru ca fata lui să nu păţească nimic. Numai că ştia anumite lucruri şi trebuia împiedicat să vorbească. Pentru totdeauna.

Malko nu schiţa nici un gest. Aluzia făcută de detectiv prezenta în altă lumină informaţia de la care se plecase. Nenad Kurco avea de vânzare fotografii şi informaţii.

Dusko Balasevici rupse tăcerea.

— Fotografiile se află la DB. Totuşi, logodnica lui Nenad Kurco a fost forţată să părăsească oraşul, doar pentru că se întâlnise cu dumneavoastră, fără măcar să ştie cine sunteţi. Ştiţi asta: chiar şi dumneavoastră aţi fost agresat.

— Atunci, care este adevăratul motiv al uciderii lui Nenad Kurco? întrebă Malko.

— Se pregătea să vândă un secret mult mai periculos decât fotografiile, un secret cunoscut şi de «logodnica» lui, Dragona Milosin.

— Dacă ştie acest secret, de ce a fost lăsată în viaţă? obiectă Malko.

Detectivul surâse cu o mimică amuzată.

— Când a fost ucis Nenad Kurco, nu eraţi încă aici. Nu se ştia nici măcar că veţi interveni. Era o afacere cu circuit închis, unde n-aveau loc străinii. Numai că dumneavoastră aţi luat legătura cu Dragona Milosin la Clubul Diplomaţilor. Cei care vă supravegheau au aflat imediat. L-au anunţat pe Dragan, ordonându-i totodată să nu împingă lucrurile prea departe.

— De ce?

— Rade Bogdanovici, ofiţerul de legătură al lui Dragan, este un om politic. Primeşte ordine de la preşedintele Slobodan Miloşevici. Dumneavoastră lucraţi pentru americani, deci trebuie să fiţi menajat, luându-se măsuri minime pentru a îndepărta primejdia, în acest moment, Miloşevici nu-şi poate permite să-i înfrunte pe americani pe faţă. Au speriat-o îndeajuns pe Dragona, ca să nu mai vorbească. Nu o veţi mai vedea niciodată.

Se lăsă iar un alt moment de tăcere. Dusko Balasevici ştia, cu siguranţă, multe lucruri.

— Atunci, care e secretul?

— Această informaţie valorează mulţi bani, spuse detectivul. Se ajunsese şi aici... Malko rămase impasibil, privind la femeile elegante ocupate să-şi bea cocteilurile.

— Cât? întrebă el.

Dusko Balasevici făcu un gest evaziv.

— Mult. Aş spune cinci sute de mii de mărci germane.

— O sumă mare...

Detectivul îl aprobă, netulburat.

— Desigur. Dar merită din plin.

Malko încerca să-i prindă privirea în continuă mişcare.

— Bănuiesc că se referă direct la Dragan. Nu vă temeţi că o să o păţiţi la fel ca Nenad Kurco?

— Nu.

Fără urmă de lăudăroşenie, dar şi fără ezitare. Detectivul adăugă imediat:

— Am riscat destul în viaţa mea şi ştiu să mă apăr. Întredeschise mapa şi o întoarse spre Malko. Acesta zări ţeava groasă a unui pistol automat.

— Zastava de 9 mm, cu cincisprezece cartuşe, îl anunţă el. M-a costat două mii de mărci germane, dar e o investiţie bună. Dacă doriţi, vă pot procura unul, împreună cu un permis de port-armă, pentru încă cinci sute de mărci. Permisul e autentic, semnat de unul din patronii de la DB.

— Răzbunarea sau dorinţa de a câştiga cinci sute de mii de mărci vă împinge să vă riscaţi viaţa?

— Amândouă, recunoscu Balasevici surâzând. Nu mai ai ce face în ţara asta, atâta vreme cât Miloşevici e la putere. Vreau să plec.

Părea absolut sincer. Malko încerca să găsească o metodă să-i smulgă secretele.

Îi veni în minte o întrebare crucială.

— Pentru că ştiţi atâtea, spuse el, explicaţi-mi în ce mod a aflat Dragan de încercarea de trădare a lui Nenad Kurco?

— Nu Dragan a aflat, îl corectă Balasevici, ci Secţiunea a Doua a DB-ului, cea care se ocupă de contraspionaj, aflată sub conducerea lui Jovan Nanicici. Ascultă cu uşurinţă toate convorbirile Ambasadei americane: cablul lor telefonic trece pe lângă cel al ambasadei, pe sub bulevardul Knez Mihajlova. Într-o zi, a telefonat o ziaristă iugoslavă, povestind direct istoria respectivă... DB-ul a întrevăzut imediat pericolul. La sugestia lui Bogdanovici, Dragan a fost avertizat să-şi facă singur curăţenie în zonă. În ziua când aţi sosit la Belgrad, aţi şi fost luat în vizor. Aţi scăpat de filaj în ziua în care v-aţi dus la Nenad Kurco, dar asta nu are prea mare importanţă.

Catastrofa fusese deci provocată de o imprudenţă a Tamarei Savici! Nemaipomeniţi agenţi avea CIA. Malko se uită la ceasul Breitling. Larry Oldcastle trebuia să mai fie la birou.

— Voi comunica propunerea dumneavoastră, spuse el şi vă voi da răspunsul mâine.

— Nici o problemă, îl asigură detectivul.

Se ridică, împreună cu Malko. Cei doi ieşiră împreună de la *Hyatt.* Dusko Balasevici se urcă într-o epavă cenuşie: un Oltcit, Citroenul construit în România, pe care doar vopseaua îl mai

ţinea în forma iniţială... Malko îl privi îndepărtându-se. Balasevici avea un aer jalnic, cu puloverul lui vechi, cu ceasul fără remontoar şi cu pubela lui pe patru roţi... Cu toate acestea, detectivul era dinamită curată.

*

* *

La vederea lui Malko, Priscilla Clearwater coborî privirea. Nu-i răspunse nici la surâsul ispititor, adoptând o atitudine de cuminţenie mai potrivită unei călugăriţe. În schimb, primirea pe care i-o făcu Larry Oldcastle fu mult mai călduroasă.

— Noutăţi? întrebă el.

Malko se aşeză.

— Da. Dusko Balasevici a luat legătura cu mine. Ne-am întâlnit şi este gata să lucreze cu noi. Nenad Kurco a fost asasinat de către oamenii lui Dragan.

Uimit, Larry Oldcastle aprinse o Gauloise blonde cu o brichetă Zippo a cărei flacără tremura uşor. Bricheta lui fetiş, pe care era gravată emblemă CIA, făcea parte dintr-o serie numerotată rezervată celor de la Etajul Şase[25].

După ce Malko termină de povestit, tăcu preţ de câteva clipe, apoi spuse:

— Mi se pare îngrozitor gândul că moartea acestui fotograf putea fi evitată. Adevărat, Tamara Savici a făcut o mare greşeală telefonând. Ar fi trebuit să vină aici.

Cam târziu pentru regrete.

— Problema e simplă, spuse Malko. Putem avea încredere într-un om ca Balasevici?

Tăcerea se lăsă, mai apăsătoare ca oricând. Larry Oldcastle trase din ţigară şi spuse:

— Din câte ştiu, v-a spus adevărul asupra trecutului lui. Făcea parte din echipa însărcinată cu eliminarea oponenţilor din străinătate ai lui Tito. N-am idee de ce a fost dat afară din DB. Versiunea pe care o prezintă e credibilă. Înclin să mă încred în el, după cele destăinuite. Şi-a asumat totuşi nişte riscuri.

— Nu chiar, zise Malko. Nu-i putem utiliza dezvăluirile. Ceea ce mă intrigă este motivul care îl împinge să rişte.

Larry Oldcastle îşi frecă degetul mare de arătător şi surâse plin de înţelegere.

— S-a săturat probabil să alerge după soţi infideli pentru cinci sute de mărci germane... Şi apoi, nici nu avem de ales. Nenad

[25] La Langley, Cartierul General al CIA, etajul ştabilor (n.a.).

Kurco e mort, logodnica lui dispărută, iar Tamara pretinde că nu ştie nimic. Washingtonul mă presează zi şi noapte. Dacă putem găsi o modalitate să-l şantajăm pe Miloşevici, merită să dăm cinci sute de mii de mărci. N-aş vrea să fiu tras pe sfoară, chiar dacă e vorba de banii contribuabililor.

Malko nu făcu nici o remarcă, gândindu-se la zgârcenia contabililor de la CIA în ceea ce îl privea.

— Dacă sunteţi de acord în principiu, sugeră el, am să-i propun un târg. O sută de mii de mărci imediat şi patru sute de mii dacă putem utiliza informaţia la inculparea lui Dragan.

— Cam scump, totuşi…

Malko ridică din umeri.

— Dacă preferaţi, mă întorc la Liezen. Nu bag banii în buzunar.

Larry Oldcastle se calmă imediat.

— OK! Pregătesc banii mâine dimineaţă.

*

* *

De această dată, Dusko Balasevici îi dăduse întâlnire lui Malko la barul de lângă imobilul său. Era deja acolo, atunci când Malko sosi. Acesta îi propuse târgul sugerat de Larry Oldcastle. Detectivul îl ascultă, impasibil ca un jucător de pocher. Îl lăsă să fiarbă preţ de un minut.

— Mi se pare corect, spuse el în sfârşit. N-o să regretaţi banii daţi… Apropo, sunteţi în posesia primului vărsământ?

— Absolut.

— Să urcăm, atunci, la mine în birou.

Acolo erau trei fete fermecătoare. Părea o agenţie de manechine, nu biroul unui detectiv. Dusko Balasevici le salută vesel, comentând pentru Malko.

— Femeile sunt mult mai potrivite la filaj decât bărbaţii. Sunt mult mai serioase şi mult mai tenace.

Intrat în birou, Malko îi întinse plicul burduşit cu bancnote de o sută de mărci. Fără să-l desfacă, detectivul îl aruncă într-un sertar, afişând aceeaşi impasibilitate.

— Vă ascult, spuse Malko.

Dusko Balasevici îşi scărpină antebraţul păros, surâzând complice.

— Constat că CIA nu este ranchiunoasă, zise el. Cândva le-am făcut praf o reţea, dar asta a fost odată. Vreţi deci să ştiţi de ce a fost ucis Nenad Kurco?

— Da.

— Povestea cu fotografiile nu are mare importanţă. În nici una nu apare Dragan trăgând cu mâna lui. Altceva are valoare. În timpul relaţiilor lui cu banda lui Dragan, Nenad Kurco l-a cunoscut pe unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui, un anume Milomir Stefanovici, un suporter al clubului Steaua Roşie. Fusese cândva kum, la prima căsătorie a lui Dragan.

— Ce înseamnă asta?

— Cavaler de onoare. La noi este foarte important, ca un fel de frate de lapte. Astfel, atunci când Dragan şi-a început cariera paramilitară, Milomir Stefanovici a fost primul care s-a înrolat, urmându-l peste tot. La terminarea războiului, s-au reîntâlnit la Belgrad. Acum doi ani, Milomir a făcut cunoştinţă cu o fată superbă, venită de la el din sat, pe nume Imala. S-a îndrăgostit nebuneşte de ea şi au trăit împreună. Ea era la începutul carierei de cântăreaţă. Mândrindu-se cu ea, i-a prezentat-o şefului, «comandantul» Dragan. Acesta a ajutat-o pe Imala să-şi croiască un drum şi a luat-o cu el în turneele electorale la Kosovo. În acest timp îi cerea lui Milomir să rămână la Belgrad, ocupându-se de club. Într-o zi, unul din prietenii lui Milomir i-a telefonat spunându-i că Dragan şi Imala împărţeau aceeaşi cameră la *Grand Hotel* din Pristina, capitala statului Kosovo. Milomir a sărit într-o maşină şi odată ajuns acolo, gărzile de corp ale lui Dragan au deschis focul asupra lui... A încasat trei gloanţe şi a fost transportat la spitalul din Pristina. Oamenii lui Dragan s-au dus după el să-l termine. Era înarmat şi a reuşit să se apere... Peste o oră, fugea din spital. De atunci nu a mai dat ochii cu Dragan, care trăieşte în continuare cu Imala. Nu s-a mai auzit nimic de el până de curând, când Dragan a pus o recompensă pe capul lui, doar ca să-i facă plăcere lui Imala.

— Să-i facă plăcere?

— Mă rog, s-o liniştească, se corectă detectivul. Milomir îi promisese că îi taie sânii şi îi ciopârţeşte sexul.

Un adevărat gentleman...

— Şi atunci?

Dusko Balasevici surâse.

— Atunci, Milomir a hotărât să se răzbune. Era prieten cu Nenad şi i-a povestit tot. Nenad şi-a dat seama imediat că afacerea prezenta interes. Americanii mureau de poftă să pună mâna pe criminalii de război. Or, Milomir i-a povestit în amănunt cum l-a văzut pe Dragan dând ordinul de lichidare a croaţilor şi a bosniacilor. Spune că l-a văzut pe Dragan executând personal la

Erstonivo patru călugăriţe croate. L-a văzut împuşcând o sută de prizonieri musulmani la Zvornick. Milomir Stefanovici era şi el fotografiat de către Nenad Kurco…

Brusc, totul devenea limpede. Larry Oldcastle avea să sară în sus de bucurie.

— Ar accepta acest Milomir Stefanovici să depună mărturie împotriva «comandantului» Dragan?

Detectivul dădu din cap afirmativ.

— Desigur, cu condiţia să nu fie anchetat şi el.

— Nu va fi o problemă, admise Malko.

Asemeni multor tribunale americane, Tribunalul penal internaţional de la Haga accepta încetarea urmăririi martorilor acuzării, în cazul în care mărturia lor conducea la inculparea persoanei responsabile. Nu era prea etic, dar în Iugoslavia, trecuse multă vreme de când morala mai însemna ceva.

Dusko Balasevici îl privea pe Malko surâzând triumfător.

— Face cinci sute de mii de mărci, nu?

— Da, fu nevoit Malko să recunoască. Unde se află Milomir Stefanovici?

— Pentru moment, nu ştiu nimic, mărturisi detectivul, dar interesul nostru este să-l găsim repede, pentru că şi Dragan îl caută, cu intenţia de a-l ucide.

Capitolul VII

Exaltarea lui Malko scăzu brusc. Minunatul proiect al lui Dusko Balasevici era aidoma unui miraj. Unul ca Dragan avea nenumărate mijloace să dea de vechiul lui prieten.

— Nenad Kurco nu ştia unde se află?

— Ba da. Se întorsese la el în sat, în Muntenegru, în apropiere de gurile Kotor-ului. «Comandantul» Dragan a aflat însă şi a trimis un comando să-l ucidă. A trebuit să fugă şi să se întoarcă la Belgrad.

— De ce la Belgrad?

— Pentru că nu poate ieşi din ţară decât clandestin. Nu are bani, iar paşaport nici atât.

— Dacă Dragan nu dă de el, atunci cum vom reuşi noi?

— Fuge de toată lumea, dar de DUMNEAVOASTRĂ nu va fugi. Ştie prea bine că are o singură şansă să rămână în viaţă, aceea de a pleca în străinătate, sub protecţie.

— De acord, recunoscu Malko, totuşi trebuie să-l găsim.

— Vă pot ajuta.

— Cum?

— Milomir Stefanovici nu s-a întors la Belgrad întâmplător. Are aici o amantă, o fată foarte drăguţă, Nada Badanjak. Sunt sigur că ea ştie unde se află. Dumneavoastră, vă va spune.

Malko îl privi neîncrezător.

— Şi pe ea ştiţi unde o găsim?

Detectivul surâse plin de încântare.

— Desigur. În fiecare zi, de la nouă la optsprezece, la Centrul comercial din faţa Operei. Se ocupă de un magazin care expune şi vinde maşini franţuzeşti. Este o blondă fermecătoare.

Malko avu impresia că Balasevici îşi bate joc de el.

— Vreţi să mă faceţi să cred, obiectă el, că unul ca Dragan n-ar fi răpit-o deja ca s-o facă să mărturisească unde se ascunde Stefanovici!

Detectivul râse înfundat.

— Nu-mi bat joc de dumneavoastră. Sigur că Dragan o cunoaşte şi ştie cum să dea de ea, numai că NU SE POATE atinge de ea…

— De ce?

— Nada Badanjak este unica fiică a unuia dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni din Belgrad, Milos Badanjak. El şi fratele lui, Ivan, au strâns o avere colosală. Controlează optzeci la sută din totalul traficului financiar. Dacă Dragan s-ar atinge de un fir de păr din capul ei, n-ar mai apuca seara…

— Dacă este aşa de influent, de ce nu-l protejează pe amantul fiicei lui?

Dusko Balasevici explică:

— Pentru că e furios că ea s-a înhăitat cu o asemenea lichea. N-ar ridica un deget ca să-l ajute. Dar dacă s-ar atinge cineva de fata lui…

— Sunteţi sigur că mai este împreună cu Stefanovici?

— E nebună după el, răspunse simplu detectivul. Milomir e băiat frumos, brunet, atletic şi viril. A avut întotdeauna succes la femei.

— Dacă pleacă din Iugoslavia, o să-l piardă.

Balasevici dădu din umeri.

— E în stare să-l urmeze. Are mulţi bani, iar tatăl ei i-a oferit magazinul unde lucrează. Trebuie să vă duceţi acolo şi să-i spuneţi cine sunteţi. Cred că o să meargă.

Vizibil mulţumit de el însuşi, deschise un sertar, scoase o sticlă de whisky scoţian Defender Success, îşi puse o porţie respectabilă şi ridică paharul.

— Pentru reuşita noastră.

Malko nu-i împărtăşea optimismul. Trecând în revistă mintal întreaga povestire a detectivului nu găsea nici o neconcordanţă, dar cărţile nu fuseseră încă jucate.

— DB-ul e la curent? întrebă ei.

Balasevici înclină din cap.

— Desigur, dar nu se amestecă. Nu o supraveghează pe Nada Badanjak.

— Şi Dragan?

— Cu siguranţă că el o supraveghează. Trebuie să fim foarte atenţi, dar ea este prudentă. Sunteţi, deci, mulţumit?

— Da, fu nevoit Malko să recunoască. Mă duc la Nada Badanjak.

— Sunteţi înarmat? îl întrebă pe un ton egal detectivul.

— Nu.

— Vă trebuie o armă. Dragan nu se va da bătut. Pentru moment crede că stăpâneşte situaţia, dar va afla repede că vă continuaţi ancheta. Şi atunci…

— Eram convins că n-ar fi lăsat să se atingă de un străin.

Dusko Balasevici surâse ironic.

— Mai întâi că nu cere voie întotdeauna şi apoi se teme şi el. Dacă nu-l găseşte pe Milomir înaintea dumneavoastră, o păţeşte. Dacă ar fi denunţat public la Haga, preşedintele Miloşevici ar fi obligat să-l abandoneze. În cazul acesta, nimeni nu-l poate împiedica să se apere… Haideţi să mergem să vă echipaţi.

Îşi termină paharul de Defender Success, luă mapa şi se ridică. Malko observă că o ţinea deschisă, cu mâna dreaptă la câţiva centimetri de deschizătură.

*

* *

— Aici este, îl anunţă Dusko Balasevici, arătând o dugheană modestă în fundul unei curţi, deasupra căreia scria SNSJPER[26].

Un întreg program. Se aflau în centrul Belgradului, lăsând vechiul Oltcit al detectivului mai înainte cu un kilometru şi parcurgând restul distanţei pe jos. De două ori intraseră în curţi asemănătoare şi ieşiseră pe altă parte. Detectivul vorbea fără încetare, gesticulând ca un meridional, dar privirea îi era permanent în mişcare, supraveghind totul.

Dusko Balasevici deschise uşa, dând la iveală o prăvălie de armurier. Pe un panou erau expuse pistoale şi revolvere cu paturi fantezi, modele cizelate, cromate, nichelate… Patronul magazinului îl strânse în braţe pe Balasevici şi dădu mâna cu Malko. Detectivul se întoarse spre acesta din urmă.

— De aici se aprovizionează toţi golanii Belgradului. Veniţi.

Îl urmă în spatele prăvăliei. Patronul făcu sul un covor extrem de uzat, dând la iveală o trapă în pardoseală. O ridică, aprinse lumina şi coborî pe o scară de lemn. Malko îl urmă, descoperind un soi de peşteră a lui Aii Baba. Arme peste tot, agăţate pe pereţi sau puse grămadă pe o masă mare, lăzi cu muniţii şi chiar nişte rachete antitanc RPG7. Era şi o mitralieră grea rusească Douchka cu panglică cu tot. Dusko Balasevici explică:

— Aici e sectorul chilipiruri. Aceste arme vin din Bosnia şi au fost capturate de la croaţi. Nu li se poate lua urma. Ce doriţi?

Patronul scoase un Skorpio cu amortizor, un pistol mitralieră cehesc. Balasevici se strâmbă, spuse ceva în sârbă şi se întoarse spre Malko.

— Nu-l luaţi, ăsta este pentru găinari, e ceva vulgar, mai bine luaţi asta.

[26] Sniper – Lunetistul (n.a.).

Îi întinse o armă care semăna cu un Browning cu paisprezece cartuşe. Greu, gros şi pătrat. Malko se uită la marcă: Zastava, fabricaţie locală.

— Cam gros, remarcă el.

Pe lângă pistoletul lui extraplat... Dezamăgit, patronul îi arătă altceva: CZ89, tot un Zastava, modelul obişnuit de 9 mm cu opt focuri. Malko îl cântări şi îl vârî la brâu. Se potrivea.

— Costă cinci sute de mărci germane, îl anunţă Balasevici, inclusiv muniţia.

Negustorul îi dădu trei încărcătoare şi două cutii cu douăzeci şi cinci de cartuşe. În curte, Dusko Balasevici se opri brusc şi îl privi pătrunzător pe Malko.

— Pentru moment, nu mai aveţi nevoie de mine. Voi continua să adun informaţii. Nu folosiţi telefonul. Dacă doriţi, mâine seară vin la *Hyatt* ca să vorbim. *Dobro?*

— *Dobro!* zise Malko.

— Sper că pot avea încredere în dumneavoastră! spuse detectivul înainte de a se îndepărta. M-am săturat să-mi duc traiul de azi pe mâine cu adultere de cinci sute de mărci!

Pradă unui sentiment straniu, Malko se îndreptă spre maşina lăsată sub soarele arzător.

Prea mergeau toate uşor, prea se legau toate. Lucru rar în afacerile de acest gen şi totuşi pericolul nu se zărea.

Larry Oldcastle avea să sară în sus de bucurie. La acea oră probabil că juca tenis la Clubul Diplomatic.

*

* *

Chiar lac de sudoare, Larry Oldcastle păstra un aer vag aristocratic, datorită mustăţii şi mersului avântat. Pierduse meciul şi era îmbufnat. După ce se aşeză pe un scaun de răchită, alături de o cubaneză ca focul, care îi aruncă o ocheadă teribilă lui Malko, întrebă:

— V-aţi întâlnit cu secătura aia de Balasevici? A vorbit?

— Am avut senzaţia că sunteţi prieteni.

— Toţi tipii de la DB sunt nişte secături, spuse americanul, uneori însă sunt secăturile noastre. *So what?*[27]

— Cred că am tras lozul cel mare, îl anunţă Malko.

Perplex, Larry Oldcastle îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi îşi aprinse eterna Gauloise blonde.

— Cred că toată povestea e adevărată, spuse el. Chiar şi

[27] Deci? (n.a.).

Tamara o cunoaşte, dar se teme să se amestece. Din acest motiv v-a trimis la Balasevici.

— Nu-mi inspiră totală încredere, mărturisi Malko.

Larry Oldcastle surâse.

— Nici mie, dar are motive valabile: răzbunarea şi bişţarii. E un dur şi cântăreşte bine riscurile, având grijă să se pună la adăpost. Din momentul în care Dragan va şti că sunteţi în legătură cu acea Nada Badanjak, se va dezlănţui. Împotriva DUMNEAVOASTRĂ.

Malko avu brusc senzaţia că pistolul Zastava de la brâu era cam uşor.

— Povestea cu tatăl ei, nu?

Larry Oldcastle comandă ospătarului un «Original Margarita», conţinând Cointreau, tequila şi lămâie verde şi apoi răspunse.

— Absolut. El şi fratele lui controlează Belgradul. Probabil că e nebun de furie că fiica lui are o legătură cu un tip ca Stefanovici.

— Să presupunem că iau legătura cu Milomir, spuse Malko, ce urmează să fac?

— Vom organiza degrabă exfiltrarea lui, răspunse Larry Oldcastle.

— Cum?

Americanul urmări cu privirea cubaneza care se îndepărta unduindu-se.

— Sunt mai multe căi. Fie prin Ungaria, fie pe coastă, dar e mai dificil. Cel mai greu va fi să-l scoatem din Belgrad.

— Nu putem aduce un avion?

— Nu. Spaţiul aerian este bine supravegheat. La vest e Republica Srpska. Imposibil. Kosovo e la fel de nesigur. Am putea încerca prin Macedonia. Voi cere o evaluare la Divizia Operaţiuni, e treaba lor.

— Dar sunt la Washington, remarcă Malko.

— Da, dar sunt obişnuiţi cu astfel de treburi şi au oameni la dispoziţie.

— Bine, spuse Malko, pornesc la atac.

— *Take care*[28], zise americanul. Vă ţin pumnii. Măcar să meargă…

*

* *

Din nou, Malko, aplicase programul de descurajare a filajului, de la Clubul Diplomatic coborând în oraş şi mergând pe jos prin

[28] Aveţi grijă! (n.a.).

cartierul pietonal Skadarlija, apoi luând un taxi până la Novi Beograd şi ajungând în final în faţa Operei.

Puţin mai jos de piaţa Revoluţiei, se înălţa un centru comercial nou-nouţ, care nu oferea decât produse vestice. Malko începu să se plimbe prin faţa vitrinelor. Valentino şi Versace expuneau alături într-o galerie care oferea în dinari proaspeţilor miliardari cele mai originale creaţii ale decoratorului parizian Claude Dalle. O pereche admira un bar luxos din plexi şi sticlă. Magazinul următor era cel descris de Dusko Balasevici. Un Peugeot 306 verde îl ocupa aproape în întregime.

Apropiindu-se, văzu o blondă aşezată la un birou şi citind o revistă. Când intră, ea ridică privirea, arborând imediat un surâs comercial. Era aidoma unei păpuşi Barbie, cu ochii foarte albaştri, părul blond buclat, gura mare şi roşie şi pieptul proeminent, ca la majoritatea sârboaicelor. Purta un mini portocaliu aproape indecent.

— Doriţi o informaţie? întrebă ea melodios, vorbind prost englezeşte, dându-şi seama imediat că era vorba despre un străin.

— Da, dar nu despre o maşină.

Un licăr de mirare traversă ochii albaştri.

— V-aţi... rătăcit?

— Nu. Sunteţi Nada Badanjak?

În priviri îi luci surpriza.

— Da, dar...

— Vreau să iau legătura cu Milomir Stefanovici, spuse Malko, zâmbind în continuare.

Nada Badanjak încremeni. Amuţi câteva clipe, apoi spuse cu o voce şovăitoare:

— Milomir? De mult nu mai ştiu nimic de el. Cred că e în străinătate, în Germania.

Minţea atât de evident încât provoca milă. Malko nu o mai chinui. Scoase din buzunar o carte de vizită, notând pe ea numărul de telefon de la *Hyatt* şi numărul camerei sale.

— Dacă vreodată aflaţi noutăţi, zise el, anunţaţi-mă, dar nu prin telefon. Lucrez pentru Ambasada americană şi cred că pot să-i fac un MARE serviciu... în legătură cu ce-a vorbit cu Nenad Kurco.

Malko ieşi din magazin, fără să-i dea răgaz să răspundă. În cazul în care Nada Badanjak nu era supravegheată, înseamnă că nimeni nu avea să ştie că luase legătura cu ea.

*

* *

«Comandantul» Dragan coborî din Pajero cu geamurile fumurii în faţa proprietăţii sale, faţă în faţă cu stadionul Steaua Roşie. Urcă în pas vioi câţiva metri de stradă în pantă până la clădirea cu faţada îmbrăcată în marmură ca o baie. O construcţie stranie, cu stiluri şi elemente amestecate, care îi dădeau un aer hâd. Aspectul straniu era accentuat de geamurile blindate verzui, care reflectau lumina solară ca nişte găvane goale.

Puţin mai încolo, trotuarul era barat de o terasă de lemn, în continuarea unui bar-salon de ceai. Câteva mese, nişte bănci pictate straniu în mov. Momcilo Kovaci se ridică la vederea şefului său şi îi ieşi în întâmpinare, zdrăngănindu-şi lanţurile de aur.

— Vă aşteaptă înăuntru, spuse el pe un ton scăzut.

Nu se putea sta pe terasa aflată în plin soare. Dragan intră în bar şi se duse spre un separeu unde îl aştepta vizitatorul său. În treacăt, se admiră în oglinda barului. Cămaşa Versace, mulată pe torsul atletic, îl avantaja. La brâu avea două telefoane portabile, ambele în etuiuri marca Versace. Pântecul era suplu şi pasul vioi. Cu părul castaniu pieptănat pe spate, cu tenul neted şi surâsul strălucitor, inspira încredere. Numai nasul rupt, de boxer şi privirea rece, fără expresie, trădau caracterul violent. Intră în separeu, strânse mâna vizitatorului său şi comandă ospătăriţei o îngheţată de zmeură. Nu fuma, nu bea alcool şi se supunea unui regim strict.

— Aşadar, întrebă el, ce mai e nou?

Celălalt dădu din cap.

— Încă nimic, dar lucrurile sunt pe făgaşul cel bun.

Îi dădu lui Dragan câteva informaţii, pe care acesta păru să nu le aprecieze la justa valoare. Ca o fiară, stătea mereu în defensivă.

— Se pare că Milomir a plecat din nou în Muntenegru, spuse el. După informaţiile noastre…

Dragan clătină din cap.

— ESTE la Belgrad. Cineva l-a văzut acum trei zile. Ticălosul era într-o pizzerie în apropiere de biserica Sfântul Nicolae. Am ajuns prea târziu.

— Poate a fost o asemănare…

Un sunet de claxon îi întrerupse. Dragan întoarse capul şi zări un superb Cherokee oprind în faţa terasei. O brunetă superbă îi

făcu semn. Figura i se lumină.

— Imala, strigă el. Vino!

Era soţia lui, cântăreaţa de «turbo-folk». Coborî din maşină cu mişcări feline, voit sexy, într-o rochie imitaţie de panteră, despicată până la baza coapselor, care părea că se mulează pentru a-i pune în valoare sânii şi crupa. Fără să dea atenţie vizitatorului, se aşeză lângă soţul ei, vârându-i ostentativ limba în gură, în semn de afecţiune.

Ospătăriţa se apropie şi Imala comandă o «Balalaica», un cocteil din Cointreau, votcă şi lămâie. Când aceasta se îndepărtă, întrebă:

— Ai noutăţi despre ticălosul ăla de Milomir?

Dorea cu orice preţ să-şi ia o piatră de pe inimă. Pentru cazul în care…

Dragan îi surâse încurajator.

— Nu încă, scumpa mea, dar vom avea în curând.

— Anunţă-mă, spuse ea, vreau să-i smulg ouţele cu mâna mea, nemernicul.

Cu toate acestea, profitase de testiculele lui… Sosi şi cocteilul «Balalaica» pe care îl bău încet, picătură cu picătură, după care urmă un nou sărut pasional. Se întoarse apoi la Cherokee, lăsat în mijlocul drumului şi eliberă cele douăzeci de maşini pe care le blocase în spate. Nu se auzise nici măcar un claxon. În cartier, toată lumea cunoştea maşina lui Imala şi nimeni nu îndrăznea să o deranjeze… Cu atât mai mult cu cât casetele ei erau singurele din Belgrad care nu fuseseră piratate. Un obscur vânzător care încercase, fusese masacrat cu lovituri de bare de fier. Unele lucruri trebuiau respectate.

Dragan luă puţin din îngheţata de zmeură. Cel aşezat în faţa lui îi spuse pe un ton potolit:

— Ai răbdare şi nu face prostii.

— Adică?

Celălalt îi puse o mână afectuoasă pe braţ.

— Nu te atinge de americani, îl sfătui el, i-ar pune pe prietenii tăi într-o situaţie dificilă.

Dragan îl asigură surâzând.

— Poţi fi liniştit.

Vizitatorul său se ridică şi Dragan îi strânse mâna cu putere. Când fu singur, îl chemă pe Momcilo Kovaci. Bărbatul cu lanţurile de aur se aşeză în faţa lui, enorma cruce ortodoxă atârnând pe masă. Lui putea să-i spună totul. Cei doi împărtăşeau cele mai

periculoase secrete. Fără Dragan, Kovaci ar fi fost demult la închisoare. Şi el îşi îngrijea corpul, nu bea decât lapte şi făcea gimnastică în fiecare dimineaţă…

— Am impresia că mi se spun baliverne, spuse Dragan fără preambul.

Atent, Kovaci se aplecă spre el.

— Cine? Ce trebuie să fac?

— Ştii unde se află tipul pe care l-ai văzut la ticăloasa de Dragona?

— Da, la *Hyatt.*

— Poţi să te ocupi de el?

— Desigur. Când?

— Cât mai repede posibil. Nici măcar nu trebuie să fii discret. Dimpotrivă.

— *Ejokaracho*[29]*.*

Momcilo Kovaci îşi ridică cele o sută zece kilograme de muşchi şi ieşi din bar. Rămas singur, Dragan mâncă îngheţata de zmeură. Cum îi plăcea lui să spună, o minte sănătoasă într-un corp sănătos…

Singurul lui viciu îl reprezentau femeile. Când o întâlnise pe Imala, explodase, fascinat de acel splendid animal emanând sex prin toţi porii. Prima oară când făcuseră dragoste, la Kosovo, nu închisese un ochi toată noaptea… Gustase plăcerea cu Imala până în zori. Şi ea era mândră să se reguleze cu Dragan, eroul naţional…

Din păcate, din cauza acestei pasiuni, era acum în pericol.

Se calmă spunându-şi că putea oricând să răstoarne situaţia. Nu se încredea în prieteni, ştiind, ca orice ticălos, că trădarea vine de la cei pe care i-ai servit. Nu voia să fie pus în faţa faptului împlinit. Fără să-şi facă iluzii, lua în consideraţie faptul că regimul se folosise întotdeauna de el, fără să-l aprecieze aşa cum se cuvine.

Dacă preşedintele Slobodan Miloşevici se dezisese de sârbii din Bosnia, după ce îi trimisese la măcel, n-avea să şovăie să se debaraseze de un om de acţiune, pentru a-şi lustrui din nou blazonul. Iar SDB-ul, format doar din funcţionari, avea să se supună fără să crâcnească. Ceea ce tocmai ordonase era un avertisment pentru americani, dar şi pentru prietenii săi. Mesajul era simplu: «comandantul» Dragan nu era dispus să fie ţapul ispăşitor.

[29] În regulă (n.a.).

Capitolul VIII

Pulsul lui Malko se acceleră la vederea plicului alb strecurat pe sub uşă. Îl luă de jos. Era sigilat cu o bandă adezivă transparentă, în aşa fel încât să nu poată fi deschis şi închis la loc. Îl rupse şi găsi înăuntru o hârtie albă simplă, cu câteva cuvinte: «Am adus această scrisoare personal. Sper să vă parvină la timp. Veniţi astă seară, pe la ora 21 pe strada Gospodar Jevremova la numărul 40. Sunaţi la interfon pentru Caplina. N.B.».

Nada Badanjak. Aparent, informaţia furnizată de Dusko Balasevici dăduse roade. Malko o vizitase pe tânăra femeie în ajun. Era ora şase şi avea timp berechet. Localiză pe planul oraşului punctul de întâlnire. Era în plin centru al Belgradului, în cartierul universitar. Nerăbdător să afle mai multe, ieşi şi trecu Sava. Strada Gospodar Jevremova era umbrită de doi castani şi avea de o parte şi de alta imobile înstărite, rezervate altădată activiştilor. Înconjură clădirea. Puţin probabil să dea ochii cu Milomir Stefanovici. Urcă până la Operă, ca să bea ceva în piaţa Revoluţiei.

O sunase din nou pe ziarista italiană, Carla Bettega, dar nu avusese succes şi lăsase un nou mesaj. Privind mulţimea compactă din jur, se întreba dacă nu fusese urmărit... Zastava CZ 89 îl apăsă la brâu. În mulţime se simţea aproape în siguranţă. De altfel, pentru moment, nimeni nu avea interes să se lege de el: se afla aproape de punctul mort.

Poate că peste trei ore lucrurile aveau să se schimbe, dar nu-i plăcea să anticipeze.

*

* *

Momcilo Kovaci opri maşina Pajero neagră chiar în faţa Operei, la capătul străzii Vaso Karapica şi coborî geamul acţionat automat. Din locul unde se afla avea o vedere perfectă a terasei aflate de cealaltă parte a pieţei. Îl reperă imediat pe cel care trebuia ucis. Se afla la o distanţă de şaizeci de metri, pe trei sferturi vizibil.

— Aşadar? întrebă Zika Razvogor, aşezat lângă el.

În cazul execuţiilor, el era cel care se afla în prima linie. În

ciuda miopiei, era un excelent trăgător şi poseda un sânge-rece de invidiat.

— Cred că poţi să te duci, îl anunţă Kovaci.

Dacă ar fi avut o puşcă ar fi putut trage din maşină. Cu pistolul Skorpio căruia Razvogor îi adăugase o surdină, distanţa era prea mare. Trebuia să ia contact cu ţinta, lucru care nu-l speria pe Zika Razvogor.

Era uşor să se apropie prin mulţime, surdina eliminând orice zgomot şi în câteva minute puteau fi departe.

Un camion-cisternă care uda trotuarele, încercând să aducă puţină răcoare, făcea lumea să fugă şi trebuia să mai aştepte puţin. Continuând să supravegheze «ţinta», Zika Razvogor mormăi o înjurătură. Zărise la trei mese distanţă de «ţintă» un agent al SDB-ului! Un tânăr bărbos, care putea fi luat drept student, cu o cămaşă lungă purtată peste pantalon. Exista riscul să intervină şi, în cel mai bun caz, ar fi apărut o problemă cu SDB-ul. În plus, era cu siguranţă înarmat. Ar fi fost o prostie să se lase ucis de prieteni…

— Ne întoarcem mai târziu, spuse Kovaci.

Demară, înscriindu-se pe banda autobuzelor. Doi miliţieni postaţi puţin mai departe în aşteptarea automobiliştilor contravenienţi, întoarseră pudic capul. La Belgrad, nici un poliţist n-avea curajul să oprească o maşină înmatriculată la Vukovar.

Asemenea maşini nu aveau decât mafioţii.

*

* *

Malko parcase maşina pe strada Dobracina şi urca pe jos strada Gospodar Jevremova. Ajunse la numărul 40 şi sună la interfon în dreptul numelui *Caplina.* Aproape imediat, o voce de femeie spuse:

— Da?

— Sunt Malko Linge, anunţă el.

Uşa se deschise imediat şi el intră într-un hol jegos. Vopseaua de pe pereţi îşi pierduse culoarea şi se cojea. Nici ascensorul nu era mai de soi, plafonul se ţinea doar în colţuri şi părea să fie defect de la marele bombardament al Belgradului din 1941. Malko ajunse la etajul doi. Nada Badanjak îl aştepta în faţa unei uşi deschise. Îi ieşi înainte şi spuse pe un ton scăzut:

— E o petrecere cu câţiva prieteni. Le-am spus că vă cunosc, că sunteţi un diplomat german şi intenţionaţi să cumpăraţi mai multe maşini de la mine.

— Bine, zise Malko. Şi...

— Şşt! Vorbim după ce pleacă.

O urmă înăuntru. Apartamentul arăta mai bine decât clădirea. Învechit, dar mobilat într-un stil burghez, cu un salon tapetat în roşu, inclusiv mobilele, aducând cu un bordel de la 1900. O duzină de bărbaţi şi femei beau şi ronţăiau produsele unui bufet anemic, în timp ce ascultau jazz. Nimeni nu-i dădu prea mare atenţie lui Malko, prezentat într-o doară de Nada Badanjak. După câteva minute, toată lumea părea să-l fi uitat.

Nada îl duse la bufet, servindu-l cu o votcă, în timp ce ea îşi prepară o «Balalaica» din Cointreau, votcă şi lămâie. Se întoarseră apoi în salon, apropiindu-se de un grup care discuta despre ultimul film apărut la Belgrad, *Lepa Sela, Lepo Gore,* un soi de «underground» local. Mai mulţi bărbaţi aveau o părere foarte bună despre el, în timp ce un homosexual scund, cu o voce de falset, încerca să impună o opinie contrară. O brunetă voinică, tunsă scurt şi cu pieptul impunător, îi împăcă pe toţi, plângându-se de singurătate.

Soţul ei, pilot civil, pleca pentru trei luni în Africa... Pentru a se consola, înhăţă de pe bufet o sticlă de Gaston de Lagrange XO şi îşi puse o porţie respectabilă.

Malko fu nevoit să răspundă la câteva întrebări despre politica germană în Iugoslavia... Apoi, încet, încet, invitaţii începură să plece. Aparent, Nada era la ea acasă. După ce îşi terminase coniacul, bruneta voinică începuse să se învârtă în jurul lui Malko. Se recomandase Biljana şi îl privea cu un aer flămând, fascinată de ochii lui aurii. Şi ea dorea informaţii despre Germania. Li se alătură şi micul homosexual care o atacă pe brunetă, apropo de singurătate.

— Mă întreb cu cine ai putea să-ţi înşeli soţul! spuse el. După cum eşti pieptănată, semeni cu un mascul.

Furioasă, ea îşi ridică poalele rochiei lungi şi negre, care îi ajungea până la glezne, dând la iveală nişte picioare superbe, încălţate în ciorapi fumurii cu jartiere roşii.

— Şi astea, replică ea, sunt tot de mascul?

Vexat, homosexualul bătu în retragere. Malko îşi spuse că trebuia să ai erotismul în sânge, ca să te îmbraci astfel, pe o asemenea căldură!

Cineva strigă:

— Mergem la *Ipanema!* Veniţi?

Precipitându-se, bruneta înaltă îşi mai turnă un pahar de

Gaston de Lagrange XO, îl bău dintr-o înghiţitură şi o şterse.

Peste câteva clipe, Malko rămase singur cu Nada Badanjak. Tânăra părea nervoasă. Se apropie de bufet şi prepară un al doilea cocteil cu Cointreau, votcă şi lămâie, adăugând de această dată suc de coacăze, ceea ce îl făcu să capete o curioasă culoare roşie.

— Ce este? întrebă Malko.

— Un «Cosmopolitan».

— Acesta este apartamentul dumneavoastră?

— Nu, este un apartament liber, aparţinând tatălui meu. Eu locuiesc la Dedinje.

Un cartier şic, în sudul oraşului, acolo unde îşi avea reşedinţa privată Slobodan Miloşevici.

— Şi prietenul dumneavoastră?

Realiză brusc că Nada privea undeva în spatele lui! Se întoarse şi dădu nas în nas cu un zdrahon de un metru nouăzeci, cu un fizic de star. Păr bogat, negru şi buclat, care îi cădea pe frunte, sprâncene împreunate, atât de negre, de parcă erau vopsite. Un nas drept de păstor grec, o gură groasă cu buze bine desenate... Un tricou albastru se mula pe torsul de gladiator, lăsând să se întrevadă tocul pistolului purtat la centură.

Îi întinse lui Malko o mână de două ori mai mare decât a lui şi spuse pe un ton scăzut:

— *Dobrovece.* Sunt Milomir Stefanovici.

În mod curios, în ciuda aparenţei impresionante, privirea îi era îngrozită.

*

* *

Stupefiat, Malko dădu mâna cu el, retrăgând-o rapid, pentru a nu-i fi zdrobite falangele. De unde ieşise «logodnicul» Nadei? Uşa apartamentului nu se deschisese.

Se întoarse. Nada îl privea pe Milomir Stefanovici ca pe apariţia Sfintei Fecioare. Pătrunsă de iubire, cu ochii umezi şi buzele întredeschise, părea că îl cheamă cu toată fiinţa. În mod evident, îl considera un zeu.

— Milomir a intrat pe fereastră, explică ea. Se poate ajunge din strada Simina trecând pe terase şi prin curţi.

Aruncând o privire, Malko se convinse că apartamentul dădea într-o curte interioară, mărginită de terase, asemănător cu acele citadele algeriene. Cu muşchi puternici, era de ajuns să escaladezi câteva ziduleţe, trecând pe acoperişurile aproape

plate, pentru a ajunge pe strada paralelă cu Gospodar Jevremova. Malko îl privi lung pe cel care putea răsturna soarta lui Radovan Karadzici. Cum să-ţi treacă prin minte că acest culturist cu alură de play-boy era în realitate un asasin ticălos?

Nada Badanjak îi conduse în salonul roşu, îi instală pe canapea şi puse o casetă cu muzică răsunătoare. O orchestră de «mariachis» sârbi, cu trompete şi instrumente de percuţie. Ea se scuză surâzând.

— E mai prudent, nu se ştie niciodată, poate că DB-ul a «sonorizat» apartamentul…

Reflexele de altădată ţineau toată viaţa… Plină de drăgălăşenie, pregăti pentru logodnicul ei un *long drink* din Gaston de Lagrange VSOP şi Perrier, adăugă cuburi de gheaţă şi i-l aduse, instalându-se apoi pe braţul fotoliului şi mângâindu-l pe păr. Un mişcător tablou de familie…

Milomir nu se simţea în largul lui pe fotoliu. Făcând o grimasă, scoase de la brâu pistolul, un Zastava nichelat cu cincisprezece cartuşe, aidoma celui pe care îl poseda Dusko Balasevici şi îl puse pe un gheridon.

— Nada mi-a spus că mă puteţi ajuta.

Vocea sa gravă contrasta cu frica pe care o afişa. Malko surâse distant.

— Cred că pot, dar mai întâi vreau să ştiu ce doriţi *cu adevărat.*

— Să plec din ţară, spuse Stefanovici.

— Suntem gata să organizăm exfiltrarea, promise Malko, dar numai în schimbul mărturiei dumneavoastră.

— Adică?

— O confesiune. Relatarea masacrelor la care aţi participat împreună cu «comandantul» Dragan.

Milomir Stefanovici dădu aprobator din cap. În afară de frică, părea foarte în largul lui.

Malko puse punctul pe i.

— Am să vă scot din Iugoslavia în cazul în care vă angajaţi să depuneţi mărturie în faţa Tribunalului penal de la Haga, povestind ce aţi făcut în Croaţia şi în Bosnia. Înainte de toate, mai am nevoie de o confesiune *scrisă* şi semnată de dumneavoastră, în aşa fel încât să nu vă puteţi lua cuvântul înapoi, odată plecat din ţară…

Aparent, aceste subtilităţi nu îl interesau pe Milomir Stefanovici, care păru deodată muncit de o mare nelinişte.

— Dacă Nenad e mort, atunci v-a vorbit de mine?

Malko ar fi trebuit să pomenească de Dusko Balasevici, dar se răzgândi.

— Tamara Savici. Nenad îi făcuse confidenţe.

Astfel se explica mai bine teama de care era cuprins *stringerul* CIA. Nu era vorba doar de nişte vechi fotografii ale masacrelor, ci de o mărturie vie, cu consecinţe enorme. Aparent liniştit, Milomir Stefanovici îşi frecă mâinile.

— *Dobro, dobro!* spuse el, cu ochii la ceasul enorm din oţel. Ce vreţi să ştiţi?

— Povestiţi-mi, de exemplu, ce s-a întâmplat în satul Sodolovici în 1991, atunci când l-aţi cucerit cu «comandantul» Dragan.

Milomir se înseninã... Reflectă câteva clipe, apoi începu să vorbească repede, pe un ton egal, fără urmă de emoţie, de parcă lucrurile se întâmplaseră cu o zi în urmă.

— Era pe 11 iulie 1991, spuse el, îmi amintesc deoarece era prima operaţiune pe care o condusesem. Respinsesem Brigada internaţională croată şi cucerisem satul. Eram cincizeci, toţi oamenii pe care «comandantul» Dragan reuşise să-i adune. O parte a dat foc la case şi a aruncat în aer moscheea. «Comandantul» ne-a cerut să adunăm toţi supravieţuitorii în faţa primăriei. Erau cam treizeci, bărbaţi, femei şi copii. Dragan le-a cerut să se întoarcă cu faţa la zid, pentru că aveau să fie împuşcaţi; apoi s-a apropiat de mine şi mi-a spus la ureche: „Ia-l pe Brano şi ucideţi-i pe toţi. Acum”. Nu mai ucisesem pe nimeni până atunci, dar nu mi-am făcut probleme. Ne-am privit, eu şi cu Brano, am potrivit mitralierele Kalaşnikov pe poziţia «tir în rafală» şi am început. El de la stânga, eu de la dreapta. Trăgeam prea repede şi încărcătoarele s-au golit imediat. Mai rămăseseră doi bărbaţi şi o femeie cu doi copii. Au luat-o la fugă pe străzile satului. «Comandantul» a strigat: „Imbecililor! Terminaţi-i!” Am reuşit să schimb încărcătorul şi i-am mitraliat. Am alergat după ultimul până la ieşirea din sat. Aproape că reuşise să scape, ticălosul! Eram furios, mă temeam să nu mă trimită înapoi la Belgrad. Ni se promiseseră trei mii de mărci pe lună, plus tot ceea ce puteam recupera din satele invadate. Pe ticălosul ăla de «turc» l-am dat gata cu patul armei, pentru că mi se golise încărcătorul... Când m-am întors în faţa primăriei, Dragan se pregătea să tragă un glonţ în capetele celor care mai mişcau. Era mai prudent, uneori făceau pe morţii şi o ştergeau după plecarea

noastră.

Milomir Stefanovici tăcu, scoase un pachet de ţigări din buzunar şi aprinse una. Lipită de el, Nada continua să-l mângâie pe păr. Rochia i se ridicase atât de mult, încât se zărea triunghiul alb al slipului, dar ei nu-i păsa.

Îngrozit de lista ororilor povestite fără urmă de emoţie, Malko îl rugă să continue:

— Şi apoi?

— «Comandantul» Dragan a păstrat patru «turci» în viaţă. Au luat un buldozer şi au săpat o groapă mare în spatele unei ferme. Au pus corpurile înăuntru şi după aceea au fost mitraliaţi şi ei. Brano a astupat groapa cu un maldăr de bălegar, tot cu buldozerul.

— Ce s-a întâmpla! cu Brano?

— A fost ucis la Zvornik. Un ticălos de sniper.

— De ce a fost nevoie de acea groapă?

— «Comandantul» a spus că nu trebuie să lăsăm niciodată urme şi că era mai bine aşa.

Aparent, era un rafinament care îl depăşea. Malko îl privea. Cum oare un bun sportiv, un om cu mintea întreagă, se putuse transforma într-un ucigaş monstruos? Se înfioră în sinea lui.

— Şi la Zvornik? întrebă el. Aţi ucis mulţi?

Stefanovici încruntă sprâncenele groase.

— Mulţi? Eh, nu ştiu. Iată ce s-a petrecut. Oraşul a fost cucerit de armata regulată şi de grupa noastră... Ei au plecat şi ne-au lăsat pe noi să facem curăţenie. «Comandantul» Dragan a organizat totul foarte bine. «Turcii» se ascundeau aproape peste tot. Ne-a împărţit în două grupe. Cea mai numeroasă a scotocit oraşul pentru a scoate din ascunzători supravieţuitorii, cu porta-vocea, promiţându-le că le va fi salvată viaţa. Eu am rămas cu Brano şi cu alţi doi, nu-mi aduc aminte de numele lor. «Comandantul» Dragan ne-a dus în faţa unei ferme de stat abandonate, într-un loc mai izolat, la capătul unui drum de ţară de opt sute de metri lungime, la ieşirea estică a satului. A luat din maşina de comandă un Poulimiot, o puşcă mitralieră rusească şi i-a cerut lui Brano să o instaleze în faţa clădirii principale a fermei, un hangar întunecos şi pustiu. Apoi a adus muniţia. „Când se termină, continuaţi cu mitralierele Kalaşnikov, dar am să am grijă să vă aduc ce trebuie... Primii prizonieri vin în jumătate de oră. Am văzut venind o coloană de „turci” escortaţi de oameni de-ai noştri. Ţineau mâinile pe cap şi păreau temători.

Brano le-a strigat că urmau să fie încuiaţi în hangar, aşteptând să fie transferaţi într-un lagăr. Eu mă aflam la celălalt capăt al hangarului. Am aşteptat până când au intrat toţi. Se certau între ei, dar nu păreau înfricoşaţi cu adevărat, căci nu mă văzuseră din cauza întunericului. Apoi camarazii mei i-au încuiat. Era semnalul de începere. Am tras în rafale scurte, la nivelul abdomenului. Nici măcar nu se apărau, strigau doar, implorau, promiţând să-mi dea bani.

— Nu v-a tentat? întrebă Malko, îngrozit.

— Nu, ştiam că aveam să-i iau oricum, după ce mureau. În plus toţi acei «turci» erau nişte mincinoşi. N-aveau nimic, i-am scotocit. Camarazii noştri fuseseră mai rapizi ca noi.

— Continuaţi, ordonă Malko pe un ton lipsit de expresie.

Milomir Stefanovici zâmbi prosteşte.

— Păi nu mai e altceva. În cinci minute, totul se rezolvase. Terminasem două cutii cu muniţie. Brano trăsese niţel cu mitraliera în cei care veneau spre noi. Puţea şi era cald, era iulie…

— Câţi aţi ucis?

Milomir Stefanovici reflectă câteva clipe.

— De data aceea erau cam şaizeci, dar au mai fost şi alţii. Cu totul, cam trei sute.

— Numai bărbaţi?

— Nu, spuse el, după o uşoară ezitare, au fost şi femei. Bătrânele, căci pe cele tinere le mai păstram niţel…

Malko îşi încrucişă privirile cu Nada. Ochii ei albaştri nu reflectau absolut nimic. Continua să se joace cu părul amantului ei, de parcă n-ar fi înţeles cuvintele lui Milomir. «Le mai păstram niţel» însemna că erau violate şi doar apoi ucise.

Malko îşi regăsi stăpânirea de sine, legănat de muzica stranie, când răsunătoare, când siropoasă, care ritma îngrozitoarea confesiune. Milomir Stefanovici era la a treia ţigară.

— Continuaţi…

Tânărul criminal de război privi covorul tocit.

— După primul grup, a fost mai dificil. De îndată ce vedeau corpurile întinse pe jos, ceilalţi încercau s-o şteargă şi eram nevoiţi să tragem din zbor, ca la vânat. Camarazii de afară ne ajutau. A durat cam patru ore. «Comandantul» Dragan s-a întors de două ori, că să ne încurajeze şi să ne aducă o sticlă de şliboviţă şi nişte sandviciuri. Ne-a ajutat apoi să-i terminăm pe răniţi. Un Poulimiot e bun doar în aparenţă, căci în cele mai

multe cazuri doar răneşte, fără să ucidă. Împreună cu Dragan şi Brano, ne-am plimbat printre corpuri şi i-am lichidat pe toţi cei care mai mişcau încă; era dezgustător, puţea… Ne-am bucurat când am terminat. Ne-am dus împreună cu Brano să dăm gata sticla de şliboviţă, undeva pe iarbă. Eram neliniştiţi, nu mai aveam muniţii. La un contraatac al «turcilor», am fi fost masacraţi…

— Aţi săpat gropi?

— Ah, nu! strigă Stefanovici, exasperat, l-am spus «comandantului» Dragan că muncisem destul. Un alt grup s-a ocupat de asta. I-au îngropat într-o pădurice.

— Câţi erau cu toţii?

Milomir Stefanovici ezită.

— N-am numărat. Am tras şapte sute de cartuşe cu Poulimiot, dar şi ceilalţi au tras. Trebuie să fi fost cinci sau şase sute de «turci» morţi.

— Aţi putea recunoaşte locul unde au fost îngropate corpurile?

— Cred că da, dar numai sunt sigur că sunt acolo; mai târziu, «comandantul» Dragan a pus să fie golite toate gropile şi să fie arse corpurile.

Tăcu, lăsând muzica veselă să umple încăperea. Nada Badanjak îi aruncă o privire imploratoare lui Malko, vrând să-şi dea seama dacă era satisfăcut. «Mariachis» continuau să cânte… Un adevărat bâlci. Malko îl pironi cu privirea sa aurie pe Milomir Stefanovici.

— Realizaţi acum ce aţi făcut?

La început, sârbul păru să nu priceapă, apoi dădu din cap.

— Era război. Ustaşii masacraseră mii dintre ai noştri. Despicau femeile în două, zdrobeau de pereţi capetele bebeluşilor. Castrau bărbaţii…

Nada Badanjak aprobă energic din cap. Ca şi când ar fi fost ea însăşi victimă a acestor mişelii. Muzica se opri şi nimeni nu se duse să-i dea drumul din nou.

— Sunteţi gata să depuneţi mărturie în faţa Tribunalului despre tot ce aţi făcut? insistă Malko. Bănuiesc că au mai fost şi alte masacre?

— Da, mormăi Stefanovici, la Bijeljina, la Kaprivna, la Paul Dvor.

Brusc, păru să fie conştient de ororile povestite. Malko profită.

— Sunteţi deci gata să depuneţi mărturie împotriva «comandantului» Dragan, să explicaţi ordinele pe care le dădea

şi faptul că lua parte la masacre? E adevărat că el a ordonat aceste crime?

— Da, admise Stefanovici dintr-o suflare.

Era terorizat numai la pomenirea numelui lui Dragan. Ridică privirea.

— Când aş putea ieşi din ţară?

Numai asta îl interesa.

— De ce sunteţi aşa de grăbit? întrebă Malko dezgustat. Sunteţi conştient că în momentul în care veţi părăsi ţara veţi fi arestat şi transferat la Haga, pentru a depune mărturie în faţa Tribunalului. Veţi fi încarcerat.

Milomir Stefanovici termină dintr-o înghiţitură acel long drink.

— Dacă rămân aici, mă va ucide, spuse el. Nu-l cunoaşteţi pe Dragan. A promis o mie de mărci celui care mă va prinde viu. Vrea să mă ucidă cu mâna lui, într-o manieră exemplară: îmi va smulge ochii şi îmi va tăia testiculele, pentru a mă pedepsi…

— N-aţi făcut încă nimic… remarcă Malko.

Stefanovici dădu din cap.

— În mintea lui, da. Nimeni dintre oamenii lui n-a îndrăznit să-l trădeze. Unii l-au furat, alţii l-au părăsit, dar e o lege nescrisă, nimeni nu trădează. În caz contrar…

— Dar dumneavoastră de ce aţi făcut-o?

— E vina lui; când am descoperit că Imala mă înşela cu el, am înnebunit de furie. În definitiv, îi fusesem *kum.* Ne datoram respect reciproc şi ajutor la nevoie. M-am hotărât să-l ucid, ca între bărbaţi. Era o idioţenie, pentru că gărzile lui de corp nu m-ar fi lăsat să ajung la el. În plus, l-a trimis după mine pe ticălosul de Kovaci, ca şi când aş fi fost un turc sau un croat. Să mă termine chiar la spital! Un ticălos, un nenorocit, care m-ar fi urmărit prin toată Croaţia şi m-ar fi ucis până la urmă! Eu nu am protectori sus-puşi. Am făcut întotdeauna ce mi s-a spus, asta-i tot. Pe el îl susţin politicienii, chiar Miloşevici, se pare. Pretinde că nimeni nu-l poate atinge, că este protejat de DB şi că vorbeşte la telefon cu preşedintele. Este un erou. Uitaţi-vă cum trăieşte… Când s-a căsătorit, oamenii lui au făcut chetă şi i-au oferit un pat alb cu baldachin, pe care l-au comandat la Paris celebrului decorator Claude Dalle. O sută de mii de dinari!

— Puteţi depune mărturie despre asta?

— Desigur.

— Aţi fi putut pleca în străinătate?

Milomir Stefanovici îl privi cu disperare pe Malko.

— Cum? Nu cunosc pe nimeni acolo, n-am bani, în timp ce el are milioane. M-ar fi găsit şi m-ar fi ucis oriunde. Nu uitaţi că are prieteni în toate ţările. A fost ucigaşul DB-ului timp de zece ani. Cred că adevăratul motiv pentru care vrea să mă ucidă este Imala. Nu-l poate suporta pe unul care a avut-o înaintea lui. Era virgină când am cunoscut-o eu. Nu l-a cunoscut decât pe el şi pe mine…

Privirea Nadei se înăspri. Nu-i conveneau aluziile la viaţa amoroasă trecută a amantului ei. Acesta simţi probabil, căci adăugă repede, punând o mână mare pe coapsa dezvelită:

— Fără Nada, aş fi fost mort.

Tăcerea, încărcată de dezgust, se lăsă peste încăpere.

De nepătruns erau căile pe care mergea CIA. Dacă ticălosul de Radovan Karadzici avea să ajungă într-o zi în faţa unui tribunal, aceasta avea să se întâmple din cauza sentimentului sexual al unui ucigaş notoriu, al unui monstru al purificării etnice.

Malko încerca dezgust pentru cel aflat în faţa lui, un animal crud, fără judecată. Era inutil să-i vorbească despre morală, sau despre drepturile omului. Semăna cu SS-iştii care ucideau evrei, metodic, fără şovăială, ca pe gândaci, pentru că ăsta era ordinul Fuhrerului.

Şi aici era vorba despre Fuhrer, unul mititel şi jerpelit, dar esenţa crimei era aceeaşi. Fuseseră masacraţi oameni pentru ceea ce erau, nu pentru faptele lor.

Milomir Stefanovici ridică privirea spre Malko.

— Vreţi să ştiţi şi altceva?

— Ca să pot pune la punct exfiltrarea dumneavoastră, îmi trebuie date concrete, spuse Malko. O confesiune, măcar parţială, scrisă de mâna dumneavoastră. Ca să nu mai puteţi retracta ce aţi spus, odată plecat din Serbia.

Nada Badanjak interveni:

— Dar după aceea ce i se va întâmpla? Nenad promisese că nu va păţi nimic, dacă îl acuză pe «comandantul» Dragan.

— Adevărat, recunoscu Malko. În schimbul mărturiei dumneavoastră, permiţând inculparea «comandantului» Dragan, Tribunalul penal internaţional vă va considera un simplu martor şi veţi fi pus în libertate la sfârşitul procesului.

Chipul Nadei se lumină.

— Vezi, ţi-am spus…

— Şi «comandantul» Dragan? întrebă neliniştit Stefanovici.

Malko surâse rece.

— Mă tem că pe el nu-l vor elibera înainte de sfârşitul secolului următor. Acum, înainte de a ne despărţi, trebuie să scrieţi tot ce mi-aţi povestit şi faptul că aţi fost de acord să daţi această declaraţie. Este o condiţie *sine qua non.* Dacă nu, nu pot face nimic.

Nada şi amantul ei schimbară rapid câteva cuvinte. Apoi, Stefanovici întrebă:

— O să dureze mult, după?

— Sper că nu, răspunse Malko. După cum ştiţi, Dragan este puternic şi în interesul dumneavoastră, trebuie să fim prudenţi.

Tânăra ieşi din cameră. Se întoarse cu un pix şi nişte foi de hârtie.

— Trebuie să-l lăsăm să scrie, îi spuse ea lui Malko. Nu este obişnuit şi va mai dura. Să mergem la bucătărie.

Fără o vorbă, Milomir Stefanovici se apucă de scris, înainte ca ei să părăsească încăperea. Încet, cu atenţie, ţinând capul aplecat într-o parte. Un elev silitor... Se străduia, într-adevăr, nu se prefăcea.

Ajunşi dincolo, Nada se repezi la bar şi îşi prepară o a treia «Balalaica», cu Cointreau, votcă şi suc de lămâie. Bău totul dintr-o înghiţitură şi scoase apoi o ţigară din pachet. Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo încrustată cu blazonul lui. O copie exactă pe care o făcuse în Statele Unite după ce îi dăduse originalul Louisei cecena, la Moscova, acum patru luni. Puţin mai liniştită, Nada se întoarse spre Malko.

— O să scape? întrebă ea îngrijorată.

— Sper, zise Malko.

Îşi dorea din toată inima să-l vadă spânzurat pe Milomir Stefanovici. Imperativele straniei sale meserii îl sileau uneori să facă lucruri îngrozitoare, cum era cazul protejării unui criminal de război. Se consolă spunându-şi că astfel putea ajuta la condamnarea altuia şi mai monstruos...

Nu-i specificase lui Milomir Stefanovici că mărturisirea lui nu avea să servească în realitate la inculparea «comandantului» Dragan, ci la şantajarea preşedintelui Miloşevici. Viu şi în libertate, Dragan l-ar fi făcut pe Milomir Stefanovici să plătească pentru el... Viitorul acestuia din urmă nu era prea roz, chiar în cazul în care exfiltrarea reuşea, care nu era încă un fapt împlinit.

— Mă duc să văd unde a ajuns cu scrisul, spuse deodată Nada.

Ieşi din bucătărie şi se duse în salon. Malko se întrebă dacă pur şi simplu nu simţea nevoia unei pauze sexuale cu îngrozitorul

ei play-boy.

Capitolul IX

— Vă convine asta?

Milomir Stefanovici îl privea neliniştit pe Malko, pe cale să descifreze cele cincisprezece foi ale mărturisirii sale, scrise cu litere mari şi neîndemânatice. Era în sârbo-croată, iar Malko era departe de a pricepe totul, dar datorită cunoştinţelor de rusă, anumite cuvinte cheie îi săreau în ochi. Împături foile şi le puse în buzunarul interior.

— Le voi trimite persoanei împuternicite să decidă, promise el. Cum vă pot contacta?

— Prin Nada, zise Stefanovici, dar nu vă duceţi prea des la ea, totul este supravegheat. N-aţi vorbit cu nimeni, nu?

— Cu nimeni, minţi Malko. De cât timp aveţi nevoie, de când o anunţ pe Nada, ca să fiţi gata de plecare?

Cei doi amanţi schimbară o privire rapidă.

— Câteva ore, spuse sec tânăra.

Înseamnă că Milomir Stefanovici se ascundea în Belgrad. După ce îl mai privi o dată pe amantul ei, Nada Badanjak îi spuse lui Malko:

— Mai rămânem aici un moment. Vă conduc.

Stefanovici îi strânse mâna ceremonios şi se aşeză din nou în fotoliu. Pe palier, tânăra îi spuse cu voce joasă:

— Nu trebuie să-l judecaţi prea rău pe Milomir. Toţi erau aşa, în timpul războiului. Parcă erau nebuni. Când juca fotbal, era la fel, nu se controlau. Lovea mingea ca pe duşmanul lui personal.

— Da, dar în Croaţia şi în Bosnia, erau fiinţe umane, remarcă Malko.

Privirea Nadei se întunecă.

— Nu-l veţi trăda? Nu-şi va petrece toată viaţa în închisoare?

— Nu.

Se despărţiră cu o strângere de mână rece şi Nada închise imediat uşa în urma lui. Nu apucase să coboare nici un etaj, că auzi un strigăt animalic, venind din apartamentul pe care îl părăsise. Nada şi amantul ei nu pierdeau timpul.

Afară, temperatura nu scăzuse nici măcar cu un grad. Urcând spre strada unde îşi parcase maşina, o siluetă apăru brusc de după un copac. Apucă să-şi dea seama că era Dusko Balasevici,

înainte de a scoate Zastava de la centură.

— V-am speriat? spuse detectivul, surâzând.

— Ce faceţi aici? îl întrebă contrariat Malko.

— Vă protejez, zise Balasevici, misterios.

— De cine?

— Veniţi.

Îl trase spre epava sa umblătoare, meşteri portiera şi Malko se instală pe scaunul desfundat. Zări pentru o clipă patul unui Skorpio, strecurat între cele două banchete. Balasevici avea o mutră care nu prevestea nimic bun.

— Am primit o informaţie, anunţă el. Dragan vrea să vă lichideze. În ciuda ordinelor primite, a trimis pe urmele dumneavoastră cei mai buni oameni.

Detectivul se simţea ca un peşte în apa verzuie a încurcatei mlaştini post-comuniste, în care se ciocneau vechii activişti cu ticăloşii vremurilor noi.

Demarase şi urca strada. Făcură un ocol prin strada Simina şi coborâră din nou spre locul unde era parcat VW Polo al lui Malko. Detectivul încetini şi îi şopti:

— Priviţi.

Malko văzu imediat despre ce era vorba. Doi bărbaţi stăteau în cadrul unei porţi, în faţa maşinii lui, părând că discută. La vederea farurilor, se întoarseră. Balasevici şopti:

— Daţi-i drumul! Demaraţi. Dacă mişcă, îi ţin la respect.

— Cum m-aţi găsit?

— M-am dus la *Hyatt* ca să vă previn. Aproape că ne-am intersectat, dar nu m-aţi văzut. Sunteţi dumneavoastră foarte bun, dar aici la Belgrad nu scăpaţi de mine. Nici o noutate despre Stefanovici?

— Încă nimic, pretinse Malko. Logodnica lui nu m-a căutat.

— Bine, n-are importanţă. Fiţi oricum atent.

Deschise portiera. Malko îi observa pe cei doi cu coada ochiului. Nu mai discutau şi păreau că ezită. În mod vizibil, prezenţa Oltcitului oprit pe banda a doua îi preocupa. Malko urcă în Polo şi în timp ce pornea motorul, scoase Zastava de le centură, punând-o pe banchetă la îndemână.

Ajunse în piaţa Republicii şi pătrunse în tunel, pradă unor sentimente amestecate. Protecţia îngerului său de pucioasă îl tulbura. Dusko Balasevici părea sincer îngrijorat, iar cei doi nu erau acolo din întâmplare. Foile scrise de Milomir Stefanovici îi ardeau buzunarul. Pe când ajungea la podul spre Novi Beograd,

îşi spuse că progresase necrezut de repede în această afacere întortocheată. Poate prea repede.

*

* *

Larry Oldcastle, care ştia sârbo-croata, lăsă din mână hârtiile, cu o expresie dezgustată.

— Nu mi-aş fi putut imagina că un tip poate fi atât de ticălos ca să mărturisească aşa ceva, zise el. Dacă Tribunalul penal internaţional ţine seama de ea, acest Stefanovici nu va mai dormi niciodată liniştit. Croaţii şi bosniacii îl vor hăitui peste tot.

— Credeam că nu ne vom servi de el, obiectă Malko, că e doar o sperietoare pentru Miloşevici.

— Acesta este într-adevăr scopul operaţiunii, sublinie americanul, dar dacă Miloşevici nu cedează la «presiunea noastră afectuoasă», îl sacrificăm. Pe lângă Radovan Karadzici, acest Stefanovici e un înger. Vom avea totuşi un ticălos mai puţin în libertate, fără a mai vorbi de «comandantul» Dragan.

— Ce urmează să facem acum?

Larry Oldcastle deschise seiful din capătul celălalt al biroului şi încuie preţioasele hârtii.

— Le voi transmite Tribunalului de la Haga, ca să fiu sigur că e de ajuns, explică el. Apoi, dacă e cazul, trecem la partea a doua a operaţiunii: exfiltrarea lui Milomir Stefanovici. Gândiţi-vă la o modalitate şi eu am să fac la fel.

— N-ar fi cel mai simplu să-i daţi un paşaport diplomatic şi să-l trimiteţi cu un avion ai *Companiei?* sugeră Malko.

Americanul surâse amuzat.

— Desigur, dar suntem într-un stat suveran. DB-ul va afla şi îl va intercepta, trimiţându-ni-l bucăţele. Aveţi răbdare, vizitaţi bisericile baroce şi profitaţi de confortul de la *Hyatt.* Timp de câteva zile, nu se va întâmpla mare lucru.

*

* *

La un sfert de oră după ce Malko ajunsese în cameră, telefonul sună. La celălalt capăt al firului, o voce necunoscută de femeie întrebă:

— Malko Linge?

— Da.

— Sunt Carla Bettega. Mi-aţi lăsat două mesaje la hotel. (Râse). Nu mi-aduc aminte să ne fi întâlnit...

Malko uitase complet de ziarista italiană, ale cărei coordonate

le găsise la Nenad Kurco.

— Nu ne-am întâlnit, preciză el. O altă ziaristă, Tamara Savici, mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon.

— Ah! Tamara, zise ea. Cam indiscret din partea ei. Şi dumneavoastră sunteţi ziarist?

— Nu, o corectă Malko, lucrez pentru o organizaţie americană care evaluează crimele de război.

Cât mai aproape de adevăr.

— Ce pasionant, spuse imediat Carla Bettega. Şi pe mine mă interesează crimele de război. Chiar pentru asta sunt la Belgrad.

Malko simţi cum i se accelerează pulsul.

— Ce coincidenţă incredibilă, spuse el. Ce anume faceţi?

— Un reportaj despre cineva al cărui nume poate l-aţi auzit pomenit. În realitate Zlatko Sombor, este mai cunoscut sub pseudonimul «comandantul» Dragan.

Malko crezu că nu aude bine. Iată de ce găsise numărul acestei ziariste pe telefonul lui Nenad Kurco.

— Ne-am putea vedea, sugeră el, să schimbăm informaţii.

— De ce nu?

— Vreţi să cinaţi cu mine? Sunt nişte cârciumioare plăcute pe malul Dunării, la Zemun.

— Bună idee.

— Trec să vă iau de la *Bristol* în jur de opt şi jumătate.

Ea râse.

— Nu mai stau la *Bristol,* era prea cald şi nu aveau climatizare. M-am mutat aici, la *Hyatt,* un etaj mai jos.

— E şi mai bine, zise Malko, la ce cameră? Trec să vă iau.

— 324, zise ea. Veniţi pe la opt.

*

* *

O furnicătură plăcută îl făcu pe Malko să se îndrepte de spate, atunci când o zări în cadrul uşii de la 324 pe Carla Bettega. Ziarista italiană era o brunetă trupeşă, semănând cu Sophia Loren, cu trăsături puţin îngroşate şi gura foarte mare. Folosise mult rimel ceea ce făcea ca ochii să-i pară alungiţi, iar buzele erau îngrijit rujate. Purta un taior cu mâneci scurte, a cărui fustă descoperea picioarele lungi şi bronzate şi multe bijuterii: brăţări, cercei şi inele. Îi întinse o mână cu degete lungi şi unghii vopsite în roşu-sângeriu.

— Bună seara, spuse ea, sunt Carla Bettega. Intraţi.

O sticlă de Taittinger Comtes de Champagne 1988 aştepta

într-o frapieră de cristal. Italianca mirosea ameţitor a parfum, înmiresmând întreaga cameră. Părea o întâlnire galantă. Or, experienţa îl învăţase că în afara unor anumite târfe extrem de pasionate, creaturile care îi cădeau pe cap urmăreau ceva.

— Vreţi să deschideţi şampania? întrebă ea, aşezându-se.

Malko se supuse, turnând în două cupe lichidul chihlimbariu şi acidulat. Surâzând, Carla ridică paharul.

— Pentru anchetele noastre.

— Pentru cine lucraţi?

— Pentru *Corriere de la Serra.*

Un mare cotidian milanez. Ca şi când ar fi citit gândurile lui Malko, Carla Bettega preciză:

— Făceam parte din echipa ziarului, dar am plecat atunci când m-am măritat, însă soţul meu este industriaş şi călătoreşte enorm. Uneori, doar ca să ne vedem, suntem obligaţi să ne întâlnim la «hub»-ul Air France de la Roissy II. El vine de la New York, eu de la Torino şi plecăm împreună imediat spre o a treia destinaţie. Ca să nu mă plictisesc, am redevenit reporter independent pentru fostul meu ziar.

Altfel spus, Carla Bettega, nu din tainul de la *Corriere de la Serra* trăia... Asta explica sticla de Taittinger Comtes de Champagne, nu prea populară printre reporterii de rând. Malko se uită în jur, remarcând imediat un luxos catalog al decoratorului Romeo. Observându-l, Carla Bettega surâse.

— Pentru vila noastră de pe lacul Come. Cumpărăm toate mobilele de la Paris.

Bău şampania şi spuse veselă:

— Vorbiţi-mi de «comandantul» Dragan!

Prudent, Malko nu se aventură.

— Oh, spuse el, ancheta mea este foarte oficială. Facem presiuni asupra preşedintelui Miloşevici, ca să ne ajute să-l capturăm pe Radovan Karadzici... şi pe generalul Mladici.

Băură sticla de Taittinger până la ultima picătură, apoi tânăra căscă şi spuse:

— Mi-e foame. Mergem?

*

* *

Un vânticel puţin mai răcoros adia pe malurile Dunării. Cărarea tăiată în malul râpos era plină de lume. Zemunul fusese întotdeauna locul favorit al belgrădenilor, pentru că găseau un pic de răcoare în timpul sufocantelor luni de vară, din mai până

în octombrie. Mai târziu, venea direct iarna. Malko n-avea chef să meargă la *Reka,* pentru a nu risca o întâlnire cu Tamara. Se decise pentru unul dintre şlepurile-restaurant, *Sent Andreja.* Legat de mal printr-o paralelă, puntea acoperită adăpostea mesele. Carla Bettega mergea înaintea lui cu eleganţă, atrăgând toate privirile.

Doar patru, cinci mese erau ocupate. Se instalară pe partea fluviului şi Carla Bettega comandă imediat un «Caipirinha», Cointreau şi lămâie verde zdrobită, iar Malko obişnuita lui Stolychnaya. Atmosfera era calmă, tihnită, puţin ireală pentru o ţară aflată în plin război civil. Carla Bettega văzu în meniu langustine şi aproape bătu din palme.

— E prima oară că vin la Belgrad după evenimente, spuse ea. Pe aici, oamenii nu par să fi suferit.

— Depinde, o corectă Malko, se pare că în timpul embargoului nu se găsea nimic.

Carla Bettega nu păru prea impresionată.

— Sârbii au comis atâtea orori, zise ea, pedeapsa a fost destul de mică.

— De ce vă interesează Dragan? întrebă Malko, mai sunt şi alţii.

— Pentru că aici e privit ca un erou, spuse ea, cu vioiciune, toate ziarele scriu despre el. De altfel, e mai curând simpatic, dacă nu ştii ce a făcut. Un tip de treabă…

Malko n-avea ce să răspundă. Li se aduseră langustinele, care erau delicioase. În definitiv, nu se mânca prea rău la Belgrad. Desfăcându-le, Carla Bettega insistă:

— Ar trebui să vă ocupaţi de cazul Dragan.

— Desigur, zise Malko fără să se dea de gol.

Ţânţarii începeau să atace şi o ciupiră pe Carla. Malko se întoarse atunci spre ospătar pentru a-i cere un spray. Avu impresia că-i explodează venele de atâta adrenalină. Pe pasarelă se aflau trei bărbaţi, îndreptându-se spre restaurant. Primul era Momcilo Kovaci, ucigaşul numărul unu al lui Dragan. Silueta monstruoasă nu-l putea înşela. Ca şi ceilalţi, avea în mână un sac de voiaj. Avertismentul lui Dusko Balasevici se adeverea.

Malko se uită în jur. Mai erau câteva perechi. Nimeni nu-l putea ajuta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Carla Bettega văzându-i încordarea.

— Îndepărtaţi-vă, spuse Malko.

Scoase pe sub masă pistolul Zastava şi îl armă. Când ridică privirea, cei trei ucigaşi, aşezaţi în arc de cerc, îl priveau liniştiţi. Îşi dădu seama că doar cu un simplu pistol putea împuşca unul, dar n-avea nici o şansă împotriva celorlalţi doi, care îi închideau drumul spre mal.

Capitolul X

— Ce se întâmplă? întrebă Carla Bettega cu glas pierit.

Malko n-avu timp să răspundă. Momcilo Kovaci, cel mai aproape de el, tocmai scotea un pistol mitralieră Skorpio, prevăzut cu amortizor. Încărcătorul curbat conţinea treizeci şi două de cartuşe. Cel de-al doilea ucigaş, aflat la doi metri spre stânga, ţinea în mână o armă asemănătoare. Malko îl putea împuşca pe unul dintre ei, dar nu putea pe amândoi, fără să fie atins de vreo rafală. Într-o fracţiune de secundă, se hotărî.

Se ridică brusc şi sări peste balustradă. În două secunde se cufundă în apa vâscoasă şi rece a Dunării.

În loc să iasă la suprafaţă, se strădui să rămână sub apă, înotând în sensul curentului, de-a lungul şlepului, cu respiraţia aproape blocată. În acest mod, ar fi trebuit să se afle deasupra lui, ca să-l lovească. Or, remarcase mai înainte, că partea din faţă a şlepului era inaccesibilă... Ieşi la suprafaţă, cu plămânii gata să explodeze şi simţind alături coca rece, vru să se agaţe de ea, dar era prea lunecoasă. Realiză atunci că nu mai avea pistolul la centură. Fie că îi căzuse pe punte, fie că se afla pe fundul Dunării. Se cufundă în momentul în care simţi şuieratul unei rafale deasupra capului. Fusese reperat şi începu să înoate rapid bras, paralel cu restaurantul, în ciuda hainelor care îl deranjau. Din fericire, purta un pantalon uşor şi o cămaşă. Când ieşi din nou la suprafaţă, zări la câţiva metri de el etrava vasului şi silueta enormă a lui Momcilo Kovaci. Imediat ce îl zări, sârbul îndreptă arma spre el.

O serie de licăriri, aproape fără zgomot: trăgea cu amortizor. O fracţiune de secundă de spaimă şi Malko se lăsă să alunece, purtat de curent.

Clipele păreau interminabile. Gata să se sufoce, reveni la suprafaţă pentru a treia oară. Ucigaşul dispăruse. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Malko începu să înoate în diagonală, îndepărtându-se de ţărm. Adversarii săi n-aveau să renunţe. Apa era foarte rece, murdară şi mâloasă. La câteva sute de metri, pe malul celălalt, lucea o luminiţă, dar nu se simţea în stare să traverseze fluviul, pentru a ajunge la pădurea deasă care cobora până la mal.

Continuă să înoate mecanic. Deodată, tulburând liniştea, auzi motorul unei şalupe. De-a lungul Dunării, micile porturi adăposteau bărcile pescarilor... Cineva îl urmărea. Dacă se îndrepta spre larg, ambarcaţiunea avea să-l găsească şi ocupanţii ei l-ar fi împuşcat. Măsură distanţa până la mal: cincizeci de metri... Abandonând stilul bras, începu să înoate crawl cu disperare, încercând să nu audă zumzetul motorului. Îi trebuiră câteva minute până simţi în sfârşit sub picioare mâlul de la fund. Se găsea într-o zonă slab luminată, între două restaurante. Escaladă o stâncă periculoasă şi ateriză de cealaltă parte, pe iarbă, în spatele maşinilor parcate în natură. Cămaşa şi pantalonul i se lipiseră de piele. Se opri, ciuli urechea şi auzi din nou motorul, de data aceasta undeva în mijlocul fluviului. Acum putea fi liniştit.

*

* *

— Vă aştept în faţa hotelului, îl anunţă Malko. Grăbiţi-vă. Închise şi trecu mai departe, sub privirea uimită a telefonistei de la *Yugoslavia.* Intrând în hotel, explicase că alunecase în fluviu, înainte de a-i telefona lui Larry Oldcastle, care era de negăsit. Din fericire, Dusko Balasevici răspunse la numărul său personal.

Malko aşteptă totuşi douăzeci de minute bune până când zări anticul Oltcit românesc...

Deschizându-i portiera, Balasevici îi întinse prevăzător un prosop.

— Ar fi trebuit să rămân cu dumneavoastră! spuse el. V-am prevenit. Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti pe drumul de întoarcere spre Zemun. Dusko Balasevici încetini înainte de a ajunge în dreptul VW Polo roşu şi scoase imensul pistol automat. Parcară şi continuară drumul pe jos. Nu era nici ţipenie de om. Restaurantul era la două sute de metri mai departe.

— Eraţi singur? întrebă detectivul.

— Nu, zise Malko, împreună cu o prietenă.

— Ar trebui să mai fie acolo. Să mergem să vedem.

Ajunseră la şlepul-restaurant. Recunoscându-l pe Malko, ospătarul păli. Dusko Balasevici îl întrebă ceva pe un ton sec şi celălalt bolborosi stângaci câteva vorbe.

— N-a chemat Miliţia, explică detectivul, pentru că nimeni n-a fost rănit sau ucis. Nu se aştepta să vă revadă.

Malko privi masa unde cinaseră cu douăzeci de minute mai

devreme. Fusese deja debarasată... Nici urmă de Carla Bettega. Se gândi la pistolul Zastava. Căzuse în fluviu, sau pe jos, atunci când se ridicase? Această ultimă ipoteză i se părea puţin probabilă.

— Întrebaţi-l unde este persoana cu care cinam, îi spuse lui Balasevici.

Plecase imediat, află el. Pe jos. Dar nu plătise nota...

Comerţul înainte de toate.

— Mi-am pierdut pistolul, spuse Malko. Cred că a căzut pe jos atunci când m-am ridicat. Nu cumva l-a recuperat?

Detectivul îl interpelă pe un ton sever pe ospătar şi amândoi începură o discuţie animată. Într-un final, detectivul se întoarse spre Malko:

— Pretinde că prietena dumneavoastră a luat pistolul cu ea.

În definitiv, nu era imposibil de verificat.

— Mai pretinde că nu i-ar putea recunoaşte, adăugă Dusko Balasevici. S-a gândit la o reglare de conturi între mafioţi. Se întâmplă mereu. Dacă cheamă poliţia, sunt atacaţi.

Malko nu avea decât un gând. Ceru nota. În definitiv, nu era vina restaurantului dacă Dragan voia să-l asasineze. După ce plăti, se întoarseră pe mal. Dusko Balasevici era încruntat, în timp ce Malko strănuta de zor. Când se apropiară de maşina Polo roşie, detectivul sugeră:

— N-ar fi rău să dăm o raită pe la Dragan, să tragem câteva rafale în „castel”. Doar ca să-i arătăm că nu suntem fraieri. Dacă nu, mâine o ia de la capăt...

— N-ar duce la nimic bun, replică Malko.

Dusko Balasevici nu insistă, dar continuă imediat:

— Sper că Nada Badanjak vă va contacta din nou. Dragan o să încerce să vă prindă la strâmtoare pe dumneavoastră şi pe Stefanovici. Nu trebuie să-l găsească înaintea noastră...

— Ştiu, recunoscu Malko, dar sunt obligat să aştept.

Se strecură în maşină şi porni motorul, dârdâind în hainele ude. Se uită de mai multe ori în retrovizor, dar nu zări decât bătrânul Oltcit al lui Dusko Balasevici. Detectivul nu-l părăsi decât la intrarea hotelului *Hyatt.*

În hol, cel însărcinat cu controlul corporal, se uită surprins la Malko, văzându-l aproape alergând spre cameră... Apa caldă de la duş îl făcu să strige de fericire. După ce se uscă, telefonă la camera 324. Carla Bettega răspunse aproape imediat.

— Eu sunt, spuse Malko, îmi pare rău de acest incident.

— Dumnezeule! zise tânăra, credeam că... (îşi reveni.) Am aşteptat un moment, dar nu v-aţi întors. Din fericire tipii ăia oribili au plecat şi ei. Nu ştiam unde sunteţi.

— În apă, explică Malko. Am înotat destul de departe.

— Dar unde sunt...

— Cred că misiunea mea nu culege aprecierile tuturor, spuse Malko, diplomat. Iugoslavia este o ţară violentă.

— V-ar fi putut ucide.

— Asta aveau intenţia să facă...

— Oribil, suspină ea, sunt aşa de fericită că n-aţi păţit nimic.

— Am putea cina din nou mâine, sugeră Malko, dacă nu vă temeţi.

— Desigur! Doar n-o să încerce să ne ucidă în fiecare zi!

— Apropo, spuse Malko, aveam un pistol pe care probabil l-am scăpat atunci când m-am ridicat. Nu cumva l-aţi luat?

— Un pistol? Nu, n-am văzut nimic, oricum nu l-aş fi luat, am oroare de arme.

— Nu-i nimic, conchise Malko. A fost probabil recuperat de ospătar. Odihniţi-vă, vă voi suna mâine.

*

* *

Larry Oldcastle îl asculta pe Malko, fumând precipitat. Era copleşit.

— Aceşti tipi nu au limite, conchise el. Ca la Chicago în 1930, în timpul prohibiţiei.

— Cel puţin la Chicago era FBI-ul, remarcă Malko. Aţi transmis confesiunea lui Milomir Stefanovici?

— Desigur, FBI-ul o studiază deja.

— Dacă o mai studiază mult, terminăm şi cu martorii şi cu vinovaţii, remarcă Malko. Milomir Stefanovici e la ananghie, iar dacă nu facem nimic, va comite cu siguranţă o greşeală. Nemaivorbind că eu m-am săturat să fac pe „sitting duck[30]”.

— Aveţi vreo sugestie?

— Să organizăm cât mai repede exfiltrarea lui Milomir Stefanovici, fără a mai aştepta avizul FBI-ului, altfel riscăm să-l scoatem în sicriu... Dacă FBI-ul nu se declară interesat, ceea ce mi se pare puţin probabil, îi dăm drumul în natură. Din punct de vedere moral, n-ar schimba prea mult lucrurile.

Larry Oldcastle trase de mustaţa neagră şi stufoasă.

— Cred că aveţi dreptate. O acţiune imediată pune însă o

[30] Ţintă, la vânătoare (n.t.).

problemă.

— Care?

— Îmi este imposibil să organizez o exfiltrare „oficială”, folosind mijloacele *Companiei.* Trebuie să am mai întâi aprobarea Tribunalului. Dacă nu, vom fi acuzaţi de manipulări josnice în propriul nostru interes.

Malko fu foarte surprins.

— Vorbiţi serios?

Americanul suspină resemnat.

— Din păcate, da. Cunoaşteţi administraţia... În plus, nici nu am aici la Belgrad personalul necesar unei asemenea operaţiuni. Sunt obligat să apelez la Navy sau la Air Force. Dacă primesc ordin oficial, de la Casa Albă sau de la Pentagon, nu comentează. Altfel, nu mişcă un pai.

— *Wait a minute!*[31] protestă Malko, furios. Vreţi să-l duc în spate? Ştiţi bine că sunt doar două căi de ieşire din ţara asta nenorocită, în cazul în care eliminaţi calea aeriană: fie pe coastă, ceea ce presupune ajutor din afară, fie printr-o frontieră terestră. Or, singura care nu este blocată este cea cu Ungaria. Mai mare râsul dacă ne prind ungurii şi îl dau pe Stefanovici pe mâna RFY-ului[32].

Larry Oldcastle îl calmă cu un gest delicat.

— Asta se poate aranja. Vă asigur că serviciile maghiare nu vor întreprinde nimic. Au făcut multe greşeli faţă de noi. Principalul e să ajungem acolo. Nu văd decât o singură soluţie.

— Dusko Balasevici?

— Da.

— Ştiu că e curat în ochii dumneavoastră, zise Malko. E adevărat că îl urăşte pe Dragan, dar face totuşi parte din DB de prea mult timp şi are încă multe legături cu ei.

— Ştiu, recunoscu americanul, dar n-avem de ales. Cred că i-ar plăcea să devină informatorul nostru oficial, adică să semneze statul la noi în mod regulat. Aţi putea să-i fluturaţi pe la nas această posibilitate, adăugând şi suma considerabilă pe care suntem dispuşi să i-o plătim.

— N-avem de-a face cu un fraier, remarcă Malko. Tipul este extrem de şmecher. Mai bine i-am promite mai mulţi bani pentru organizarea exfiltrării.

Larry Oldcastle primi cu uşurare sugestia lui Malko.

---

[31] Staţi puţin! (n.t.).

[32] Republica Federală Iugoslavia (n.a.).

— Aveţi dreptate. Mai bine negociaţi asta.

Malko îl privi fix în ochi.

— Am, deci mână liberă? Dacă îi cer lui Balasevici să organizeze exfiltrarea lui Milomir Stefanovici, înseamnă că la un moment dat vom fi complet la mâna lui…

— Aţi înţeles, observă Larry Oldcastle. Nici dumneavoastră nu sunteţi fraier.

— Mulţumesc, spuse Malko, ridicându-se. Cu toate acestea, cimitirele sunt pline de oameni şi mai inteligenţi. Luptăm contra unui criminal înrăit, sprijinit de o bandă de ucigaşi, plus puterea politică şi agenţii unei ţări totalitare. Nu-i rău pentru un singur om, al cărui unic aliat este un fost agent al serviciilor locale. Un manipulator de profesie…

Prudent, Larry Oldcastle bătu în retragere.

— OK, OK! Aveţi dreptate. Mai bine aşteptăm şi facem totul cu forţe proprii. Cred că vom fixa data peste trei sau patru zile.

Malko oftă. Dacă cei de la Casa Albă nu erau mai rapizi decât Căştile albastre olandeze, care permiseseră masacrarea câtorva mii de musulmani la Srebrenica… N-ar fi fost pentru prima oară când o administraţie ar fi blocat un proiect prin tărăgănare.

Resemnându-se să mai joace rolul de pentru câteva zile, îşi luă rămas bun. Ceva îl sâcâia. Întors la *Hyatt,* dădu telefon, în ciuda faptului că nu vorbea bine italiana, se convinse de un lucru: cei de la *Corriere de la Serra* nu pregăteau nici un reportaj despre criminalii de război sârbi şi Carla Bettega le era complet necunoscută.

Cine era în realitate şi ce făcea la Belgrad?

*

* *

Cu toate că schimbase taiorul din ajun cu un pulover foarte fin, sub care sânii grei se mişcau liber şi o fustă de antilopă, Carla Bettega era în continuare la fel de sexi, cu picioarele ei lungi şi puţin plinuţe. Îl primi pe Malko surâzând radios.

— Credeam că n-am să vă mai revăd!

Ca şi în ajun, o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne roze 1986 aştepta la gheaţă în frapieră. Se aşezară pe acelaşi divan. Malko desfăcu şampania. După ce goli cupa, spuse pe un ton egal:

— Cine sunteţi, de fapt, Carla?

Tânăra îi susţinu privirea fără să clipească.

— Ce vreţi să spuneţi?

Vocea trăda o urmă de nelinişte.

— Nimeni nu vă cunoaşte la *Corriere de la Serra.* Nu pregătesc nici un reportaj despre crimele de război.

Carla Bettega coborî privirea şi fără să răspundă, îşi mai turnă şampanie Taittinger. După ce goli cupa, înfruntă privirea lui Malko şi spuse cu vocea alterată:

— Înainte de a vă răspunde, permiteţi-mi să vă arăt o casetă video, spuse ea.

Surprins, Malko o urmări ridicându-se şi introducând o casetă într-un aparat video conectat la televizor. Nu era începutul benzii. Malko realiză imediat că era vorba despre un film porno. Mai mulţi bărbaţi violau pe rând o femeie, complet nudă, care era întinsă pe o masă mare de lemn. Violatorii se învârteau în jurul ei ca nişte câini în jurul unui os. Chipul ei exprima suferinţă şi teroare. Filmul era mut.

Pe ecran apăru un nou personaj. Un bărbat înalt, în ţinută de luptă, singurul îmbrăcat din tot grupul. Contemplă surâzând violul colectiv şi dispăru. După fotografiile pe care le văzuse, Malko avu impresia că era „comandantul" Dragan!

Carla Bettega se ridică şi opri caseta.

— Acea femeie era sora mea, spuse ea. Spun „era" pentru că a fost ucisă după viol.

— Sora dumneavoastră!

— Da, spuse Carla. Era croată ca şi mine. Locuiam la Vukovar.

— De unde aveţi această casetă?

— A fost vândută la Frankfurt, în anumite magazine. „Comandantul" Dragan a filmat faptele eroice ale oamenilor lui şi a revândut casetele pe piaţa clandestină a filmelor porno cu scene adevărate. Sunt amatori pentru aşa ceva…

— Oribil, zise Malko, tulburat.

Carla Bettega se ridică.

— Aşteptaţi, mai am ceva să vă arăt.

Schimbă caseta şi se aşeză din nou lângă el. De această dată era ceva complet diferit. O nuntă sârbească, în costume populare şi cu multă muzică. Mirele purta un costum straniu, un chipiu concav al fostei armate sârbe, o sabie şi un crucifix ortodox. Ridicol…

Malko îl recunoscu deodată pe „comandantul" Dragan, împreună cu trupeşa Imala, cântăreaţa populară de „turbo-folk"! Ceremonia era oficiată de un preot bărbos şi invitaţii aveau mutre de ucigaşi. Camera se opri asupra mirilor, apoi doar

asupra miresei. Un prim plan al unei figuri radioase. «Clac»: imaginea îngheţă. Carla Bettega oprise aparatul. Se aplecă spre Malko.

— Vedeţi colierul pe care îl poartă?

Sărea în ochi: format din trei şiraguri de perle, cu o broşă între sâni.

— Da.

— Ultima oară când am văzut acest colier, era la gâtul surorii mele Nina, la Vukovar, în iunie 1991, la nunta ei. Sora mea a fost masacrată de cetnici şi casa a fost dărâmată. Înainte de a fi violată, i-au fost furate bijuteriile. Apoi a fost spintecată şi i s-au tăiat sânii. Nici până azi nu ştiu unde e îngropată, Dumnezeu să o ierte.

Goli maşinal cupa de Taittinger dintr-o înghiţitură, privind fix. Imaginea colierului părea o sfidare. Închise mânioasă aparatul video şi se întoarse spre Malko.

— Este oribil ce i s-a întâmplat surorii dumneavoastră, zise el. De unde aveţi filmul căsătoriei „comandantului” Dragan?

Carla Bettega avu un rictus de amărăciune.

— M-am dus să o cumpăr dintr-un magazin al stadionului Steaua Roşie, chiar în faţa casei „comandantului” Dragan, înainte să îi iau un interviu pentru *Corriere de la Serra.* Era atât de bucuros, că mi-a oferit această casetă şi tricoul grupării lui paramilitare! Avea impresia că sunt o admiratoare, adăugă ea şi aproape că mi-a făcut curte.

— De ce toată această comedie? Cu ce scop aţi venit la Belgrad?

— Am venit să-l ucid pe „comandantul” Dragan, spuse simplu tânăra femeie, aşa cum a ucis-o şi el pe sora mea. Pregăteam această călătorie de mult. Am un paşaport fals, altfel nu m-ar fi lăsat să intru. Sunt o croată, o duşmancă.

Malko rămase mut. Carla Bettega pica prost pentru misiunea sa, în care condiţia de bază era ca Dragan să rămână viu. Mort, nu mai făcea doi bani.

Capitolul XI

În faţa tăcerii prelungite a lui Malko, Carla Bettega spuse sfidător:

— Nu mă credeţi?

— Ba da, sigur, dar de ce îmi spuneţi mie toate astea?

Ea surâse cu tristeţe.

— M-aţi silit s-o fac, descoperindu-mi falsa identitate. În realitate mă numesc Slavica Jelovaci, dar am trăit în Italia şi vorbesc foarte bine italiana. Am dat cinci sute de mărci pe paşaport la Zagreb.

Malko arătă spre catalogul de decoraţiuni al lui Claude Dalle, deschis la un set de scaune cu tapiserie Versace.

— Şi asta face parte din acoperire?

Ea surâse.

— Nu, îmi decorez casa, dar la Zagreb.

— De ce mi-aţi telefonat ieri?

— Ştiam că vă interesează Dragan. M-am gândit că mi-aţi putea fi de ajutor în proiectul meu. Involuntar, desigur.

— De unde ştiaţi?

— De la Tamara Savici. M-am întâlnit cu ea, sub acoperirea de ziaristă şi ne-am simpatizat. Mi-a dat numărul lui Nenad Kurco. De curând, după ce a băut cam mult, mi-a povestit de ultimul ei amant, un agent CIA, un bărbat plin de farmec, pe care l-a dorit imediat ce l-a văzut. Fără să precizeze, mi-a spus că aţi venit aici din cauza lui Dragan. Mai mult n-a vrut să-mi spună. Or, eu ştiu că americanii sunt în căutarea criminalilor de război.

— Înseamnă că Tamara nu ştie de ce sunteţi la Belgrad?

— Nu, crede că am venit să fac o anchetă despre ticălosul ăla de Dragan.

Tăcerea se lăsă din nou. Malko nu mai ştia ce să creadă. Acest război civil atroce, crease situaţii nebuneşti, de necrezut. Apucă maşinal sticla de Taittinger şi puse şampanie în pahare. Brusc, realiză ceva.

— Dumneavoastră mi-aţi luat pistolul, nu-i aşa? spuse el.

— Da, era o ocazie neaşteptată. Dacă aş fi avut eu o armă atunci când i-am luat interviul lui Dragan, l-aş fi împuşcat... Acum că o am pe a dumneavoastră, nu trebuie decât să mă

apropii din nou de el.

Malko o privi. Nu aducea a ucigaşă…

— O să muriţi degeaba, spuse el. Dragan este în permanenţă înconjurat de gărzi de corp.

Ea se bosumflă.

— Poate, dar nu este sigur. Am un plan. M-am apropiat de el ca să mă documentez şi am reuşit. Cred că o pot face.

— Şi când vreţi să-l ucideţi?

Falsa Carla Bettega surâse.

— Nu vă pot spune, dar cu cât mai repede, cu atât mai bine. Malko gândea cu viteza luminii. Croata risca să dea peste cap manipularea întortocheată a CIA. Trebuia să o facă cu orice chip să se răzgândească, dar nu o putea denunţa totuşi sârbilor. Se afla într-o situaţie imposibilă. Nu numai că trebuia să ajute un criminal îngrozitor ca Stefanovici, în plus trebuia să apere viaţa unui ticălos notoriu ca Dragan de răzbunarea îndreptăţită a uneia dintre victimele sale!

— Poate că ar trebui să cinăm şi să stăm de vorbă despre aceasta, sugeră el.

— Cu plăcere. Să terminăm şampania aceasta delicioasă.

De această dată, Malko fu acela care turnă Taittinger Comtes de Champagne 1988, ridicând apoi cupa.

— Pentru proiectul dumneavoastră!

*

* *

Malko urcă la el în cameră, încercând să evalueze situaţia. Telefonul sună. Carla Bettega îl rugase să-i acorde un moment ca să se schimbe, urmând apoi să-i telefoneze. Ridică receptorul.

— Eu sunt, îl anunţă Carla.

— Cobor imediat.

Un scurt moment de tăcere, apoi falsa Carla Bettaga spuse:

— N-are rost, nu mai sunt la hotel. Îmi pare rău, dar nu vreau să risc. Nu vom cina astă seară. Cred chiar că nu ne vom revedea. Nu vreau să vă implic în proiectul meu, pe care îl consideraţi nebunesc. Mie nu mi se pare aşa.

— Unde sunteţi?

— Undeva, spuse ea, înainte de a închide. Am plecat de la *Hyatt.* Mulţumesc pentru pistol.

Zguduit, Malko închise telefonul. Se afla în faţa celei mai urâte figuri posibile. Era prins într-o dilemă îngrozitoare. Să o lase pe croată să acţioneze, riscând eşecul misiunii sale, sau să o

neutralizeze denunţând-o, procedeu care îi făcea silă... în plus, neştiind când avea să acţioneze, nu-şi putea permite să aştepte. Cu siguranţă că Dragan era bine păzit, dar dacă şi preşedinţii SUA puteau fi ucişi, nu se putea feri de o ucigaşă hotărâtă ca pretinsa Carla Bettega.

Nu întrevedea decât o soluţie.

Dusko Balasevici îl aştepta pe Malko pe terasa bistroului din vecinătatea biroului său. Îl privi pătrunzător.

— V-a contactat Nada Badanjak?

Malko îi telefonase cu zece minute mai devreme, solicitându-i o întrevedere urgentă.

— Nu, spuse Malko. Puteţi localiza pe cineva aflat într-un hotel din Belgrad, dacă vă dau numele?

Detectivului îi sclipiră ochii.

— Stefanovici?

— Nu, o femeie, cea care cina cu mine. Mi-a furat pistolul.

Detectivul surâse.

— Nu e grav, mergem să cumpărăm altul, tot de acolo...

— Ştiu, spuse Malko, dar vreau să o găsesc din alt motiv.

— V-a furat banii?

În Iugoslavia, lucrurile erau foarte simple. Lui Malko îi veni să râdă, dar n-avea chef de glumă.

— Nu, zise el, vrea să-l ucidă pe Dragan cu acel pistol.

Dusko Balasevici ascultă povestirea lui Malko fără o tresărire. Ar fi fost un foarte bun jucător de pocher.

— Vom încerca să o găsim, spuse el. La noi se înregistrează numerele paşapoartelor străinilor. Mai am încă prieteni la Miliţie, dar poate dura două sau trei zile. Să mergem să căutăm un alt pistol pentru dumneavoastră. Nu e prudent să fiţi cu mâna goală.

Se întoarseră la armurier. Malko luă o armă identică, un CZ 89 şi se simţi uşurat, chiar dacă mijloacele folosite împotriva lui cereau ceva de calibru mai greu. Chris şi Milton ar fi fost foarte potriviţi la Belgrad, cu echipamentul lor demn de un mic portavion...

Ieşind din armurărie, Balasevici îi spuse:

— Mă duc imediat la Miliţie, dar căutaţi-o pe Nada Badanjak. Dragan are mâna foarte lungă şi va afla până la urmă unde se ascunde Milomir. Şi atunci... Nu mai putem găsi altul gata să depună mărturie.

— Am să fac tot posibilul, promise Malko.

*

* *

Întinsă pe pat şi îmbrăcată doar cu un slip şi un sutien, Slavica Jelovaci, lupta cu căldura lipicioasă de peste 38 de grade, plimbându-şi de-a lungul corpului un ventilator cumpărat din piaţa turcească. Din nefericire, răscolea doar aerul fierbinte şi transpiraţia ţâşnea prin toţi porii... Epuizată, puse aparatul pe masă şi închise ochii.

După ce fugise de la *Hyatt,* schimbase taxiul de două ori până la acest mic hotel de pe strada Dragoslav Jovanovici, *Splendid,* foarte puţin luxos. Ca să-şi mai schimbe ideile, scoase din poşetă Zastava CZ 89 culeasă de pe podeaua şlepului-restaurant. Deschise încărcătorul, scoţând cartuşul de pe ţeavă şi începu să se joace liniştită cu pistolul...

Era fascinată de oţelul negru şi îl mângâia ca pe un bărbat... Apoi luă cartuşele şi le încălzi între degete. Puterea de a ucide era ameţitoare. Luă pistolul cu ambele mâini şi ochi spre perete, cu braţul întins. Închise ochii, imaginându-şi figura veselă a «comandantului» Dragan. Visa la clipa când, la vederea armei, i-ar fi citit frica din ochi, panica viscerală în faţa morţii. Ceva ce cunoştea bine, pentru că o trăise în Croaţia...

Apoi, viziunea se înceţoşa, pentru că ştia că avea puţine şanse să scape cu viaţă. Cei din jurul lui Dragan erau obişnuiţi să acţioneze fără a sta pe gânduri. Aveau să o ucidă pe loc, dintr-un reflex de răzbunare a şefului lor... Nu reuşea însă să-şi «imagineze» şocul produs de proiectilele care pătrundeau în carne. Ştia doar că totul se va petrece foarte repede, fără să aibă timp să simtă durerea sau să-i fie frică.

Oricum, nu avea de ales. Era o promisiune pe care şi-o făcuse la cucerirea Vukovarului. Genul de promisiune de care nu te dezleagă nimeni. De cinci ani nu trăia decât pentru asta, fără să rişte nimic.

Luă cartuşele şi le puse în încărcător, apoi puse totul în poşetă. Trebuia să doarmă. În ciuda ferestrei larg deschise, atmosfera era sufocantă. Răzbunarea se apropia. O singură informaţie n-o dezvăluise agentului CIA. În timp ce pălăvrăgea cu gărzile lui Dragan, unul dintre ei îi povestise ce om simplu era şeful lor. O dată pe săptămână se ducea personal într-un magazin din centrul Belgradului, de unde cumpăra mezeluri şi brânzeturi italiene. Totdeauna dimineaţa şi nu avea decât o gardă de corp. Plecând de la acest fapt, ea imaginase un plan pentru a se apropia de el, fără a-i stârni suspiciunea.

*

* *

Răcoarea din biroul lui Larry Oldcastle era delicioasă, după sauna Belgradului. Şeful Centralei CIA îl ascultase pe Malko, fumând o Gauloise blonde. Părea ca scos din cutie. Noutăţile îl mai înmuiară puţin.

— N-avem de ales, conchise el. Dacă această femeie îl împuşcă pe Dragan, am dat-o în bară. Trebuie să accelerăm exfiltrarea lui Milomir Stefanovici. Cu atât mai rău, adresaţi-vă lui Dusko Balasevici. Duceţi-vă la el neîntârziat şi rugaţi-vă să o găsim şi să o neutralizăm.

— Mă duc, spuse Malko. Cred că e la birou.

— Ticălosul de Karadzici a refuzat să demisioneze, adăugă americanul. Ne trebuie ceva să-l urnim pe Miloşevici şi doar cu dosarul lui Dragan putem. Dacă nu, riscăm să sabotăm alegerile din Bosnia, iar Casa Albă îşi va pierde prestigiul.

Malko nu-l mai asculta, surâzându-i Priscillei Clearwater care îşi făcea vânt cu *Herald Tribune,* prăbuşită peste calculator. Malko îi adresă un surâs distrugător şi inocent în acelaşi timp.

— Îngrozitoare căldura, nu?

Ea îl privi chiorâş, arătând spre vechiul aparat de climatizare.

— Astea sunt probabil de pe vremea războiului de Secesiune. Nu suflă decât aer cald.

— La *Hyatt* am o climatizare minunată, spuse Malko, nepăsător. Ar trebui să veniţi să vă odihniţi puţin.

— Ticălosule! spuse ea, printre dinţi.

Nu părea prea convinsă de ce spunea şi Malko îşi zise că poate n-avea să-şi petreacă seara singur.

*

* *

Cu un braţ sprijinit de spătarul scaunului vecin, atitudinea lui obişnuită, Dusko Balasevici îl asculta pe Malko, micşorând ochii datorită atenţiei maxime. Nu schiţase nici un gest atunci când acesta îl anunţase că fusese contactat de Milomir Stefanovici şi că îi încredinţa lui exfiltrarea acestuia. Bău puţin din cafea şi întrebă:

— De ce aţi venit la mine? Faceţi parte dintr-una dintre cele mai puternice organizaţii din lume. Aveţi bani şi mijloace nelimitate. Eu nu sunt decât un fost poliţist, un detectiv mărunt care trage mâţa de coadă şi un veteran al unui serviciu care aparţine adversarilor dumneavoastră.

Se bucura vizibil de această răsturnare de situaţie şi se pregătea să ridice miza.

— Lumea s-a schimbat, spuse Malko, suntem aliaţi şi CIA face deseori apel la colaboratorii locali. Suntem convinşi că ştiţi mai bine capcanele acestei ţări.

Netulburat, detectivul dădu din cap.

— Mulţumesc, sunt flatat. Voi face tot ce pot ca să merit încrederea dumneavoastră. M-am informat, Dragan este nebun de spaimă, l-a ocărât pe tipii care vă urmăreau să vă ucidă şi le-a dat ordin să înceapă din nou căutarea. Nicăieri în Belgrad nu sunteţi în siguranţă. Cred că a înţeles scopul manevrei, altfel nu şi-ar fi făcut atâta sânge rău. Dacă ar fi fost sigur că Miloşevici îi asigură protecţia, chiar căutat de Tribunalul internaţional şi-ar fi continuat afacerile. A înţeles însă, că Miloşevici trebuie să dea ceva şi americanilor şi că între Karadzici şi el, n-ar ezita... Vor fi scoase la lumină vechile lui dosare şi va fi pus la stâlpul infamiei.

— Trebuie, deci, să ne mişcăm repede, conchise Malko. Vreţi sau nu vreţi?

— O sută de mii de mărci germane.

— De acord, zise Malko. Le veţi primi împreună cu cele patru sute de mii rămase, în ziua în care Milomir Stefanovici va fi viu, de partea cealaltă a frontierei...

— De acord. Aşa am să-mi pot cumpăra un ceas ca al dumneavoastră, adăugă el surâzând cu invidie, arătând spre ceasul Breitling cronomat al lui Malko.

— Ce plan aveţi? Nu e mai bine să plecăm pe marea Adriatică?

Balasevici reflectă câteva clipe.

— Nu, zise el. Singura regiune unde putem găsi o barcă cu motor care să ne ducă în Italia sau în Croaţia, este lângă Kotor, în Muntenegru. Am fi obligaţi să facem două sau trei zile. Acolo nu sunt străini. DB-ul are agenţi peste tot şi mulţi dintre oamenii lui Dragan sunt din acea regiune. În plus, Dragan are reţele de contrabandişti spre Italia, aceia care au bărcile...

— Şi prin Macedonia?

Nu aveau prea multe posibilităţi... Toată frontiera vestică era o zonă de război extrem de supravegheată. Malko îşi imagină curba sinuoasă a Dunării, şerpuind din Ungaria spre România. Poate asta era soluţia.

— Dar cu o barcă rapidă?

Balasevici clătină din cap, descurajat dinainte.

— Ar trebui un submarin. Este calea cea mai supravegheată.

Nu, n-avem decât o soluţie, prin Ungaria.

Desfăcu o hartă şi puse degetul în apropierea frontierei cu Ungaria.

— Trebuie să trecem prin regiunea Subotica, prin Voivodina. Acolo cunosc călăuze care exfiltrau în Ungaria toţi tinerii care nu voiau să plece la război. Sunt în combinaţie cu grănicerii sârbi şi unguri. Trec peste graniţă oameni şi la întoarcere aduc mărfuri. Nu pun întrebări, numai că trebuie să mă duc personal acolo şi să vorbesc cu o călăuză pe care o cunosc.

— Ştie cine sunteţi?

Detectivul surâse răutăcios.

— Sigur că nu, dar anul trecut am avut «clienţi» care doreau să-şi scape fiii de rafalele Miliţiei. Atunci, m-am ocupat de problemă. Cât despre unguri…

— Nu vă faceţi griji pentru unguri, spuse scurt Malko. Mai avem şi noi nişte mijloace. Vom fi aşteptaţi de cealaltă parte. Malko examină harta. Subotica era aproape la jumătatea distanţei între Belgrad şi Budapesta. În mod normal, E 75, drumul între Subotica şi Szeged, primul oraş maghiar, se întindea de-a lungul frontierei pe patruzeci de kilometri. Balasevici puse degetul într-un anume punct.

— Vom trece prin această zonă. De-a lungul Tisei nu e decât vegetaţie şi câteva poteci folosite de pescari. Supravegherea e minimă şi nu există nici un risc. Dăm călăuzei, jumătate din bani înainte şi jumătate după ce ajungem de cealaltă parte a frontierei.

— Cât durează drumul de la Belgrad?

— Cam trei ore, dar îl vom face pe etape. Trecerea frontierei se face în amurg, ceea ce ne-ar obliga să petrecem noaptea la Subotica. Am putea fi reperaţi, pentru că nu sunt prea multe hoteluri. Vom face popas la jumătatea drumului, într-un loc pe care îl cunosc şi unde vom fi la adăpost. Un vechi castel transformat în hotel, între Becej şi Milesevo. Nimeni nu ne va căuta. Acolo nu sunt decât mafioţi de la Belgrad care îl folosesc drept loc de întâlniri galante, pentru că este elegant şi discret. N-avem nevoie de rezervări, sunt mereu locuri libere.

Malko îşi îndreptă spatele, simţind cum i se lipeşte cămaşa de piele din cauza transpiraţiei. Căldura era inumană, împiedicându-l să gândească. Dusko Balasevici părea că nu suferă. Împături grijuliu harta.

— Plec astăzi la Subotica. Voi lua legătura cu dumneavoastră

mâine seară la hotel.

— Şi Carla Bettega?

— N-avem încă nici un răspuns. I-am dat două sute de mărci unui prieten care se ocupă cu fişele de la hoteluri, ca să o găsească, l-am povestit că e vorba de un divorţ, un soţ care vrea să-şi găsească nevasta. Totdeauna apelez la el pentru servicii de acest gen.

— Să sperăm că dă de ea repede, oftă Malko. Pentru moment, e liberă şi înarmată.

Balasevici nu părea neliniştit.

— Dragan e precaut, are întotdeauna patru sau cinci tipi în jurul lui. Va fi omorâtă înainte să scoată arma.

*

* *

Slavica Jelovaci se privea în oglindă. Se machiase cu îngrijire, accentuând gura mare şi subliniind ochii cu rimei. Părul negru strâns în coadă îi cădea până la jumătatea spatelui.

Îşi aranjă tricoul oferit de Dragan. Pe piept avea imprimată emblema grupului său paramilitar, un cap de tigru cu beretă neagră purtând inscripţia *I am a Serbian.* Jeansul strâmt, galben canar, se mula agresiv pe fese, iar talia îi era strânsă într-o curea lată. Era aidoma unui fan care se sileşte să arate bine pentru idolul său. Liniştită, scoase Zastava CZ 89 din poşetă, verificând-o pentru ultima oară şi ieşi din cameră.

Era joi dimineaţa, ziua în care criminalul de război se ducea la cumpărături. Era suficient să aştepte pe terasa cafenelei din faţa hotelului Moskva şi să se apropie surâzând, în ultimul moment. Slavica Jelovaci parcă auzea deja zgomotul minunat al împuşcăturilor care aveau să-l trimită pe «comandantul» Dragan într-o lume mai bună.

Coborî scara îngustă şi jegoasă, ferindu-se să se atingă de pereţi şi fu întâmpinată cu un surâs admirativ de funcţionarul de la recepţie, un amărât de albanez din Kosovo, care îşi întreţinea toată familia şi căruia îi dăduse câţiva dinari pentru servicii mărunte. Ea îi întinse cheia.

— *Dobar dan,* Ahmed, spuse ea.

— *Dobar dan gospodja*[33]*,* zise el.

O privea într-un mod straniu. Se aplecă spre ea şi îi şopti:

— Mi se pare că vă supraveghează poliţia.

Un val de adrenalină inundă arterele lui Slavica Jelovaci.

[33] Bună ziua doamnă (n.t.).

— Poliţia? De ce?

— Azi dimineaţă a venit un tip să vă caute, zise el şi i-am spus că nu sunteţi aici. Semăna a copoi. Nu le prea plac ziariştii.

Pulsul tinerei se acceleră. Se uită în jur.

— Mai e vreo ieşire?

— Nu, numai aceea, dar puteţi urca înapoi în cameră. Doar n-o să aştepte toată ziua.

Slavica Jelovaci zâmbi sfidător. Nu putea aştepta. Dragan nu mergea la cumpărături decât o dată pe săptămână.

— Nu face nimic! spuse ea. Mulţumesc.

Ieşi din hotel, cu mâna în poşetă şi degetele strânse pe patul pistolului Zastava şi cu ochii ascunşi de ochelarii negri. Îi văzu imediat. Erau doi tineri în cămăşi, prost îmbrăcaţi, cu mustăcioare subţiri şi cu mutre de poliţişti. Sprijiniţi de o străveche Lada 1200, supravegheau hotelul, fără să se ascundă. Dacă mai avea dubii, acestea se risipiră definitiv.

Cel mai în vârstă se apropie de ea surâzând.

— *Gospodja* Bettega?

— Da.

— Fac parte din MUP şi am vrea să vă punem câteva întrebări... Vreţi să ne urmaţi?

Surâdea, sigur pe el, admirând totuşi femeia superbă. Slavica îi zâmbi şi ea.

— Desigur!

Cu o mişcare naturală, făcu un pas înainte, scoţând în acelaşi timp mâna din poşetă. Avu vreme să vadă cum poliţistul ezită şi apoi o detunătură o asurzi. Din şoc, poliţistul fu aruncat spre spate, căzând peste maşină şi apoi prăbuşindu-se pe trotuar, cu o pată mare de sânge în dreptul pieptului.

Cu inima gata să-i spargă pieptul, Slavica se răsuci, vizându-l pe celălalt poliţist care se chircea şi trase două focuri în direcţia lui. Bărbatul dispăru ca o ţintă de bâlci îndărătul maşinii. Încremenit, albanezul stătea în prag! Ea trecu cu paşi mari prin faţa lui, coti la stânga spre piaţa Nikole Pasica şi se pierdu în mulţime. De abia după două sute de metri îi dispăru senzaţia de sufocare.

Intră într-un hol, prefăcându-se că cercetează lista societăţilor. Creierul nu o mai asculta. Nu se putea duce la întâlnire în asemenea stare. Se îmbrăcase în aşa fel ca să-l seducă pe Dragan, dar lucrurile se întorseseră împotriva ei. Cu tricoul şi cu şortul galben canar, ar fi fost reperată de la o poştă... Nu ştia

dacă poliţiştii muriseră, dar albanezul avea să-i dea semnalmentele. În câteva minute, Miliţia şi MUP aveau să fie pe urmele ei. Agenţii lor mişunau prin centru. Trebuia să se ascundă.

Pe măsură ce trecea în revistă diferitele posibilităţi pe care le avea, o cuprindea un val de furie. Numai o singură persoană putuse să o denunţe: agentul CIA! Pentru că nu putea îndeplini misiunea cu care venise la Belgrad, avea să se răzbune pe el. Oricum era urmărită şi orele ei de libertate la Belgrad erau numărate. Trebuia să le folosească aşa cum se cuvenea…

Ieşi puţin mai calmă şi mai hotărâtă ca niciodată, aşteptându-se ca din clipă în clipă să audă maşina poliţiei. Intră într-un magazin de îmbrăcăminte de pe bulevardul Terazije. Cumpără un tricou alb şi un pantalon albastru, pe care le îmbrăcă imediat. Puse hainele vechi într-o sacoşă şi făcu câţiva paşi. O sută de metri mai încolo, zări intrarea unui cinematograf unde rula *Lepa Seta, Lepo Gore,* un film de război apărut de curând. Casieriţa nu-i aruncă nici o privire. Sala aproape goală nu avea climatizare, dar Slavica se simţi bine acolo.

Sau mai degrabă nu atât de rău… în primele minute, în starea în care era, un amestec de furie şi de disperare, nu dădu atenţie filmului. Sigur că ar fi putut încerca să-şi ducă planul la îndeplinire, pândindu-l pe «comandantul» Dragan, dar dacă poliţia ştia de existenţa ei, erau mari şanse ca Dragan să fie şi el la curent. În plus, Belgradul mişuna de poliţişti în căutarea sa. Trebuia să mai lase să treacă câteva ore.

Aştepta seara pentru a se răzbuna pe agentul CIA, care o trădase.

Pentru că nu putea să-l ucidă pe «comandantul» Dragan, avea să-l elimine pe el.

Capitolul XII

La trecerea ei prin hol, Priscilla Clearwater făcea să se oprească orice conversaţie. Clienţii de la *Hyatt* nu văzuseră niciodată o negresă şi cu atât mai mult o făptură de acest soi. Mersul semeţ, sânii ca nişte obuze, crupa nemaivăzută şi picioarele de gazelă. Traversa holul, trufaşă ca o prinţesă, escortată de Malko.

Acesta era încântat!

Era muncit de gânduri negre, atunci când ea îi telefonase spunându-i că îl aşteaptă în salonul de ceai. Nu se gândea că ea avea să accepte invitaţia făcută de dimineaţă, după schimbarea de atitudine pe care o avusese. Nu avea altceva de făcut decât să se roage, în timp ce Dusko Balasevici nu mai apărea şi exfiltrarea lui Stefanovici nu fusese organizată. Găsise în cameră, strecurată pe sub uşă, o invitaţie la un cocteil organizat de Radio B.92. Pe verso era un singur cuvânt scris cu pixul: Nada. Era pentru poimâine. O modalitate de a da un nou curs afacerii. Se ruga ca Stefanovici să nu fie găsit mai întâi de „comandantul" Dragan. Cât despre el, se simţea la fel de ameninţat. Ucigaşii lui Dragan, n-aveau să se mulţumească doar cu prima tentativă... Cu toate acestea, nu putea sta liniştit în cameră.

Când se întâlni cu Priscilla, aceasta îl salută din vârful buzelor, ca pe un străin, stând cu picioarele încrucişate într-un mod simbolic. Au fost necesare trei „Original Margarita" cu mult mai mult Cointreau şi tequila decât lămâie verde, pentru ca negresa să se dezgheţe. Acum se deschidea ca un fruct copt. Propunerea lui Malko de a cina pe un şlep-restaurant, *Dialog,* reuşise să o facă să redevină ea însăşi. Era o târfă extraordinară.

Când se apropiară de scările care duceau la holul inferior, Malko se crispă în sinea lui, cu ochii pe uşa turnantă. Tocmai intrase o femeie care îşi croia drum spre el, ocolind-o pe matroana cu detectorul de metale. Îmbrăcată cu un tricou, pantaloni de pânză şi bascheţi, nu semăna deloc cu femeia elegantă cu care cinase, abstracţie făcând doar machiajul bătător la ochi.

Se îndrepta spre el, cu trăsăturile crispate şi privirea rea, ţinând mâna dreaptă în sacoşa de pânză agăţată de umăr.

Malko se opri, simţind cum i se accelerează pulsul. Slavica Jelovaci nu părea mânată de cele mai bune intenţii. Ce se întâmplase? Presimţea un mare necaz...

Priscilla Clearwater văzuse şi ea manevrele nou-venitei şi se opri brusc.

— *Son of a bitch!*[34] spuse ea furioasă şi în acelaşi timp nesigură. Dai întâlnire la două femei deodată!

Se îndrepta deja spre ieşire, când Malko o prinse zdravăn de mână.

— *Hold it!*[35] Nu e chiar aşa...

Slavica Jelovaci se postase în faţa lui. Fără să scoată mâna din sacoşă, ea spuse pe un ton scăzut şi reţinut:

— Veniţi cu mine.

— Unde?

— Afară.

— Ce s-a întâmplat?

Văzu o lucire de ură în ochii ei negri de croată. Cu vocea vibrând de furie, ea îl apostrofă:

— Mai aveţi tupeul să mă întrebaţi! Urmaţi-mă sau vă ucid aici. Acum! Am împuşcat deja doi poliţişti, nu mai am nimic de pierdut.

Malko dădu drumul mâinii Priscillei, care pricepuse tot.

— Întoarceţi-vă în salonul de ceai, spuse el. O să vin şi eu.

— M-ar mira! spuse încet Slavica Jelovaci.

Cu o mişcare rapidă strecură mâna sub sacoul lui Malko, găsi pistolul Zastava pus la brâu şi îl smulse aruncându-l în sacoşă. Cu un gest scurt din cap, îi indică ieşirea.

— *Hajde!*

Malko nu opuse rezistenţă. În starea în care era, Slavica era capabilă să îl împuşte pe loc. Trebuia să câştige timp. Părăsiră holul unul în spatele celuilalt. Malko încetini pentru a se apropia de croată. Imediat simţi ţeava pistolului înfigându-i-se în şale şi auzi „clic”-ul piedicii trase.

— M-aţi împiedicat să-l ucid pe Dragan şi veţi plăti dumneavoastră în locul lui! zise Slavica cu o voce înfundată.

Se aflau pe planul înclinat care ducea la hotel, acolo unde se parcau maşinile. În jur, nici ţipenie de om. Malko se întoarse brusc. Se ucide mult mai greu din faţă, exceptând asasinii versaţi, ceea ce nu era cazul lui Slavica Jelovaci. Aceasta făcu un

[34] Ticălosule! (n.t.).

[35] Stai puţin (n.t.).

salt înapoi şi întinse braţul!

— Na, ticălosule!

Cât ridică braţul, Malko avu o fracţiune de secundă ca să se deplaseze câţiva centimetri. Simţi o arsură deasupra urechii drepte, întinse braţul înainte, apucă ţeava încă fierbinte cu ambele mâini şi împinse. Un truc vechi învăţat cândva la antrenamentele de la Fort Mead. Chiulasa se deschise, ejectând un cartuş. Nu mai era nici unul pe ţeavă.

Malko răsuci arma. Slavica Jelovaci scoase un strigăt de durere şi îi dădu drumul. Păstrând pistolul în mână, făcu doi paşi, îi cuprinse talia şi o lipi de balustrada exterioară.

Cei doi funcţionari de la *Hyatt* care se repeziseră afară, alertaţi de împuşcătură, nu văzură decât o pereche de îndrăgostiţi. Fără să insiste, se întoarseră în hol. Din fericire, deoarece Slavica Jelovaci se zbătea cu furie, lovindu-l pe Malko cu pumnul şi cu piciorul. Îi puse mâna la gură.

— Gata cu nebunia. N-am făcut nimic împotriva dumneavoastră. Veniţi.

O târî literalmente spre *Polo,* o sili să urce, după ce îi smulse sacoşa şi se aşeză alături. Ea tremura încă de furie şi pe faţă avea o dâră lungă de rimei.

— Am să vă prind! mormăi ea.

— Calmaţi-vă! zise Malko. Ce s-a întâmplat?

Crezu că avea să explodeze.

— Nu dumneavoastră mi-aţi trimis cei doi copoi la hotel, azi dimineaţă?

— La ce hotel? Nu mai ştiu nimic de dumneavoastră de trei zile, de când aţi fugit de aici.

— *Dabogda crko!*[36] (Se bâlbâia). *Dumneavoastră* aţi fost! Dar s-a aranjat, i-am împuşcat. Ar fi trebuit să vă trag un glonţ în spate, adineauri. Un ticălos ca dumneavoastră, un animal scârbos care trebuie strivit. Trebuie…

Nu-şi mai găsea cuvintele, sufocându-se de furie. Malko îngheţă. O singură persoană ar fi putut trimite poliţiştii la Slavica Jelovaci: Dusko Balasevici. Acesta minţise, pretinzând că nu dăduse de ea…

Poliţiştii care se prezentaseră la hotelul croatei nu ar fi acţionat fără ordin… Ramificaţiile acestei trădări îi dădeau ameţeli lui Malko. În cazul în care Balasevici era de cealaltă parte, planul de exfiltrare se ducea de râpă.

[36] Dar-ar Dumnezeu să crapi! (n.a.).

După atâta zbierat, Slavica Jelovaci amuţise. Malko o prinse în momentul în care încerca să iasă din maşină şi o forţă să se aşeze.

— Adevărat, recunoscu el, probabil din cauza mea aţi fost găsită de poliţişti.

— Aha, deci recunoaşteţi! spuse ea triumfător.

— Nu recunosc nimic, răspunse Malko. Am fost manipulat. Voiam să vă regăsesc, nu să pun să fiţi arestată.

Îi explică fără să omită nimic, dar ea nu se calmă.

— Prezentaţi-mi-l pe acest Balasevici! zise ea. Să-mi confirme el, altfel nu vă cred!

Malko o privi plin de compasiune.

— Aţi înnebunit! Dacă bănuielile mele sunt fondate, *lucrează* pentru Dragan şi pentru DB.

— Bine. Atunci daţi-mi pistolul şi lăsaţi-mă să-l ucid pe Dragan.

— Nu, zise Malko, am motive imperioase să-l păstrez în viaţă, cel puţin pentru moment. Motive pe care nu vi le pot împărtăşi…

— Ce înseamnă «pentru moment»?

— O săptămână sau două.

După aceea, dacă manipularea reuşea, Dragan nu mai era util viu. Din potrivă…

Încă neîncrezătoare, Slavica Jelovaci îl privi lung şi întinse mâna.

— *Dobro.* Daţi-mi pistolul.

Malko surâse.

— Nu, spuse el, amabil, nu ne putem juca cu focul şi, în plus, nu este problema prioritară. Ce intenţionaţi să faceţi după ce m-aţi fi ucis?

— Nu ştiu, mărturisi ea.

Vocea nu-i mai era atât de hotărâtă şi părea prăbuşită psihic. Trebuia pusă cu orice preţ la adăpost de poliţie, chiar dacă soarta ei nu-l privea în mod direct. Îi veni deodată o idee. Nu prea uşor de pus în aplicare, dar era o soluţie, cel puţin provizorie.

— Dacă rămâneţi la Belgrad, zise el, poliţia vă va găsi foarte repede. Are spioni peste tot. Trebuie să vă ascundeţi câteva zile.

— La *Hyatt?*

— Sigur că nu, dar am o idee. Aşteptaţi în maşină şi nu faceţi prostia să fugiţi, doar dacă nu vreţi să petreceţi câteva zeci de ani într-o închisoare sârbă. Asta în cel mai bun caz.

Coborî, după ce pusese cele două Zastava la centură, unul în

faţă, altul în spate. Se întoarse de două ori: ghemuită pe banchetă, Slavica Jelovaci nu mişca. În schimb, Priscilla Clearwater clocotea de furie, în faţa unui pahar de Defender „Very Classic Pale” cu gheaţă puţină. Îi spuse pe un ton scăzut:

— *You son of a bitch! Fucking bastard! You give one fucking date at two differents girls! You’re a fucking chauvinist pig. I should have known!*[37]

Pentru o secretară de diplomat, vorbea mai urât ca un golan din Harlem... Era dezlănţuită.

— *Stop that crap!*[38] replică Malko pe un ton scăzut, adoptându-i limbajul. N-aveţi dreptate. Aş vrea să vă pun o întrebare. Locuiţi singură?

— Da.

— Am putea merge la dumneavoastră toţi trei?

Crezu că negresa avea să-i scoată ochii. Îi aruncă o privire îngrozită.

— *Pervert! You want to fuck Both of us! Monster!*[39]

Malko o forţă să se aşeze din nou, începând să-i şoptească la ureche explicaţii liniştitoare. Ospătarul aduse un al doilea Defender, pe care ea îl bău dintr-o înghiţitură, ca într-un saloon, punând cu zgomot paharul pe masă. Îşi ieşise din fire. Îi trebuiră lui Malko aproape douăzeci de minute de explicaţii pentru a o linişti.

— O faceţi pentru *Companie,* conchise el. Această femeie este urmărită de Serviciile sârbe şi nu trebuie cu orice preţ să cadă în mâinile lor.

— OK, zise ea, dacă domnul Oldcastle îmi dă ordin, am să mă supun.

— Nici o problemă. Mergem la rezidenţa sa de la Dedinje.

Semnă nota şi o conduse pe americană afară. Înainte de a ajunge la maşină, ea se opri brusc.

— Nu putem merge la domnul Oldcastle.

— De ce?

— Nu vreau să spună că aveam întâlnire. N-am ce face, trebuie să am încredere în dumneavoastră...

— Puteţi avea, o asigură Malko, o să vă confirme mâine la birou.

---

[37] Nemernicule! Daţi o afurisită de întâlnire la două fete o dată! Sunteţi un porc rasist şi nenorociţi Ar fi trebuit să-mi închipui! (n.a.).

[38] Încetaţi cu prostiile! (n.a.).

[39] Perversule! Vrei să te culci cu amândouă! Monstrule! (n.a.).

Slavica Jelovaci nu se mişcase. Înainte de a explica planul, Malko făcu prezentările. Cele două evitau să se privească, înţepenite într-o neîncredere reciprocă. Malko se grăbea să ajungă la apartamentul Priscillei Clearwater. Era un risc enorm să circule cu Slavica Jelovaci în maşina lui. Cel mai neînsemnat baraj al Miliţiei şi totul se putea termina cu o catastrofă.

Din fericire, traseul nu pusese probleme. Priscilla Clearwater locuia pe strada Marta Bojica, o străduţă liniştită lângă poşta centrală. Nu se destinse decât după ce intră în clădire. Apartamentul era format dintr-o cameră şi un living, lipsite de orice farmec. Pe pereţi erau postere cu Magic Johnson şi Jack Nicholson şi o superbă fotografie nud a Priscillei, într-o atitudine languroasă... Slavica Jelovaci îi aruncă o privire plină de dezgust şi se trânti într-un fotoliu.

— Mi-e sete!

Negresa îi aduse o sticlă cu apă minerală, pe care o bău aproape în întregime. Malko inspecta apartamentul. Nu era decât *un* pat şi nimic altceva care să semene cu o canapea.

— Priscilla, spuse el, ar fi mai bine să vă întoarceţi cu mine la *Hyatt,* cel puţin astă seară...

Americana tresări.

— Nu vreau... Vreau să dorm acasă la mine.

Slavica Jelovaci luă şi ea foc.

— Iar eu nu vreau să dorm în acelaşi pat cu această...

Se opri brusc. Malko simţea că vor fi probleme şi se hazardă să aplaneze conflictul schimbând subiectul:

— Aveţi ceva de mâncare aici? o întrebă pe Priscilla.

— Nu.

Altă problemă. Malko încercă să rememoreze planul cartierului. Era riscant să iasă cu Slavica Jelovaci, dar nu putea transforma apartamentul în pluta Meduzei[40]... Se gândi la Madera. Era cam la o sută de metri şi puteau merge pe jos.

*

* *

Slavica Jelovaci devorase frigăruia, o specialitate belgrădeană, în timp ce Priscilla Clearwater de abia se atinsese de ea. Terasa

[40] Se referă la naufragiul vasului omonim, la 2 iulie 1816, la 40 de leghe (aprox. 222,2 km) de coasta vestică a Africii. După douăsprezece zile de agonie, pluta pe care se refugiaseră cei 149 de naufragiaţi a fost găsită de bricul Argus, cu doar 15 muribunzi la bord, ceilalţi fiind fie înecaţi, fie mâncaţi de supravieţuitori (n.t.).

de la *Madera* era destul de animată şi nimeni nu le dăduse atenţie. Serviciul de o încetineală îngrozitoare îi permise lui Malko să reflecteze, fără să găsească o soluţie cu adevărat satisfăcătoare. Cele două femei se priveau mai puţin ostil, datorită vinului roşu de Muntenegru, cu o tărie de 14 grade. Încercând să destindă atmosfera, Malko îi ceru chelnerului să aducă şi coniac. Acesta reveni cu o sticlă de Gaston de Lagrange XO, vândută la preţul aurului. Coniacul franţuzesc era la modă în ţările estice. Malko aşteptă ca cele două să-şi termine paharele şi spuse pe un ton inocent:

— Ar trebui să mergem la culcare.

Răspunsul fu o tăcere de moarte, apoi Slavica Jelovaci, mai destinsă din cauza alcoolului, propuse:

— Pentru o noapte, aş putea dormi şi în fotoliu.

Problema era că nu era vorba doar de o noapte…

Încruntată, Priscilla Clearwater nu părea convinsă de soluţia cu fotoliul. Malko trecu din nou la atac:

— Priscilla, mi-aţi spus că nu puteţi dormi pentru că nu aveţi climatizare în apartament. Aţi dormi mult mai bine la *Hyatt.*

— Nu cu dumneavoastră! spuse ea, sec. Primesc multe telefoane noaptea, cu decalajul orar şi trebuie să fiu acasă.

— Pot merge eu la *Hyatt,* propuse Slavica Jelovaci.

De data aceasta Malko se înfurie:

— Terminaţi cu prostiile! spuse el pe un ton scăzut. Aveţi chef să vă trezească poliţia? Nu puteţi merge decât într-un singur loc: la Priscilla.

Se lăsă din nou tăcerea. El profită şi plăti nota. Cele două femei se uitau cu duşmănie una la alta. Slavica Jelovaci bolborosi:

— Nu mai pot, trebuie să dorm:

— Să mergem la Priscilla.

Drumul nu fu îndeajuns de lung pentru a găsi o soluţie. Inumană, căldura persista… Ajunseră în micul apartament, unde nici măcar ferestrele deschise, nu reuşeau să facă temperatura mai suportabilă. Suspinând, Slavica Jelovaci se îndreptă spre cameră şi se întinse pe pat.

Peste treizeci de secunde, dormea… Se vedea după lipsa de rezistenţă şi după respiraţie. Lungită pe burtă, nu auzi nici măcar clopotele bisericii bătând miezul nopţii. Malko se sufoca de căldură şi de furie. O apostrofă pe Priscilla pe un ton scăzut:

— La *Hyatt* aţi fost de acord să o găzduiţi. E o problemă de

viaţă şi de moarte, nu un joc.

Bosumflată, ea plecă privirea.

— Adevărat, dar nu mă gândisem. Nu pot dormi la *Hyatt.* Logodnicul meu mă va suna în această noapte, ca să-mi comunice dacă ia cursa Air France New York-Paris de poimâine, cu corespondenţa pentru Belgrad la sosire. Stă doar două ore la Roissy şi trebuie să fiu acolo. În plus, mi-e silă să dorm cu ea.

— Atunci rămân şi eu, sugeră Malko. Am să mă culc între voi, ca să nu riscaţi să vă atingeţi…

— Eu… N-am mai făcut niciodată asta… Este imoral.

— Ba nu, spuse Malko. Este un concurs de împrejurări. Cine ne împiedică pe *noi* să…

Vorbind în continuare, începuse să-i mângâie pântecul, coborând rapid spre alte zone. În momentul în care mâna i se strecura între coapsele Prisciliei, aceasta tresări violent.

— Nu! O să ne vadă!

Slavica Jelovaci dormea cu pumnii la gură, întinsă pe burtă.

— Doarme, spuse Malko pe un ton scăzut.

Profită pentru a câştiga avantaj. De această dată ea nu se mai apără, în timp ce el, atingându-i sexul, îi descoperi ipocrizia… Era inundată. Ideea de a face dragoste în prezenţa unei alte femei o transformase în fântână! Numai că n-ar fi mărturisit-o pentru nimic în lume.

Sincer vorbind, acest lucru nu-i displăcea nici lui Malko, rezolvându-i astfel problema. Îmbina plăcutul cu utilul. Continuă să scormonească între coapsele ei, în timp ce îi ridica fusta şi îi scotea slipul de dantelă. Priscilla Clearwater se agita, dar nu căuta cu adevărat să scape, întorcând din când în când capul spre camera unde Slavica Jelovaci dormea în continuare…

Malko uitase de aerul lipicios datorat căldurii. Puse pistolul pe un gheridon şi se dezbrăcă cât ai clipi. Imobilă, Priscilla părea într-o stare cataleptică. Îşi reveni atunci când Malko strecură un genunchi impetuos între coapsele care nu opuseră nici o rezistenţă.

Poziţia era incomodă, dar tânăra era atât de excitată, încât bărbatul reuşi să pătrundă dintr-o singură mişcare. Pentru că alunecau amândoi pe parchetul ceruit, el se retrase, o luă de mână şi o trase spre pat. O forţă să îngenuncheze pe covorul din partea opusă celei pe care dormea Slavica Jelovaci. În această poziţie infinit mai practică, el pătrunse până la capăt, cufundându-se cu voluptate între fesele bombate.

Priscilla se lăţi pe covor ca o broască, cu ambele mâini agăţate de ţesătură, în timp ce Malko o frământa încetişor. Se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Încearcă să nu faci zgomot, altfel o să se trezească.

La un metru şi jumătate de ei, tânăra croată dormea liniştită… Priscilla scoase o serie de suspine şi şalele i se contractară cu putere, în timp ce muşca cearceaful. Juisase doar la auzul vorbelor lui Malko. Acesta ştia că de acum putea să-i facă orice… Nu se abţinu. Când negresa îl simţi că se retrage, ca să ajungă mai sus, încercă disperată, dar în tăcere, să scape. În zadar…

Malko forţă deschizătura cu o încetineală voluptuoasă, profitând de fiecare milimetru. Apoi o sodomiză până când clopotele bisericii Vecernija Cena sunară sfertul de oră. Nu se opri decât atunci când Slavica Jelovaci se întoarse în somn. Amândoi erau lac de sudoare. Când explodă între şalele Priscillei, simţi ca o descărcare de energie. Se smulse în sfârşit din ea şi se duse la baie ca un marinar beat. Doar sub duş îşi mai reveni puţin. Ce seară…

O afurisită de idee nu-i dădea pace, împiedicându-l să se destindă puţin: Dusko Balasevici era probabil un trădător şi asta era o veste foarte proastă. Îşi vârâse mâna în cloaca iugoslavă şi fusese muşcat… Ieşi de la duş, înfăşurându-se într-un prosop. Priscilla nu se mişcase, ghemuită la piciorul patului. Văzându-l, îi aruncă o privire încărcată de reproş.

— Îţi dai seama ce m-ai pus să fac? spuse ea pe un ton scăzut. Eşti un pervers…

Neluând în seamă cele spuse, el se întinse pe mijlocul patului, fără să-şi scoată prosopul. Încruntată, Priscilla Clearwater dispăru în baie. Când reveni, formele ei somptuoase erau înfăşurate într-o cămaşă lungă de noapte, de un alb feciorelnic.

Se întinse pe pat şi stinse lumina în tăcere. Pentru această seară, problemele fuseseră rezolvate. Mâine avea să fie o zi grea, pentru că trebuia lămurit cazul Balasevici.

*

* *

La fiecare sfert de oră, clopotul bisericii Vecernija Cena îl făcea pe Malko să tresară. Avusese întotdeauna oroare de astfel de sunete. Căldura era la fel de insuportabilă şi era lac de sudoare. Avea două alternative: fie să închidă fereastra şi atunci era mai cald cu zece grade, fie să o lase deschisă şi să asculte clopotele şi scârţâitul tramvaielor la fiecare cinci minute…

Întinsă pe burtă, Priscilla îşi mistuia ruşinea şi orgasmele. Malko se întoarse şi i se păru că visează. Slavica Jelovaci îl privea surâzând, culcată pe o parte. În timp ce el dormea, îşi scoase tricoul, păstrând doar sutienul din care ieşea pieptul generos şi un slip minuscul. Se priviră fix câteva clipe, perfect nemişcaţi, apoi croata întinse încetişor braţul, strecurând o mână pe sub prosopul care îl acoperea pe Malko de la talie până la genunchi… El simţi degetele strângându-i virilitatea şi începând un du-te vino plin de voluptate.

Avu un şoc. După scena petrecută seara, imaginea ţinea de suprarealism. Întoarse capul. Priscilla dormea în continuare. Situaţia era atât de excitantă, încât intră în erecţie imediat.

Slavica făcu să alunece prosopul, dând la iveală membrul rigid ca o bară de fier. Degetele lungi continuau să se mişte, într-o tăcere absolută, întreruptă doar de zgomotul tramvaielor şi al maşinilor. Malko îşi ţinea răsuflarea. Erotismul era un lucru bun, dar avea nevoie de colaborarea Priscillei Clearwater. Şi dacă deschidea ochii…

Crezu că Slavica se va mulţumi cu această manipulare discretă şi amabilă, pentru a nu risca să o trezească pe Priscilla, dar speranţa i se nărui repede. Fără să-i dea drumul din mână, ea se ghemui sub cearceaf, scoţându-şi slipul cu mâna cealaltă. Apoi îl strânse mai tare pe Malko, trăgându-l spre ea. Dacă ar fi opus rezistenţă, ar fi mişcat patul… Se deplasă lateral, ca un crab, îndepărtându-se de Priscilla. De îndată ce o atinse pe Slavica, aceasta se răsuci pe spate, desfăcând picioarele, într-un gest fără echivoc şi trăgându-l spre ea. Era o nebunie.

Atât de mare, încât uită de orice prudenţă. Când cele două corpuri se atinseră, ea se cambră, făcând să ţâşnească sânii din sutien. Îşi strivi buzele de gura lui Malko, într-un sărut prelung, violent şi sălbatic. Din mişcarea bazinului, el simţi cum pătrunde complet în intimitatea pântecului.

Rămase nemişcat, supraveghind-o pe Priscilla cu coada ochiului. Slavica îl strângea din toate puterile, îmbrăţişându-l în continuare. Începu să se mişte uşor, pentru a nu zgudui patul, abţinându-se din toate puterile să o despice pe acea femeie care intenţionase să-l. Ucidă câteva ore mai devreme. Slavica îşi desprinse gura de gura lui şi şuşoti:

— Regulează-mă cu adevărat! Tare.

Imposibil. Continuă încetişor, ieşind aproape, pătrunzând apoi până la capăt. Ea gâfâia şi sfârcurile i se întăriseră ca nişte sexuri

minuscule. Deodată, o simţi scuturată de o hulă puternică. Încordată, îl ridică aproape pe Malko şi juisă, bolborosind sălbatic, declanşându-i şi lui plăcerea în acelaşi timp.

În ciuda precauţiilor, făcură puţin zgomot... Simţi, fără să vadă, mişcarea Priscillei şi se smulse din Slavica căzând pe spate în mijlocul patului. Aproape că se lovi de negresă, care, simţindu-i căldura corpului, întinse o mână, atingând sexul încă erect. Malko îşi ţinu răsuflarea. Avea să-şi dea seama că făcuse dragoste... Mâna însă îi alunecă pe pântec, Priscilla întorcându-se şi împingând fesele cambrate spre membrul ţeapăn.

Rămase încremenit, atent, apoi negresa căzu într-un somn profund.

Ceasul lui arăta ora cinci şi afară se mai răcorise. Nu îndrăznea să se întoarcă spre Slavica. Aceasta îl mângâie pe spate şi adormi.

*

* *

Lumina strălucitoare a zilei îl trezise devreme pe Malko. Telefonul nu sunase. Cele două femei dormeau ghemuite, fiecare într-un colţ. Se ridică şi se strecură în baie. Când se întoarse, amândouă se treziseră. Priscilla se ridică dintr-un salt şi se uită urât la Slavica, îmbrăcată doar cu sutienul. Malko o urmă în baie şi ea îi aruncă o privire care nu prevestea nimic bun.

— Ai regulat-o şi pe ea?

— Eşti nebună! protestă el.

— E în pielea goală.

— Poate i-a fost cald. Ascultă, trebuie să rămână aici, nu te bosumfla. Mă duc la Larry Oldcastle în dimineaţa asta. Avem de luat nişte decizii.

Privirea Priscillei şovăi.

— Nu-i vei povesti?

— Nu. Am să-i explic că te-am chemat de urgenţă şi că m-am întors să dorm la *Hyatt.*

Peste cinci minute, urca la volanul maşinii Polo roşii, luând cu el cele două pistoale. Avea timp până seara să găsească o soluţie la problema Balasevici.

*

* *

Larry Oldcastle se trăgea de mustaţă, ca şi când ar fi vrut să o smulgă de tot, lăsând ţigara Gauloise blonde să ardă între degete. Şi încă nu ştia tot! Desfăcu un *Nasa Borba.* Capul ziarului

era ocupat în întregime de afacerea Carla Bettega. Erau etalate fotografia sa, luată de pe paşaport şi cele ale poliţiştilor. Unul era mort, celălalt grav rănit. Miliţia declara că serviciile de contraspionaj descoperiseră că paşaportul tinerei era fals şi că încercau să-i afle adevărata identitate. Larry Oldcastle lăsă ziarul.

— Vă daţi seama în ce rahat suntem? Această femeie se află la domiciliul secretarei *mele.* O cetăţeană americană, bucurându-se de imunitate diplomatică.

Malko nu se lăsă intimidat.

— Am făcut ce am considerat mai bine, minţi el. Nu trebuia să cadă în mâinile celor de la DB.

— De ce?

— Este la curent cu manipularea noastră.

Americanul dădu din cap.

— Vă înşelaţi. Nu ne poate face rău. Singurul în stare este Balasevici. Trebuie să se descurce singură. În orice caz, nu mai are armă şi nu mai este periculoasă. Trebuie să părăsească apartamentul Priscillei Clearwater.

Malko îl fixă, plin de furie.

— Nu se pune problema, pentru moment rămâne acolo unde este. Dacă nu, abandonez afacerea...

— Sunteţi nebun! bolborosi Larry Oldcastle, prins pe picior greşit.

— Nu, zise Malko dezgustat. Această femeie vrea să ucidă un om care merită omorât de douăzeci de ori. Nu o vom preda poliţiei sârbe.

— Ce aveţi de gând?

— Dacă putem exfiltra un criminal de război ca Milomir Stefanovici, putem face acelaşi lucru cu Slavica Jelovaci... Când Stefanovici va fi în siguranţă, mă voi ocupa personal.

Copleşit, Larry Oldcastle protestă:

— V-aţi pierdut minţile! Dacă vă lăsaţi prins, nu mai pot face *nimic* pentru dumneavoastră.

— Nu vă cer nimic, spuse sec Malko. Să o lăsăm pe Slavica Jelovaci acolo unde este. Avem o altă problemă. Va trebui să asigurăm personal exfiltrarea lui Stefanovici, lăsându-l pe Balasevici sa creadă că nu s-a întâmplat nimic.

— Sunteţi *sigur* că a trădat?

Malko ridică din umeri.

— Nu, dar am bănuieli serioase. În orice caz, va fi obligat să se

explice. Povestea e în toate ziarele.

— Când vă vedeţi?

— Aştept să mă sune... dar şi Stefanovici aşteaptă. Poate fi descoperit în orice clipă.

— Voi suna la Haga, promise americanul, să-i scutur puţin pe olandezi.

*

* *

Epuizat după noaptea albă, Malko picotise aproape trei ore în răcoarea de la *Hyatt.* Nu voia să se ducă la Priscilla, temându-se să nu fie urmărit. Convins că Slavica, acum calmată, n-avea să se aventureze afară, răsucea pe toate părţile cazul Balasevici. Dacă detectivul era agent dublu al DB-ului, era de rău. Telefonul îl făcu să tresară.

— *Dobrovece,* spuse vocea calmă a lui Dusko Balasevici. Sunt fericit că vă găsesc aici. Ne putem vedea?

— Desigur, spuse Malko. Unde?

— În piaţa Nikole Pasica e o terasă umbroasă. Peste jumătate de oră. Am lucruri importante să vă spun, nu numai în legătură cu călătoria mea.

Închise deja.

Cu toate că mersese încet, Malko ajunse primul la întâlnire şi trebui să aştepte răbdător. Balasevici veni pe jos, cu sacoşa pe umăr şi îi spuse lui Malko, imediat ce se aşează:

— Aţi văzut ziarele?

— Da, zise Malko. Mi-aţi spus că amicul dumneavoastră o va căuta pe Carla Bettega *numai* pentru dumneavoastră.

Dusko Balasevici îşi aprinse o ţigară. Părea extrem de contrariat.

— Aşa credeam şi eu, zise el. Ticălosul m-a trădat. N-am putut să dau de el, nu are telefon acasă. El este singurul care ar fi putut furniza adresa acestei Carla Bettega Miliţiei.

— De ce?

Detectivul surâse contrariat.

— Dacă aş şti... Probabil a fost imprudent. Pentru că eram în Voivodina, nu a reuşit să mă găsească. Nu se ştie unde este Carla Bettega, dar DB-ul o va găsi în curând. De altfel, dacă sunteţi de acord, îl voi avertiza pe Dragan să se ferească, dându-i semnalmentele ei.

Malko nu răspunse. Detectivul părea plin de bunăvoinţă, începea să fie tulburat... Dacă era o manevră falsă? Balasevici

părea absolut sincer... Malko îl auzi întrebând:

— Nu v-a contactat, nu-i aşa?

— Nu, îl asigură Malko. De ce ar fi făcut-o?

Poliţistul clătină din cap.

— Adevărat. Voi transmite la DB mesajul pentru Dragan. Problema e supărătoare, dar sper să nu aibă consecinţe.

Surâsul îi reapăru şi spuse:

— Din fericire, am veşti bune. Am aranjat tot. Îl putem trece pe Milomir Stefanovici în Ungaria.

Malko îi zâmbi mecanic.

Era soluţia problemei sau o capcană diabolică?

Capitolul XIII

— Daţi-mi amănunte, ceru Malko.

— Am întâlnit călăuza pe care o cunoşteam, explică detectivul. A acceptat pentru două mii de mărci plătite în avans. Nici măcar nu trebuie să mergem până la Subotica. Vine să ne ia de la castelul Jezero înainte de asfinţit. Îl va lua pe Milomir Stefanovici la el în maşină.

— Pe unde va trece?

— Există o cărare în pădure, unde nu sunt grăniceri. Apoi va ajunge la Szeged. Trebuie doar să stabiliţi întâlnirea de partea cealaltă cu prietenii dumneavoastră.

Malko protestă.

— Înseamnă că îl vom lăsa la mai bine de o sută de kilometri de frontieră. Şi dacă va fi interceptat? Miliţia a ridicat baraje peste tot.

Balasevici surâse plin de el.

— Prietenul meu cunoaşte pe toată lumea. În plus, nu controlează persoanele ci numai încărcăturile sau vehiculele. Dar, dacă doriţi, îl putem urmări. Mă rog, până la un punct.

— Vreau să trec frontiera cu el, preciză Malko. Nu se pune problema să fie lăsat singur. N-am chef să-mi scape printre degete.

Aparent, această pretenţie nu fu pe placul lui Dusko Balasevici, dar nu îndrăzni să se opună pe faţă. Încet, încet, neliniştea lui Malko se risipea. Detectivul părea doritor să câştige cele o sută de mii de mărci... În definitiv, episodul Slavica Jelovaci putea fi o bravadă, provocată de funcţionarul căruia i se adresase Balasevici, doritor şi el, poate, să câştige ceva bani. Ca să-i «încuie» definitiv pe detectiv, Malko adăugă:

— Veţi primi banii doar după ce Stefanovici trece de partea cealaltă a graniţei...

— Desigur, fu de acord Balasevici, fără urma de ezitare.

Malko îl privi drept în ochi.

— Dacă apare cea mai mică problemă, nu bani o să primiţi, ci două gloanţe în cap.

Dusko Balasevici nu schiţă nici un gest.

— Nu va fi nici o problemă, afirmă el. Ratko e un tip sigur.

Când putem pleca? Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trebuie să părăsim Belgradul cam pe la şase, pe autostrada spre Zagreb, atunci când e circulaţia cea mai mare şi Miliţia nu face controale. Vom înnopta la castelul Jezero şi Ratko ne va căuta în timpul nopţii. Putem pleca a doua zi. E de ajuns să-i las lui Ratko un mesaj într-o cafenea din Subotica.

Malko făcu repede un calcul. A doua zi trebuia să se vadă cu Nada Badanjak la o recepţie la Radio B.92, începând cu ora nouăsprezece. Însemna că plecarea putea avea loc poimâine, în caz că lucrurile mergeau bine.

— Poimâine, anunţă el. Sunteţi sigur că nu e nici un risc?

— Nici unul.

Dusko Balasevici strănută şi se scuză zâmbind.

— Sunt puţin obosit. Maşina mea nu merge prea repede. Dacă sunteţi de acord, ne întâlnim poimâine la ora cinci seara, în faţa biroului meu şi plecăm imediat.

Se ridică şi se îndepărtă în direcţia Terazije. Malko îşi spuse că în ciuda riscurilor, nu-şi putea permite să refuze propunerea detectivului. Tergiversările celor de la TPI puteau dura mult timp şi Dragan avea să pună până la urmă mâna pe Milomir Stefanovici.

*

* *

Când Nada Badanjak îi văzu intrând în magazin pe cei doi bărbaţi, îşi dădu seama imediat că nu voiau să cumpere o maşină. Aveau telefoanele portabile la centură şi un aer care provoca nelinişte, aidoma figurilor lor colţuroase şi îngheţate şi a privirii care nu exprima nimic. Unul avea ţeasta rasă şi ochii foarte albaştri, celălalt o mutră de ucigaş cu arcadele pline de cicatrice şi cu o bărbie caraghioasă. Acesta se apropie şi urlă:

— Nada Badanjak?

Tânăra nu se lăsă intimidată.

— Da, *zasto*[41].

— Şeful nostru, «comandantul» Dragan, ar vrea să vă vorbească.

Ea bănuise ceva de genul ăsta, din momentul în care îi văzuse intrând, dar furia fu mai puternică decât frica.

— N-are decât să vină! spuse ea.

Cei doi se priviră. Aparent, nu se aşteptaseră la o asemenea reacţie. Pe un ton aproape umil, Drazen Ivanovici insistă:

[41] Da, de ce? (n.a.).

— Trebuie să ne supunem ordinelor, nu putem face altfel.

— *Jebo tebe!*[42] spuse Nada Badanjak. Dacă vă atingeţi de vreun fir de păr de-al meu, tata vă va ucide pe toţi.

Insulta îl făcu pe Momcilo Kovaci să tresară. Fără să stea pe gânduri, o apucă pe Nada Badanjak cu braţul stâng şi cu dreptul o prinse de talie, ridicând-o de jos.

— *Majky ti!*[43] spuse el şi ieşi din magazin ţinând-o la douăzeci de centimetri de sol.

Un Pajero negru era parcat în faţă, lângă bordură. Nada urlă, dar era prea târziu, deja se afla pe bancheta din spate a maşinii care demară imediat, condusă de un al treilea bărbat. Momcilo Kovaci o strânse cu mâna mare de gât, mormăind:

— Dacă n-am fi avut ordine, ai fi crăpat de mult, târfuliţă ce eşti.

Nada îl privi duşmănos. Ochii îi erau plini de lacrimi. De îndată ce el slăbi strânsoarea, spuse cu o voce plină de ură:

— *Jebo ti pas mater u dure!*[44] Tatăl meu vă va ucide pe toţi!

Vorbea cu atâta furie, că şoferul se întoarse. Drazen Ivanovici se întrebă dacă nu făcuseră o prostie. Ameninţările tinerei nu erau vorbe în vânt. Ghemuită pe banchetă, aceasta nu mai scotea un cuvânt. Urcau pe vechiul bulevard Srpskih Vladara.

Pentru a destinde atmosfera, Drazen Ivanovici spuse pe un ton de scuză:

— Şeful nu te va ţine mult. Vei fi înapoi peste o oră.

Nada Badanjak nu se osteni să răspundă. Ajunseră în piaţa Dimitrija Tucovica şi şoferul fu nevoit să oprească la intrarea în sensul giratoriu, ca să dea prioritate maşinilor.

Într-o fracţiune de secundă, Nada Badanjak deschise portiera şi sări afară. Traversă şoseaua fără să vadă camionul care ieşea cu viteză din sensul giratoriu, îndreptându-se spre centru. Şoferul acestuia nu avu timp nici măcar să frâneze. Bara masivă o izbi pe Nada în umăr, proiectând-o violent pe caldarâm. Din Pajero, Drazen Ivanovici auzi zgomotul craniului lovit de asfalt. Tânăra rămase întinsă în mijlocul drumului, sângele formând o baltă mare în jurul capului.

Fusese omorâtă pe loc.

Camionul frână brusc şi se opri treizeci de metri mai încolo. Oamenii lui Dragan se albiră. Drazen şi Momcilo schimbară o

[42] Du-te ta naiba! (n.a.).

[43] Mama mă-tii! (n.a.).

[44] Mama ta de nenorocit! (n.a.).

privire scurtă.

— O luăm cu noi! zise Drazen.

Săriră din Pajero, alergând până la corpul întins pe jos. Momcilo Kovaci ridică fără efort cadavrul şi îl aruncă în Pajero. Când şoferul sosi alergând la locul accidentului, nu găsi decât balta de sânge pe asfaltul încins.

*

* *

Atunci când «comandantul» Dragan îl văzu venind pe Momcilo Kovaci, intui imediat că se întâmplase ceva.

— Unde e fata? spuse el.

Se hotărâse să apeleze la acest demers riscant, în urma informaţiilor precise primite de la vechii prieteni din SDB.

Milomir Stefanovici trebuia găsit cu orice preţ. Ideea era să-i propună «logodnicei» lui o întrevedere de împăcare, la sfârşitul căreia ar fi folosit o manipulare pentru a se debarasa de el.

— A avut un accident, se bâlbâi Drazen Ivanovici. A murit.

«Comandantul» Dragan simţi că îngheaţă. Imbecilii ăştia îl stârniseră împotriva lui pe cel mai influent om din Belgrad.

— Ce accident? urlă el.

Drazen Ivanovici îi explică de bine de rău. Turbat de furie, Dragan se repezi la el, spunând:

— *Goni se u picku materim!*[45]

Îl pălmui de-i ţiuiră urechile, continuând să dea cu toată puterea, până îl izbi de peretele salonului de ceai. Imaginea reflectată în oglindă arăta un chip crispat de furie, la fel de roşu ca frumoasa cămaşă Versace care se mula pe torsul puternic. Terorizat şi alb ca varul, Drazen Ivanovici se lăsa lovit, fără a opune rezistenţă. Când îşi văzu şeful punând mâna pe patul pistolului Magnum 44, pe care îl avea la brâu, crezu că i-a sunat ceasul, însă Dragan se calmă dintr-o dată.

— Duceţi-vă şi ascundeţi corpul! spuse el. În aşa fel încât să nu fie găsit imediat.

Drazen nu mai aşteptă alte vorbe şi o şterse. Dragan se aşeză într-un colţ al salonului de ceai, puse mâna pe imensa cruce ortodoxă care îi atârna la gât şi o sărută, pentru a-şi îmbuna soarta. Greşeala subordonaţilor săi punea o problemă suplimentară, care trebuia rezolvată de urgenţă.

*

[45] Du-te în... mă-tii! (n.a.).

* *

Larry Oldcastle nu era într-una din zilele lui bune. Trăgea din ţigara Gauloise blonde, privind fotografia în care agita bâta de base-ball. Malko se afla la el în birou de trei sferturi de oră şi nu reuşiseră să cadă de acord. Americanul sugeră din nou:

— Rugaţi-l pe Balasevici să aibe răbdare. Aştept din minut în minut răspunsul de la TPI, care va fi cu siguranţă pozitiv. În acel moment, vom elabora o exfiltrare cu forţe proprii, fără nici un risc. Ne va lua câteva zile, dar Stefanovici e în siguranţă, nu?

— Sper, oftă Malko, dar dacă îl ducem cu vorba pe Balasevici, îşi va da seama că nu mai avem încredere în el. Nu avem o altă soluţie de rezervă.

Americanul îşi spuse punctul de vedere, oftând adânc.

— Cu atât mai rău, o lăsaţi baltă. E un ordin. Voi trimite la Langley o cerere de ajutor de urgenţă. Mai există o soluţie la presiunile noastre, sârbii au acceptat deja să permită plecarea unui criminal de război arestat de DB. Este o soluţie cam ocolită. Trebuie doar ca Milomir Stefanovici să se afle sub protecţia noastră şi să fie eliberat un mandat pe numele lui. Se poate aranja...

Malko dădu din cap, neîncrezător.

— Cel despre care vorbiţi era un croat, care nu implica în acţiunile lui Serbia, ci pe sârbii bosniaci. Acest plan n-o să funcţioneze în cazul lui Stefanovici, dar probabil că aveţi dreptate. O lăsăm baltă.

— Când trebuie să vă întâlniţi cu Nada Badanjak?

— Astă seară. Mi-a trimis o invitaţie la o serată organizată de Radio B. 92. Probabil că e deja acolo şi se întreabă de ce întârzii.

— Bine. Spuneţi-i că mai avem nevoie de un răgaz suplimentar.

— Şi dacă l-aţi găzdui pe Stefanovici la ambasadă?

Larry Oldcastle nu manifestă nici o urmă de entuziasm la auzul acestei sugestii.

— În principiu e posibil, spuse el, prudent, dar trebuie să-l scoatem până la urmă de acolo.

Malko se ridică. Mai rămânea de rezolvat problema cu Slavica Jelovaci, ascunsă acasă la Priscilla Clearwater. Planul lui era să o ia şi pe ea împreună cu Stefanovici. Dintr-o dată, totul căzuse baltă. Ocupat să telefoneze, Larry Oldcastle nu-l conduse. Pe hol, se întâlni cu Priscilla.

— Vreau să plece astă seară! şuşoti ea. A sunat logodnicul

meu şi vine mâine dimineaţă cu zborul Air France de la Paris.

Încă o problemă! Totul mergea pe dos. Putea repurta cu uşurinţă un succes incontestabil, dar din cauza încetinelii birocratice, totul risca să eşueze. Privi în jur, întrebându-se din ce parte avea să vină următoarea lovitură. I se părea straniu şi neliniştitor în acelaşi timp, că ucigaşii lui Dragan nu recidivaseră.

Malko trebuia deci să exploreze o altă cale. Înainte de a merge la recepţia de la Radio B. 92 şi de a-i spune Nadei Badanjak să mai aştepte puţin, trebuia să-i facă o vizită lui Slavica Jelovaci pentru a-i da acelaşi sfat. Din nou, se afla într-un punct mort. Urma ca a doua zi să-i spună poveşti lui Balasevici, cu scopul de a amâna plecarea în Ungaria. Era posibil ca detectivul să se prindă, căci era în joc prima lui.

*

* *

Terasa de la *Trozubac* era arhiplină. Multe fete frumoase veneau acolo să vadă gorilele «comandantului» Dragan. Situat pe o stradă îngustă care începea de la Terazije, era unul dintre locurile «*in*[46]» din Belgrad. La tejgheaua barului pustiu, Zika Razvogor, cel care se ocupa de local, pălăvrăgea cu prietenii lui, Drazen Ivanovici, Momcilo Kovaci şi Stephan Markovici, şoferul operaţiunii a cărei victimă fusese Nada Badanjak. Şeful le dăduse întâlnire acolo pentru o misiune secretă. După eşecul jalnic din ajun, ardeau de nerăbdare să se reabiliteze.

Nimeni nu remarcă apariţia celor cincisprezece oameni care încercuiră barul, toţi înarmaţi cu Skorpio şi cu pistoale. Pătrunseră în bar în câteva secunde. Unul dintre ei îndreptă arma spre Razvogor.

— La pământ, spuse el, în spatele barului!

Razvogor îl recunoscu pe şeful unei bande de contrabandişti periculoşi. Nu ezită nici o secundă. Vreo şase bărbaţi înconjuraseră cele trei «gorile» ale lui Dragan, punând fiecăruia pistolul în ceafă.

— Afară, spuse şeful, repede!

Totul se terminase în mai puţin de un minut. Nou veniţii îi împinseră pe Drazen Ivanovici, Momcilo Kovaci şi Stephan Markovici într-o furgonetă cu prelată, care aştepta la capătul străzii în pantă. Demară imediat, o luă pe strada Mose Pijade, apoi coti la dreapta pe Francuska, coborând spre cheiurile Dunării. Înăuntrul furgonetei, răpitorii se apucaseră pe tăcute,

[46] La modă (n.t.).

încă de la plecare, să buşească cele trei «gorile», cu toată răutatea de care erau capabili, cu patul armei, cu piciorul sau cu pumnul. Foarte repede, cei trei se prăbuşiră inerţi pe podeaua camionetei.

Nimeni nu scoase nici un cuvânt.

Peste douăzeci de minute, vehiculul intră în curtea unei uzine metalurgice, apoi într-un coridor pustiu, plin de maşini-unelte. Furgonetă se opri alături de un Mercedes 600 negru. Sprijinit de aripa din faţă, un bărbat scund, cu părul alb şi nasul proeminent, fuma un trabuc.

Îşi privi oamenii târându-i pe cei trei prizonieri alături de o presă hidraulică enormă, cu o putere de o sută de tone, folosită la transformarea barelor de metal în tole subţiri. Îi urmă, fără să lase trabucul şi ordonă cu un gest, să fie pusă presa în mişcare. Peste zece minute, toate indicatoarele arătau că era pregătită.

— Haideţi, ordonă Milos Badanjak, arătând spre Stephan Markovici, ăla mai întâi.

Oamenii lui îl luară de mâini şi de picioare şi îl aruncară pe platoul presei. În acel moment, Markovici îşi recăpătă cunoştinţa.

Înţelese instantaneu şi se ridică, ţipând îngrozit. Nu avu timp să parcurgă decât cincizeci de centimetri pe platoul cu latura de patru metri, că se auzi un şuierat hidraulic şi platoul superior coborî cu viteza de trei sute de metri pe secundă, zdrobindu-se de platoul inferior. Fascinaţi, martorii acestei orori nu-şi puteau imagina ce mai rămăsese între cele două blocuri de metal.

Un urlet strident îi făcu să se întoarcă. Momcilo Kovaci se zbătea din toate puterile.

— E rândul lui, spuse simplu Milos Badanjak.

Cel însărcinat cu manevrarea presei, trase de un levier şi platoul urcă. Din Stephan Markovici nu mai rămăsese decât un terci însângerat şi greţos. A fost nevoie de şase oameni ca să-l arunce pe Momcilo Kovaci pe platoul inferior. Şi el încercă să scape, dar alunecă pe masa sângerândă. Trântit pe burtă, nici măcar nu văzu coborând platoul care îl făcu terci.

Din nou, se auzi doar zgomotul vaporilor.

Drazen Ivanovici nici măcar nu se mai zbătea. Îi clănţăneau dinţii şi fixa îngrozit presa enormă. Când îl împinseră, se agăţă ca un nebun de cei care îl ţineau. Aceştia îl loviră cu patul armelor şi apoi îl aruncară pe platoul unde zăceau rămăşiţele camarazilor săi. Urlă până în ultima clipă, când fu făcut zob de cele două blocuri de oţel.

Presa urcă pentru ultima oară şi rămase în acea poziţie. Din cei trei nu mai rămăsese decât un strat de rămăşiţe zdrobite şi de nerecunoscut şi un miros îngrozitor. Impasibil, Milos Badanjak spuse unuia dintre oamenii săi:

— Curăţaţi asta şi puneţi resturile într-un sac de plastic. Îl veţi lăsa la uşa lui Sombor.

Nu-i spunea lui Zlatko Sombor decât pe adevăratul lui nume. Se îndreptă spre Mercedes. Această triplă execuţie plină de sălbăticie, nu o aducea înapoi pe fiica lui, dar, cel puţin, cei care erau direct responsabili de moartea ei plătiseră. Tot Belgradul avea să afle cum se făcea el respectat.

Ajuns la maşină, luă celularul şi formă numărul lui Zlatko Sombor.

— S-a rezolvat, spuse el când celălalt răspunse, dar asta nu te scuteşte de datorie…

Ascultă distrat protestele amicale ale tâlharului. Dragan fusese acela care sunase din proprie iniţiativă, pentru a explica greşeala de care erau vinovaţi doar subordonaţii săi. El îi spusese lui Milos Badanjak unde şi când îi putea găsi pe aceştia din urmă, fără măcar să fie convins că era de ajuns pentru a îndepărta furia bătrânului. Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă fiica lui nu s-ar fi îndrăgostit de ticălosul de Milomir Stefanovici. Şi el trebuia să plătească. Apoi venea rândul lui Zlatko Sombor, alias «comandantul» Dragan.

Milos Badanjak îl întrerupse pe Dragan:

— Cel pe care îl cauţi se află într-un apartament care îmi aparţine, pe strada Gospodar Jevremova, numărul 40, la etajul doi. Se ascunde acolo de mult timp.

Închise, întrerupând scurt şirul mulţumirilor lui Zlatko Sombor. Imbecilul, credea că voia să-i facă o plăcere, în timp ce, de fapt bătrânul îşi satisfăcea pur şi simplu nevoia de răzbunare.

Capitolul XIV

Malko îşi croi drum prin mulţimea care se înghesuia în saloanele de la Radio B.92, pe strada Jevrejska numărul 16. Refăcu pentru a zecea oară traseul de la bufet la intrare. Erau cam o sută de persoane, diplomaţi şi ziarişti, precum şi nelipsiţii spioni ai SDB-ului. Se ştia că radioul independent era finanţat de americani şi în special de britanici, foarte activi în fosta Iugoslavie. Era practic un loc de întâlnire. Şirul maşinilor parcate se întindea pe un kilometru.

Nada Badanjak nu era acolo.

Cocteilul începuse la ora şapte şi urma să se prelungească până la nouă. Era deja opt şi jumătate şi la bufet nu mai era nimic. Căldura sufocantă şi talmeş-balmeşul conversaţiilor asurzitoare îl împiedicau să reflecteze. Malko îşi privi ceasul pentru a douăzecea oară. Plecase de la *Hyatt* direct aici. Deci, în cazul unei schimbări de program, Nada Badanjak ar fi putut să-l anunţe. Absenţa ei era mai mult decât surprinzătoare. Îl zări într-un colţ pe Larry Oldcastle, care îşi scosese haina, stând de vorbă cu omologul lui britanic. Desigur, îl ignora ostentativ pe Malko.

Bruneta înaltă care îşi arătase picioarele acasă la Nada Badanjak ţâşni din mulţime şi se apropie de el, îmbrăcată în aceeaşi rochie austeră, dar cu privirea strălucitoare. Îşi aminti că se numea Biljana.

— N-aţi văzut-o pe Nada? întrebă ea.

— Nu, o aştept.

— Probabil că nu întârzie mult, am încercat astăzi să dau de ea la magazin, dar nu răspundea nimeni.

Îi aruncă o ocheadă vădit provocatoare.

— Dacă nu vine, sunt aici. Soţul meu e tot în Gabon…

Peste trei sferturi de oră, mulţimea începu să se împrăştie, dar Nada Badanjak tot nu apăruse…

Biljana se întoarse, mai sexi ca niciodată.

— Mergem să bem ceva la *Ipanema.* Veniţi?

— Mai aştept puţin, spuse el.

— Veniţi! insistă ea. Dacă Nada întârzie ne va găsi acolo. E cartierul nostru general.

Mai rămase totuşi puţin, plecând cu ultimii invitaţi. Din ce în

ce mai îngrijorat, se duse pe strada Gospodar Jevremova şi sună la apartamentul în care se întâlnise cu Nada Badanjak. Nu răspunse nimeni.

Era totuşi foarte straniu. Era conştientă de importanţa acestei întâlniri. Oare i se întâmplase ceva lui Milomir Stefanovici? Malko era furios că nu dăduse nici de unul, nici de altul.

La capătul puterilor, se hotărî să meargă la *Ipanema...*

*

* *

Înghesuială ca în metrou la ora şase seara! *Ipanema* nu era decât un bar modest, putând primi abia douăzeci de persoane, care se prelungea cu o tejghea pe trotuarul străzii Straminjica Bana, o stradă liniştită şi mărginită de copaci, din cartierul rezidenţial. Trotuarul şi carosabilul erau invadate de o mulţime în continuă agitaţie, care bea în picioare, ca în barurile spaniole cu aperitive. Malko fu nevoit să parcheze destul de departe şi pătrunse în mulţime. Îi trebui cam un sfert de oră să dea un ocol. Fu agăţat de Biljana, ironică şi bine dispusă, care îl trase spre bar, unde îşi prepară un «Caipirinha» din Cointreau şi lămâie verde.

— N-aţi găsit-o încă pe Nada? întrebă ea.

— Nu, mărturisi el şi nu mai înţeleg nimic.

Ea făcu un gest fatalist.

— Probabil că a avut ceva mai bun de făcut... Rămâneţi cu noi.

După toate probabilităţile, n-avea chef să încheie seara singură. Malko căzu pe gânduri, extrem de neliniştit. Dacă Nada nu era acolo, înseamnă că motivul era serios... Se mai învârti puţin, apoi se hotărî să plece. Când ajunse la maşină, din penumbră apăru o siluetă, care îi bară drumul. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-l recunoaşte pe Milomir Stefanovici, criminalul de război şi amantul Nadei Badanjak. În ciuda siluetei masive, părea îngrozit. Îl interpelă pe Malko pe un ton scăzut:

— Vă caut de o oră! Haideţi să plecăm de aici.

Maşina Polo era aproape. Când se aşezară pe banchete, capul lui Milomir Stefanovici atingea plafonul. La lumina plafonierei, Malko văzu că era alb ca varul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Trebuia să mă întâlnesc cu Nada astă seară la cocteil.

— Nu ştiu, zise Milomir Stefanovici, nervos. Trebuia să treacă pe acasă de la serviciu. N-a venit şi nici n-a telefonat. Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva...

— Să mergem acolo, propuse Malko.

Stefanovici se chirci.

— Nu, nu, mi-e frică. Ceva nu e în regulă. Ştiam că trebuie să vă vedeţi astă seară şi pentru că nu a venit acasă m-am dus la Radio B.92 şi m-am învârtit pe acolo, dar n-am îndrăznit să intru. Şi cum ştiam că după cocteiluri ea se duce întotdeauna la *Ipanema,* am venit aici şi v-am văzut maşina.

— Poate că acum e în apartament, sugeră Malko. Putem da un telefon. Ştiţi numărul?

— Da. 331421.

Străbătu două sute de metri până găsi o cafenea deschisă, de unde telefonă. Lăsă să sune de cincisprezece ori, devenind din ce în ce mai neliniştit. Când se întoarseră la maşină, Milomir Stefanovici era descompus!

— Ticăloşii au răpit-o! bolborosi el. O vor tortura ca să o facă să spună unde mă ascund.

— Ar fi putut face asta de mult, observă Malko.

— Acum le e frică şi nu se dau înapoi de la nimic.

— Întoarceţi-vă în ascunzătoare, sugeră Malko, până aflăm ce s-a întâmplat. Nu sunt pregătit pentru exfiltrare.

— Nu pot! zise Stefanovici. Mă ascund în acel apartament de o lună. Ies din când în când pe fereastră, dar mă întorc acolo.

Nervos, aprinse o ţigară.

— Dragan vrea să mă omoare, spuse el, simplu. Îl cunosc. Este capabil să comită cele mai mari orori pentru a obţine ce vrea. Se teme, ştie că îl pot nenoroci.

Malko demarase şi conducea la întâmplare. Se întoarse în centru şi încetini în faţa magazinului Peugeot. Nu se zărea nici o lumină. Milomir Stefanovici repetă, cu vocea alterată:

— Nu mai căutaţi, au răpit-o. Acum nenorociţii ştiu unde mă aflu. Nimeni nu poate rezista la tratamentele oamenilor lui Dragan, ştiu asta.

Malko preferă să nu-l întrebe de unde ştie... Ocoli maşinal Piaţa Revoluţiei şi pătrunse în tunelul care ducea spre strada Brankova, apoi la podul Bratstvo Jedinsvo.

— Nu vreţi, deci, să vă întoarceţi pe strada Gospodar Jevremova?

— Niciodată! zise Milomir Stefanovici. Cu siguranţă că mă aşteaptă acolo.

Acest lucru îi dădu o idee lui Malko.

— Aveţi un al doilea rând de chei?

— Da. De ce?

— Poate că ne frământăm degeaba. Nada ar fi putut avea un accident, ceva banal. Vom face o încercare. Mă duc în apartament.

Milomir Stejanovici nu răspunse. Ajuns la capătul podului, Malko întoarse la primul semafor şi o luă în sens invers. Dacă dispariţia Nadei avea la bază un incident minor, Stefanovici avea să se întoarcă în ascunzătoare şi să aştepte liniştit să fie scos din ţară. Dacă nu, nu ştia unde să-l adăpostească.

Întors în centru, coborî strada Francuska şi parcă la intrarea pe strada Gospodar Jevremova.

— Aşteptaţi-mă aici, mă duc pe jos, îi spuse lui Stefanovici. Daţi-mi cheia.

Stefanovici îi întinse un inel pe care erau două chei. În momentul în care cobora din maşină, criminalul de război se întoarse spre el, dezorientat.

— Ce fac dacă nu vă întoarceţi?

Malko arătă pistolul a cărui formă se zărea pe sub cămaşa lui Milomir Stefanovici.

— Aveţi cu ce să vă apăraţi…

— Nu asta vreau să spun, replică sârbul. Unde trebuie să mă duc?

— Prezentaţi-vă la Ambasada americană mâine dimineaţă şi întrebaţi de Larry Oldcastle. Va avea grijă de dumneavoastră.

Ieşi din Polo şi se îndreptă spre numărul 40. Apropiindu-se, zări în faţa imobilului o siluetă, o femeie aflată lângă interfon care încerca să vorbească. Când fu la câţiva metri de ea, aceasta se întoarse: era Biljana, prietena Nadei Badanjak, cu o sticlă de şampanie Taittinger în mână.

Păru la fel de surprinsă ca şi Malko şi îi surâse imediat.

— Aţi avut aceeaşi idee ca mine! zise ea. Mă întreb dacă Nada nu a fost prost dispusă şi s-a încuiat în casă şi atunci m-am gândit să o consolez.

Malko apăsă şi el pe interfon. Acelaşi rezultat. Biljana îl urmărea cu privirea.

— Ne întoarcem la *Ipanema?* sugeră ea.

Părea că n-avea să scape de ea. Dacă pleca cu ea, risca să piardă timp. Dumnezeu ştie ce putea face Milomir Stefanovici, în starea de nebunie în care se afla!

— Mai întâi vreau să urc, spuse el.

— Cum, aveţi chei?

— Da, spuse Malko fără să dea vreo explicaţie.

Biljana pufni, în timp ce Malko descuia uşa.

— Ce secretoasă e Nada! Şi eu care o credeam nebună după Milomir…

— E nebună după el, o corectă Malko. Nu suntem amanţi, sunt doar foarte îngrijorat de soarta ei.

— Şi eu, zise Biljana, intrând în urma lui.

Aprinse lumina, hotărâtă să nu-l părăsească pe Malko. Acesta făcu o ultimă încercare.

— Aşteptaţi-mă, îi ceru el, poate fi periculos.

Biljana băuse prea mult pentru a-i înţelege vorbele. Nu numai că nu-l ascultă, ci se agăţă de braţul lui Malko.

— Dacă e acolo, spuse ea, râzând, va muri de gelozie.

Malko urcă în tăcere cele două etaje. Lumina se stinse în momentul în care ajunseră la etajul doi. Băgă cheia în broască şi o întoarse încetişor. În acel moment Biljana îl împinse şi deschise uşa, intrând imediat şi strigând:

— Nada! Nada! Eu sunt, Biljana.

Malko văzu lumina aprinzându-se în hol şi auzi aproape în acelaşi timp strigătul surprins al tinerei femei, apoi trei «buf» unul după altul. Zgomotul scos de o armă cu amortizor!

Biljana se dădu înapoi, împleticindu-se. Se prăbuşi în prag, scăpând din mână sticla. Malko smulse pistolul de la brâu şi trase spre silueta pe care o întrezărea. În acelaşi moment, lumina din apartament se stinse şi totul se întunecă în faţa lui. Se aplecă, o prinse pe Biljana de subsuori şi o târî pe palier, închizând imediat uşa.

Se aplecă asupra ei: cele trei proiectile o loviseră drept în piept şi de pe buze i se scurgea un fir de sânge. Privirea îi era deja înceţoşată, însă mai respira încă. Puse pistolul la loc la brâu şi încercă să o ridice, dar era prea grea. Se mulţumi să o târască pe scări în jos, încercând să n-o zguduie prea tare. În fiecare clipă se aştepta ca uşa de la etajul doi să se deschidă.

La jumătatea drumului, Biljana horcăi, sângele îi ţâşni pe gură şi capul îi căzu într-o parte. În acelaşi moment, lumina de pe palier se stinse. Malko scoase din buzunar bricheta Zippo, o aprinse şi lumină chipul tinerei femei. Văzuse destui morţi, ca să-şi de-a sema că nu mai trăia. O aşeză încetişor, stinse bricheta şi coborî pe întuneric până la etajul unu, unde aprinse din nou lumina.

Ce să facă? Să târască până jos cadavrul nefericitei femei, n-

avea rost. Să se întoarcă în apartament şi să-l înfrunte pe cel care îl pândea pe Milomir Stefanovici, nici atât. Turbat de furie, coborî şi ieşi din clădire, îndreptându-se spre maşină. Avu o tresărire: era goală!

Din fericire, o siluetă se desprinse de un copac. Prudent, Milomir Stefanovici aştepta la adăpost.

— Ce e? zise el, neliniştit.

— Aţi avut dreptate, zise Malko. Vă aşteptau. Au ucis o fată care se numea Biljana, pe care am întâlnit-o acolo din întâmplare. Porni maşina şi coti la dreapta, îndreptându-se spre Terazije. Toate planurile erau date peste cap. Dintr-un motiv necunoscut, «comandantul» Dragan încălcase tabu-ul care o proteja pe Nada Badanjak. Cum, necum, aflase unde se ascundea Milomir Stefanovici, în momentul în care Malko, în urma ordinelor primite de la şeful centralei, se pregătea să-i amâne exfiltrarea.

Problema care se punea imediat era unde să-şi petreacă noaptea?

— Nu aveţi nici un prieten la care să vă puteţi refugia? întrebă Malko.

— Nu, toţi sunt în legătură cu Dragan.

Malko îşi storcea creierii să găsească o rezolvare. Trebuia să-l sune pe Larry Oldcastle. Merseră până la Poşta Mare, unde erau cabine telefonice şi formă numărul personal al lui Larry Oldcastle. Când acesta răspunse, se hotărî să închidă imediat. Era o nebunie. Telefonul şefului Centralei CIA era cu siguranţă ascultat. SDB-ul ar fi aflat imediat.

Abandonă telefonul public şi se întoarse la maşină, hotărât să nu-i dea drumul lui Stefanovici şi să-l scoată din ţară a doua zi prin filiera lui Balasevici, doar dacă Larry Oldcastle nu ar fi acceptat să-l găzduiască la Ambasada Statelor Unite. Pentru moment, nu exista decât o soluţie.

— Vă duc la *Hyatt,* îl anunţă el pe Milomir Stefanovici. E mai puţin riscant decât să colindaţi pe străzi.

Sârbul tresări.

— Dar au să-mi ceară paşaportul! DB-ul va afla unde sunt.

— Am să spun că sunteţi cu mine, că l-aţi uitat la ambasadă şi că îl aduceţi mâine. Iar mâine, vom fi pe drum.

Chipul lui Stefanovici se lumină.

— Adevărat?

— Am toate motivele să o cred, zise Malko fără a dezvălui prea

multe.

În acest stadiu, nu ţinea să pomenească de Dusko Balasevici.

*

* *

Holul hotelului *Hyatt* era aproape pustiu, dar mezaninul gemea de lume. Una dintre seratele obişnuite, cu oameni foarte tineri şi manechine fermecătoare. Cel însărcinat cu detectarea armelor, care îl cunoştea pe Malko din vedere, îi surâse şi din fericire, nu-i mai controlă.

La recepţie, nu era decât un funcţionar. Malko îi strecură o hârtie de o sută de dinari.

— Prietenul meu, domnul Stephen Courtney, ar vrea o cameră. Locuieşte la ambasadă, dar nu are climatizare şi e mult prea cald.

— Nici o problemă, spuse funcţionarul. La acelaşi etaj cu dumneavoastră?

— Dacă este posibil.

Apăsă pe tastatura calculatorului şi îi întinse o cheie.

— Iată. Are paşaport?

— Vi-l aduc mâine dimineaţă, l-a uitat la ambasadă; puneţi totul pe nota mea de plată.

Liniştit în această privinţă, recepţionerul le ură bună seara, fără să se mire că domnul Stephen Courtney nu avea bagaj.

Cu părul negru şi figura de play-boy, Milomir putea trece drept homosexual. Malko îşi spuse că probabil aceasta era explicaţia bunăvoinţei recepţionerului.

Era culmea.

Lui Malko îi venea să verse la gândul că se zbătea atâta pentru a salva o otreapă ca Stefanovici, unul care masacrase cu sânge rece civili, femei şi copii şi care nu avea nici urmă de remuşcare.

Din nefericire, nu-şi putea alege misiunile.

Se despărţiră în faţa uşii cu numărul 428. Cu ochii duşi în fundul capului, nebărbierit şi înspăimântat, Milomir Stefanovici semăna cu ceea ce era de fapt: un om hăituit.

— Încuiaţi-vă, îl sfătui Malko şi nu deschideţi la nimeni. Nu răspundeţi la telefon. Dacă se întâmplă ceva, sunaţi-mă la 432. Sunteţi înarmat, n-aveţi de ce vă teme. Mâine plecăm.

Dacă Dumnezeu şi Dusko Balasevici voiau.

*

* *

Nici Malko, nici Milomir Stefanovici, nu dăduseră atenţie unei femei drăguţe, îmbrăcată într-un taior negru şi aşezată în salonul de ceai, în faţa ascensoarelor. După ce dispăruseră, ea scoase din poşetă un telefon celular şi formă un număr. Avu o scurtă conversaţie, puse aparatul la loc în poşetă şi se îndreptă spre ieşire.

Capitolul XV

Funcţionarul de la *Hyatt,* aplecat pe pupitrul lui *Bell Captain*[47] aflat lângă intrare, tresări la vederea unui Pajero mare şi negru, cu geamuri fumurii, care opri brusc în faţa uşii turnante. Trecuse de miezul nopţii şi majoritatea clienţilor erau deja în camere. Tinerii invitaţi ai unei serate de mare galã, sponsorizate de o agenţie de manechine, se înghesuiau încă în pârtea opusă recepţiei, separată de hotel prin cordoane de catifea.

Trei bărbaţi săriră din Pajero, care demară imediat şi parcă pe mica esplanadă în prelungirea copertinei de la intrare, ceea ce însemna că unul dintre ei rămăsese la volan, gata de plecare. Maşinal, funcţionarul luă detectorul de metale portabil şi se îndreptă spre cei trei care intraseră pe uşa turnantă. Când le văzu chipurile, realiză imediat că dăduse de belea. Nişte brute cu ţestele rase, îmbrăcaţi cu veste, în ciuda căldurii, jeanşi şi bascheţi. Cel mai voinic avea un piept ca de taur. Funcţionarul de la *Hyatt* se uită la centură, de unde ieşea patul unui Skorpio, alături de un etui de pânză cu alte trei încărcătoare. Cu gura uscată, se îndreptă spre ei şi spuse:

— Control, vă rog.

Cel cu pieptul de taur se opri şi îi aruncă o privire care îi turnă plumb în stomac. Avea ochii albastru deschis, transparenţi, ca ai unui animal. Fără urmă de afectare, scoase arma Skorpio de la brâu, ţinându-l cu o singură mână, ca pe un pistol, în ciuda greutăţii sale. Întinse braţul, îndreptând arma spre grupul de tineri, aflat cam la zece metri, care priveau spre intrarea pornind de la mezanin.

— Dacă nu închizi gura, zise el, fac prăpăd acolo. Du-te înapoi în vizuina ta.

Ţinând în continuare arma în aceeaşi poziţie, urcă cele câteva trepte care duceau la recepţie. La acea oră, acolo nu era decât un funcţionar. Când îi văzu dând buzna, primul reflex al lui Miralov Petrovici fu să se ascundă în sala de rezervări, dar cel cu pieptul de taur îl şi reperase.

— Tu, vino aici!

Recepţionerul înţepeni în spatele tejghelei. Ucigaşul întinse

[47] Şeful comisionarilor (n.t.).

mâna stângă, îl apucă de cravată şi îl trase spre el, culcându-l pe tejghea şi înfingându-i ţeava armei în obraz...

— Care e camera lui Milomir Stefanovici?

Îngrozit, celălalt bolborosi:

— Nu ştiu, trebuie să verific, ce nume?

Ucigaşul se aplecă furios şi urlă în urechea funcţionarului, dându-i apoi drumul:

— Milomir Stefanovici!

Cu mâinile tremurând, Miralov Petrovici privi monitorul calculatorului. Intrase în serviciu la ora opt şi nu ştia pe cine caută aceste persoane înfricoşătoare.

— Nu am pe nimeni cu acest nume.

Ochii albaştri îl fixau ca un laser.

— Ai nevastă?

— Da.

— Atunci, dacă vrei s-o mai vezi, îl găseşti...

— Dar...

Din nou, celălalt îl înşfăcă, începând să-l scuture.

— Ascultă, poate foloseşte alt nume. A venit împreună cu un client al vostru, de la camera 432. Haide, caută.

Miralov Petrovici începu să tasteze, cu mâinile tremurând şi cu mintea golită de orice gânduri.

— Da, spuse el, ridicând capul, a fost într-adevăr înregistrat cineva astă seară, pe aceeaşi notă de plată cu clientul de la 432, dar nu pe numele pe care mi l-aţi spus.

— Nu-mi pasă. La ce cameră?

— 422...

Fu nevoit din nou să înfrunte privirea teribilă.

— N-ai văzut pe nimeni, îl avertiză ucigaşul. Nu chemi Miliţia. Dacă aud măcar o sirenă afară, eşti mort.

Întinse mâna.

— Dă-mi buletinul de identitate.

Miralov Petrovici se scotoci şi i-l întinse. Ucigaşul îl răsfoi şi îl puse în buzunar.

— Pentru cazul că faci pe nebunul... Ai să dai colţul şi tu şi nevasta şi copiii. Salut!

Cei trei se îndreptară spre ascensor. Miralov Petrovici îşi şterse fruntea, întrebându-se ce să facă... Teroarea fu mai puternică. Rămase pe loc, fixând maşinal ecranul luminat al calculatorului.

*

* *

Zgomotul semăna cu cel al unui perforator mecanic. Malko tresări şi se trezi. Vacarmul continua. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că erau rafale de armă! Pulsul i se acceleră şi sări din pat formând numărul camerei lui Milomir Stefanovici. Sârbul răspunse într-o fracţiune de secundă.

— Da?

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— Nu ştiu, zise Stefanovici agitat. Împuşcăturile vin de alături.

Deja închisese. Malko ciuli urechea: Nu se mai auzea nimic. Sună la recepţie, dar fără rezultat. Se îmbrăcă în grabă şi ieşi pe hol. Mai multe uşi erau deschise. Înspăimântaţi, cei din jur schimbau păreri alarmate. Alergă spre camera criminalului de război şi se opri. Uşa vecină cu a lui era larg deschisă, cu tăblia făcută ţăndări de lovituri. Printr-o crăpătură zări un corp întins pe jos, plin de sânge, un bărbat voinic, îmbrăcat doar în slip. Se uită la numărul camerei: 422.

Ucigaşii greşiseră camera!

Bătu la uşa lui Milomir Stefanovici şi spuse cine era. Sârbul deschise imediat. Cu pupilele cât nişte gămălii de ac, în slip, era îngrozit şi închise uşa în grabă.

— Pe mine mă căutau, se bâlbâi el. Au tras cel puţin cincizeci de cartuşe… Trebuie s-o ştergem.

— Îmbrăcaţi-vă, zise Malko, ne întâlnim jos.

Se întoarse la el în cameră, îndesă câteva lucruri într-un sac de voiaj şi se îndreptă spre ascensor. Trecuse cu puţin de miezul nopţii. Miliţia avea să vină imediat. Nici nu se punea problema să-i lase să-l găsească pe Stefanovici. Exista riscul să-l aresteze sub un pretext oarecare. «Comandantul» Dragan urma să-şi dea seama foarte repede de eroarea comisă.

Milomir Stefanovici era deja jos când Malko ieşi din ascensor. În hol, nimeni nu auzise împuşcăturile. Trecând prin faţa recepţiei, Malko îl văzu pe funcţionarul încremenit ca o statuie şi se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat?

Celălalt îl privi pe Milomir Stefanovici ca pe o fantomă şi arătă spre el.

— Este… Dumneavoastră aţi…

— Desigur, zise Malko. Cine a fost?

— Au fost trei, bolborosi funcţionarul. Aveau arme şi au întrebat la ce cameră stă domnul, ameninţându-mă că mă ucide. M-am înşelat. Îmi era aşa de frică.

Astfel, un nevinovat murise în locul lui Stefanovici. Malko spumega de furie. Cine îl avertizase pe Dragan de sosirea lui Stefanovici la *Hyatt?*

— Aţi anunţat Miliţia? întrebă el.

— Nu…

— Ar fi bine s-o faceţi! zise el.

Se îndreptă spre ieşire, sub privirea înspăimântată a funcţionarului cu detectorul portabil… Peste două minute, mergeau pe străzile din Novi Beograd.

— Încotro? întrebă Stefanovici.

Malko se gândea la această problemă. Două persoane muriseră din cauza lui Milomir Stefanovici: Biljana şi ocupantul camerei 422. «Comandantul» Dragan se dezlănţuise. Era bine informat şi nu se temea de pedeapsă. Posibilităţile erau puţine, iar hotelurile erau excluse. Nu mai rămânea decât rezidenţa lui Larry Oldcastle, sau apartamentul Priscillei Clearwater. Malko nu era prea încântat de această ultimă soluţie. Ieşind de pe podul Gazela, o luă în direcţia Dedinje.

*

* *

Cartierul Dedinje era o oază de lux, între bulevardul Mira şi bulevardul Vojvoba Putmika. Câteva alei ascunse de verdeaţă adăposteau vilele cele mai luxoase din Belgrad, marea majoritate aparţinând conducătorilor. Peste tot erau maşini de poliţie, dar nu era nici urmă de pieton sau de negustor. Malko o luă la stânga la sensul giratoriu de la Vojvoba Putmika şi se angajă pe strada Tolstoijeva. Vila lui Larry Oldcastle era la numărul 34. Cum era de aşteptat, nu se zărea nici o lumină. Fu nevoit să sune de zece ori până când se aprinse una. O voce întrebă în interfon:

— Cine este?

— Eu, zise Malko. E ceva urgent.

Larry Oldcastle nu puse nici o întrebare. În câteva clipe apăru în grădină, în halat, cu un Beretta 92 în mână şi deschise poarta. Imediat după ce intră, Malko coborî din maşină, lăsându-l pe Milomir Stefanovici înăuntru. Larry Oldcastle se întoarse, zărindu-i silueta.

— Cine este?

— Stefanovici, spuse Malko. N-am putut face altfel.

Americanul îşi stăpâni cu greu tresărirea.

— De ce l-aţi adus aici?

— În altă parte nu puteam decât, eventual, la morgă, spuse Malko, scurt.

După ce îi povestise ce se petrecuse, Larry Oldcastle nu mai făcu nici o obiecţie. Jenat, Milomir Stefanovici coborî din maşină. Malko făcu prezentările. Un ceremonial rece, fără o strângere de mână sau un surâs. Larry Oldcastle era vizibil stingherit de situaţie. Ajunşi în salonul vilei, îşi turnă un pahar de Defender «Very Classic Pale», scoase din buzunarul halatului un pachet de Gauloises blondes şi îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo pe care era gravată emblema CIA. Începu apoi să se joace gânditor cu capacul brichetei.

— Afacerea se prezintă rău, conchise el. Astă seară mai merge, dar nu-l pot ţine pe Milomir Stefanovici aici. Nu vreau să-l duc la ambasadă. (Schimbă o privire cu Malko.) Cred că soluţia pe care am pus-o la punct trebuie aplicată.

Altfel spus, o schimbare totală de atitudine, prin acceptarea exfiltrării *via* Dusko Balasevici! Bine că Malko nu apucase să-l prevină pe detectiv de abandonarea proiectului! Milomir Stefanovici se uită când la unul, când la altul.

— Nu pot rămâne la Belgrad, spuse el cu o voce alterată. Sunt sigur că au ucis-o pe Nada. Până la urmă au să dea de mine. Vreau să cer azil politic.

Larry Oldcastle surâse uşor.

— Dacă vă surâde să petreceţi câţiva ani închis în ambasadă, aşa trebuie să procedaţi. De îndată ce adversarii dumneavoastră vor şti unde sunteţi, or nu mai puteţi ieşi de acolo, or veţi fi ucis. Se bucură de imunitate totală, incidentul de astă seară fiind o dovadă clară. Nu, trebuie să vă scoatem din ţară cât mai repede. Am dat deja dispoziţiile necesare. Nu-i aşa, domnule Linge?

Malko îşi spuse părerea. Nu era încă jucat totul, dar posibilităţile se restrângeau. Afacerea se transforma într-un masacru, chiar dacă nu ar fi fost asasinată Nada Badanjak…

Larry Oldcastle strivi în scrumieră ţigara abia începută.

— Îi voi oferi o cameră domnului Stefanovici, zise el. De îndată ce totul va fi organizat, veniţi să-l luaţi. Ne întâlnim la ambasadă mâine dimineaţă.

Malko îi surâse plin de răceală lui Stefanovici.

— Cred că aici n-aveţi de ce vă teme.

Sârbul coborî privirea. Părea extrem de vulnerabil şi era nevoie de o mare doză de imaginaţie pentru a ghici ce fel de om era de fapt. Malko îl aşteptă în salon pe Larry Oldcastle. Când

acesta se întoarse, părea furios.

— Nu vreau să stea la mine în casă golanul ăsta! spuse el pe un ton scăzut. Organizaţi mâine exfiltrarea împreună cu Balasevici.

— Sper că nu vor fi probleme în această privinţă, remarcă Malko. În principiu, nimeni nu ştia că se află la *Hyatt.*

— Ia-ţi spus lui Balasevici?

— Nu.

— Verificaţi. Dragan şi DB-ul sunt împotriva noastră. Ne supraveghează permanent. Singura noastră şansă este Balasevici… Pe mâine, atunci.

Rulând pe aleile liniştite ale cartierului Dedinje, Malko se întreba cât timp va mai dura până când Dragan îşi va da seama de eroarea comisă şi când o va lua de la capăt cu urmărirea.

*

* *

Holul de la *Hyatt* era împânzit de miliţieni în uniforme. Malko urcă direct în cameră. Corpul ocupantului camerei 422 era încă întins pe hol, acoperit cu o pătură. Poliţiştii îl priviră aspru pe Malko dar nu îl abordară. Ajuns în cameră, puse pistolul CZ 89 pe noptieră, cu un cartuş pe ţeavă. După ce puse lanţul la uşă, se culcă. Ziua de mâine risca să fie foarte lungă. Înainte de toate, trebuia să iasă din Belgrad, împreună cu Stefanovici. Dacă Dragan ataca din nou, arma pe care o avea era mult prea uşoară.

Telefonul îl trezi când se făcuse deja ziuă. Recunoscu imediat vocea detectivului particular.

— Trebuie să ne vedem, spuse acesta din urmă, ştiţi pentru ce…

— Unde?

— La locul ştiut.

Închise fără să mai spună altceva.

Când Malko ieşi din cameră, totul reintrase în normal, în afara uşii de la 422, făcută zob de lovituri. Soarele strălucea, holul era plin de lume şi totul părea în regulă. Se uită totuşi în jur cu multă atenţie şi când ajunse la Polo, o cercetă pe dedesubt, ca să nu atârne cumva vreun fir suspect. Înainte de a porni, verifică şi capota motorului.

Impasibil ca de obicei, Dusko Balasevici era deja aşezat la o masă în bistroul lui obişnuit, având în faţă o cafea turcească. Nu pierdu timpul.

— Când l-aţi recuperat pe Stefanovici? întrebă el.

— Ieri seară. Sunteţi la curent cu ce s-a întâmplat la *Hyatt?*

Balasevici dădu din cap.

— Aţi fi putu să-mi spuneţi. Nu v-aş fi îndrumat spre *Hyatt...*

— De ce?

— DB-ul colaborează cu Dragan, în urma ordinelor primite de sus. Sunteţi supravegheat. Ei l-au văzut pe Stefanovici sosind la *Hyatt.* Am primit nişte informaţii de la prieteni. Dragan a trimis imediat o echipă să-l lichideze.

— Ştiu că au făcut o greşeală?

— Da, din timpul nopţii. Dragan este furios foc. Sunteţi la curent cu ce a păţit Nada Badanjak?

— Nu, a fost răpită?

— Nu, e moartă, l-au găsit corpul în parcul Hadj. Fusese răpită ieri dimineaţă de trei bărbaţi într-un Pajero, echipa lui Dragan. Nu voiau să o ucidă, dar s-a petrecut ceva neprevăzut. Dragan e în război cu Milos Badanjak. Ieri seara a avut loc o expediţie de pedepsire la *Trozubac.* Cei trei, Kovaci, Ivanovici şi Markovici, au fost ridicaţi de nişte bărbaţi înarmaţi. Sunt slabe şanse să se mai audă ceva despre ei…

Pentru un moment, tăcerea pluti în aer. Oamenii aceia nu meritau nici cel mai scurt discurs funerar.

— Aţi avut noroc, reluă discuţia detectivul. Funcţionarul de la *Hyatt* intrase atât de tare în panică, încât a greşit numărul camerei… N-ar fi avut curajul să-i mintă pe ucigaşi. A povestit totul poliţiei. Cel care a fost omorât a primit unsprezece gloanţe… Tot încărcătorul unui Skorpio.

— Care este motivul pentru care DB-ul nu se interesează de mine?

Dusko Balasevici zâmbi viclean.

— N-au cum să dea de Stefanovici dacă vă arestează. Ştiu că sunteţi în legătură cu el. Apropo, unde este acum?

Pusese întrebarea pe un ton glumeţ, dar imediat dădu din umeri.

— Nu-mi spuneţi. Dacă se întâmplă ceva, o să pretindeţi că eu sunt vinovat…

Malko nu răspunse. Celălalt era prea versat ca să cadă într-o asemenea capcană, dar neliniştea nu-l părăsi de tot. Afacerea Slavica Jelovaci nu fusese elucidată. Din nefericire, Balasevici era singurul lui aliat şi nu se putea lipsi de el.

— Vom proceda aşa cum am prevăzut, spuse el. Plecăm astă

seară spre Ungaria?

Detectivul se uită la cafeaua care se răcea.

— A apărut o mică problemă, spuse Balasevici.

Capitolul XVI

Malko avu impresia că cineva îi dă cu ceva în cap. Dacă şi portiţa asta se închidea, operaţiunea «Dragan» risca să se termine într-o baie de sânge.

— De ce? întrebă el.

— Am încercat să dau de Ratko. Trebuia să mă sune, dar nu a făcut-o. Poate că este în Ungaria.

— Ce facem, atunci?

— Fie aşteptăm să mă sune aici, fie plecăm spre castelul Jezero şi dormim acolo. Voi merge atunci la Subotica să-l caut, dar poate lipsi patruzeci şi opt de ore.

— Vom pleca astăzi, aşa cum am prevăzut, hotărî Malko. După tot ce s-a întâmplat, nu vreau să mai risc.

— Stefanovici nu este în siguranţă, acolo unde este? întrebă detectivul.

— Nu mai poate rămâne acolo, închise subiectul Malko.

Dusko Balasevici tăcu câteva clipe, apoi spuse:

— Foarte bine. Plecăm aşa cum a fost prevăzut.

— Ar mai fi o problemă, spuse Malko. DB-ul mă supraveghează în continuare, incidentul de ieri o dovedeşte.

— Da.

— Există deci riscul să ne urmărească şi să-i spună lui Dragan unde suntem. Dacă exfiltrarea s-ar fi făcut într-o singură etapă, problema n-ar fi fost atât de gravă. Aşa, însă, riscul este enorm. Va trebui să aplicăm amândoi programul de descurajare a filajului înainte de plecare şi să ne întâlnim într-un loc stabilit, de unde să plecăm direct...

— Asta nu e o problemă, fu de acord detectivul.

— Maşina mea prea bate la ochi, remarcă Malko, trebuie să o schimb. Aş vrea să o lăsaţi pe a dumneavoastră la vedere, în aşa fel încât, dacă sunteţi supravegheat, să se creadă că n-aţi părăsit Belgradul.

— Am nevoie de o maşină ca să mă duc la Subotica.

— O puteţi folosi pe a mea. Ce-aţi zice să ne întâlnim pe bulevardul Srpskih Vladara, chiar în faţa palatului rezidenţial? Lăsaţi maşina în parcarea de pe bulevardul Revoluţiei, înainte de Piaţa Biljana Pasica, apoi traversaţi Pionirski Park şi coborâţi pe

lângă grădinile Preşedinţiei. Nu puteţi fi urmărit decât pe jos şi astfel vom scăpa de filaj. N-are importanţă dacă aţi fost urmărit până acolo…

— Mi se pare o idee bună, fu de acord detectivul. La ora şase?

— La şase.

— Veţi avea şi banii?

— Îi voi avea.

Îşi strânseră mâinile îndelung; Malko îl privi pe detectiv intrând în clădire, întrebându-se dacă avea tot atâtea reticenţe ca el. De acum înainte, îl considera pe Dusko Balasevici un trădător virtual, având totodată nevoie de el. Din acest motiv îşi luase o serie de precauţii. «Uitase» de asemenea să-i spună că Stefanovici nu va fi singurul trecut peste graniţă. Nu putea să o lase pe Slavica Jelovaci să mucegăiască în apartamentul Priscillei Clearwater, pentru că CIA n-ar fi ridicat un deget să o ajute pe croată.

Singura soluţie era să o ia cu el, cu anumite precauţii.

*

* *

Rade Bogdanovici privea maşinile de pe autostrada aflată sub ferestrele sale. În fiecare dimineaţă venea la biroul aflat la etajul trei al SDB la opt fix şi îşi potrivea cele o sută patruzeci de kilograme într-un fotoliu făcut special pe dimensiunile sale. Nu măsura mai mult de un metru cincizeci şi cinci, suferea de obezitate cronică şi avusese deja mai multe alarme cardiace, ceea ce nu-l împiedica să conducă cu o mână de fier secţiunea «Specijelno Dejstva» de la SDB.

Cu o mână grăsulie, Bogdanovici netezi prima pagină a cotidianului, consacrată crimei sălbatice de la *Hyatt.* Nu era ceva bun pentru reputaţia hotelului. Acesta era însă un lucru neînsemnat, pe lângă eşecul supărător al ultimei acţiuni… Preşedintele îl însărcinase cu o misiune, avusese mai multe mijloace de a o îndeplini, dar toate se duseseră de râpă. Nu-i mai rămăsese decât unul…

Se auzi zbârnâitul interfonului şi el apăsă pe un buton.

— Un apel pentru dumneavoastră, *Gospodine,* îl anunţă secretara. Pe linia 3.

Aceea rezervată persoanelor «alese». Numai douăzeci de persoane aveau acces la ea şi era schimbată în fiecare lună. Aşteptă. Vocea lui Zlatko Sombor îi sună neplăcut în ureche.

— Nenorociţii au dat greş! îl anunţă cel pe care Rade

Bogdanovici era însărcinat să-l protejeze.

— Am aflat, spuse rece acesta din urmă, am primit un raport. Afacerea asta se va sfârşi rău.

Îndepărtă dispreţuitor receptorul de ureche, pentru a nu mai auzi răgetele interlocutorului său. Era un lucru trist, dar regimurile poliţieneşti erau nevoite să folosească oameni de acest gen. Întrerupându-l cu un ton glacial, îi răspunse:

— Oamenii dumneavoastră au lucrat pe faţă, ceea ce este o mare imprudenţă. A doua oară în douăzeci şi patru de ore... În cazul în care vor continua în acelaşi mod, Miliţia va fi obligată să reacţioneze.

Răspunsul fu o tăcere grea şi înţelese că mersese prea departe.

— Haide, spuse el pe un ton mai destins, situaţia nu este aşa de gravă, dar aveţi grijă. Cred că acum suntem pe drumul cel bun, dar aţi greşit manifestându-vă aşa... I-am alertat pe adversarii noştri. Nu aveţi încredere în mine?

De la celălalt capăt al firului Zlatko Sombor vru să spună «nu», dar se răzgândi.

— Ba da, ba da, afirmă el, dar tare aş vrea să-l văd pe ticălosul ăla mort.

— În curând, îl asigură Bogdanovici, pe un ton glumeţ, dar ţineţi-vă firea. Preşedintelui nu-i place să se facă valuri.

După ce închise, aprinse semnalul roşu, însemnând că nu poate fi deranjat şi începu să reflecteze, jucându-se cu un Zippo oferit de Radovan Karadzici. Bricheta fusese găsită printre rămăşiţele unui F 16 american, doborât de un Sam 6 sârbesc, în apropiere de. Banja Luka. Purta încă emblema escadronului pilotului.

Se cufundă în studierea dosarului lui Zlatko Sombor, supranumit «comandantul» Dragan. Încă de la început, atunci când guvernul aflase de intenţiile americanilor în privinţa criminalului de război căutat deja de Croaţia, Rade Bogdanovici fusese însărcinat de preşedintele Miloşevici să ia *toate* măsurile necesare pentru neutralizarea operaţiunii Statelor Unite.

Într-un fel sau altul.

Cel mai normal era evitarea unei mărturii devastatoare, aceea a lui Milomir Stefanovici, care ar fi pus Serbia într-o postură imposibilă. La vremea acea, Dragan nu era căutat de Croaţia pentru crime de război. Situaţia nu era prea gravă. Dar în ziua

funestă în care TPI[48] de la Haga lansase un mandat de arestare internaţional împotriva lui, poziţia guvernului sârb începuse să se clatine.

De la începutul afacerii lansate de Nenad Kurco şi prinsă din zbor de CIA, la palatul prezidenţial avuseseră loc mai multe reuniuni secrete.

Se bazaseră mai întâi pe Dragan, pentru a înlătura el însuşi ameninţarea. Apoi, odată cu intrarea în scenă a unui şef de misiune CIA extrem de încăpăţânat, fuseseră nevoiţi să ia în considerare o ipoteză cândva de neconceput: americanii erau în stare să-l scoată din ţară pe Milomir Stefanovici, cu scopul de a depune mărturie contra fostului său şef, în faţa Tribunalului de la Haga.

Bogdanovici şi preşedintele Miloşevici ştiau prea bine că americanii aveau să fluture această ameninţare, fără nici cea mai mică intenţie de a o pune în aplicare. Nu dădeau doi bani pe «comandantul» Dragan. Singurul lor scop era acela de a-l înfricoşa pe Miloşevici şi de a-l face să-l scoată în faţă pe Karadzici, liderul sârbilor bosniaci. Numai că Miloşevici nu putea merge prea departe în această direcţie.

În această situaţie trebuia gândit un plan ajutător, în cazul în care Milomir Stefanovici ajungea la Haga. Acest plan includea abandonarea lui Dragan. Arătat cu degetul din toate părţile, acesta n-ar mai fi fost protejat de Republica Federativă Iugoslavia, care în caz contrar ar fi fost din nou supusă sancţiunilor internaţionale.

Extrădarea voluntară a lui Dragan era în acest caz, la ordinea zilei, cu toate consecinţele nefaste posibile pentru preşedintele Miloşevici. Dar când se deschidea cutia Pandorei[49]… «Comandantul» Dragan putea face destăinuiri de o gravitate extremă asupra implicării RFI şi a lui Miloşevici în războiul declanşat de sârbii bosniaci. Rade Bogdanovici îşi dorea ca această zi să nu vină niciodată, dar rolul lui era să prevadă viitorul, indiferent cât de întunecat ar fi fost.

Operaţiunea ratată de la *Hyatt* permitea luarea unei prime «contra-măsuri»: interpelarea vinovaţilor, uşor de identificat de

[48] Tribunalul Penal Internaţional (n.t.).

[49] Pandora, prima femeie creată de zeul Vulcan, a primit din partea lui Jupiter o cutie în care erau închise toate relele din lume. Curios, soţul ei Epimeteu, a deschis cutia şi relele s-au răspândit, înăuntru rămânând doar speranţa (n.t.).

cel puţin doi martori, urmând apoi şeful lor, «comandantul» Dragan, demonstrând astfel lumii că nu era de neatins.

Dacă totul mergea bine, s-ar fi ales cu eliberarea, dacă nu, îl ţineau la căldură pentru a-l livra Tribunalului de la Haga.

Americanii nu ştiau, dar preşedintele Miloşevici se hotărâse: decât să-i înfrunte pe sârbii bosniaci, mai bine îl preda pe «comandantul» Dragan justiţiei internaţionale. Destăinuirile pe care le-ar fi făcut criminalul de război ar fi fost atunci dezminţite de gloanţe.

Rade Bogdanovici ridică receptorul şi îl sună pe generalul Radovan Stojisici, comandantul Miliţiei.

Miralov Petrovici coborî din autobuz în faţa unuia dintre imensele coteţe din Novi Beograd, imobile cu trei sute de apartamente, aşezate unul lângă altul pe malul Savei. Un oraş-dormitor demn de milă. Se grăbea să ajungă acasă, după emoţiile de peste zi. Miliţia îl reţinuse patru ore, silindu-l să semneze o declaraţie amănunţită, conţinând semnalmentele ucigaşilor de la *Hyatt.*

Colegul său de la intrare păţise la fel. Mare mirare, având în vedere toleranţa autorităţilor faţă de mafioţi, dar clientul de la *Hyatt* împuşcat din greşeală era un om de afaceri suedez şi avea să se facă vâlvă. Miralov Petrovici auzi o maşină apropiindu-se şi se întoarse. Îngheţă. Era un Pajero negru asemănător cu cel cu care veniseră ucigaşii de la *Hyatt.* Îl depăşi şi opri perpendicular pe cărarea care ducea la bloc. Fără să şovăie, făcu stânga-mprejur şi începu să alerge spre staţia de autobuz, unde mai era lume.

Mai avea treizeci de metri şi Pajero îl prinse din urmă. Geamul din dreapta faţă era coborât. Miralov Petrovici văzu ieşind un braţ care ţinea un pistol mitralieră Skorpio. Auzi primele împuşcături şi simţi loviturile în spate, urmate de o durere atroce. Se poticni şi căzu cu faţa în jos. Mai trăia încă atunci când maşina ajunse în dreptul lui. Fără să coboare, ucigaşul îndreptă arma spre sol, golind întreg încărcătorul în capul muribundului.

Apoi Pajero plecă.

Se opri cuminte la stopul de pe bulevard, apoi se îndepărtă cu viteză scăzută în direcţia autostradei spre Zagreb, pierzându-se în trafic.

*

* *

Cu inima strânsă, Malko sună la uşa Priscillei Clearwater. În

mână avea o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, cumpărată din noul Centru comercial din Piaţa Republicii, la valoarea ei în aur. La Belgrad se găseau acum cele mai bune produse din vest. Nu telefonase şi se asigurase că nu era urmărit.

Simţi un uşor foşnet în spatele uşii şi spuse pe un ton scăzut:

— Slavica, eu sunt, Malko, deschideţi.

Uşa se întredeschise şi apăru figura neliniştită a tinerei croate. Malko se grăbi să intre. Ea purta un halat de prosop, cu siguranţă al Priscillei, prea mare pentru ea. Nemachiată, cu ochii roşii, ea suspină:

— Nu mai pot! Cum aud un zgomot afară, mor de frică. Au să mă găsească.

Se aşeză pe un scaun, aprinse o Gauloise blonde şi suflă lung fumul, destinzându-se încet, încet.

Malko o lăsă să se calmeze câteva clipe şi o anunţă:

— Dacă totul merge bine, veţi părăsi acest loc.

Privirea lui Slavica Jelovaci se înflăcără.

— Când? Unde mergem?

— Astăzi, preciză Malko, dar în anumite condiţii.

— Care?

— Iată, explică Malko, am ocazia să vă trec graniţa în Ungaria. De acolo puteţi ajunge în Croaţia.

— Minunat! zise ea. Cum?

— Datorită unei persoane care este probabil cel care v-a denunţat la DB, preciză Malko.

Privirea tinerei deveni nesigură.

— Cum aşa? Aţi înnebunit! O s-o facă din nou!

— Nu pentru că voi fi şi eu cu el şi nu plecăm singuri. Mai este un bărbat cu noi: Milomir Stefanovici.

— Stefanovici? Cel care s-a dedat la masacre în ţara mea? De ce îl ajutaţi să plece? Este un monstru.

Se tulburase din nou. Malko încercă să o calmeze.

— Nu-i vreau binele acestui Stefanovici, preciză el, din contră. Îl scoatem din Serbia pentru că foştii săi complici vor să-l asasineze. Or, trebuie să depună mărturie în faţa Tribunalului de la Haga.

Slavica Jelovaci clătină din cap.

— Nu o va face! Nu este nebun. Va dispărea.

Malko avu un surâs rece.

— M-ar mira. Fără paşaport nu poate ajunge prea departe. Va

fi aşteptat de o echipă a CIA care nu-l va scăpa din ochi. Cât priveşte mărturisirea, o am deja, scrisă şi semnată de mâna lui. Este suficientă pentru a-i extrăda în oricare altă ţară. Având declaraţia lui, îl vom încolţi pe Dragan.

Tânăra îi urmărea cu aviditate demonstraţia.

— Dragan! Adevărat?

— Adevărat. Îl vor americanii. La fel de mult ca dumneavoastră, numai că îl vor viu, ca să dea un exemplu. Aşa cum francezii l-au vrut pe Carlos, pentru a-i organiza un proces exemplar. Având mărturia lui Milomir Stefanovici, preşedintele Miloşevici va fi obligat să-l aresteze şi să-l extrădeze din Serbia.

Urmă o lungă tăcere. Se vedea că femeia avea îndoieli. Malko se sili să o liniştească, precizând:

— Am nevoie de dumneavoastră. În timpul acestei călătorii, s-ar putea ca Dusko Balasevici să încerce să mă trădeze. E mai bine să fim doi, ca să-i dejucăm manipulările...

Ea ridică din umeri.

— Ce aş putea să fac? Nici măcar nu am armă.

— Am să vă dau pistolul meu, promise Malko. Sunteţi de acord?

Ea îl privi cu tristeţe.

— Am de ales?

— O să fie totul bine.

— Când plecăm?

— Vin să vă iau cu puţin înainte de şase. Să fiţi pregătită. Balasevici nu ştie încă de venirea dumneavoastră.

Se ridică şi ea se lipi toată de el.

— Mulţumesc, murmură ea. Nu ştiu cum...

După cum se comporta, avea o idee destul de precisă. Malko se degajă. Nu era momentul.

— Pe curând.

Coborî, puţin mai liniştit. Lucrurile se aranjau.

Numărătoarea inversă începuse. Intuiţia îi spunea că nu depăşise încă toate dificultăţile. Călătoria de la Belgrad spre Ungaria nu era ultimul episod din povestea întortocheată, care îi rezervase până acum destule surprize, toate neplăcute.

Dacă dorea să revadă castelul de la Liezen şi pe trupeşa Alexandra, trebuia să-şi asigure *toţi* sorţii de izbândă; nici măcar nu era sigur că era de ajuns.

Capitolul XVII

Rade Bogdanovici se pregătea să plece de la birou în momentul în care primi o notă de la Cartierul General al Miliţiei, aflat peste drum. Se referea la uciderea a doi funcţionari de la *Hyatt,* comisă în împrejurări similare. Amândoi fuseseră împuşcaţi de nişte necunoscuţi aflaţi într-o maşină, pe când se întorceau acasă de la servici. Ar fi putut trece drept una dintre nenumăratele afaceri cu mafioţi, dacă cei doi n-ar fi fost chiar martorii crimei din seara precedentă… *Singurii* capabili să-l identifice pe cei trei ucigaşi.

Şeful Secţiunii a Doua privi gânditor cele câteva rânduri, salutând mintal rapiditatea «comandantului» Dragan. Iată de ce această lichea supravieţuise atâta timp. Reacţiona repede şi bine. Rade Bogdanovici scoase din seif dosarul criminalului de război şi puse deasupra nota pe care tocmai o primise. N-avea chef să se întoarcă acasă.

Această reacţie a lui Dragan era, dintr-un punct de vedere, îngrijorătoare. Era sigur că nu va fi pedepsit şi l-ar fi tentat să meargă mai departe, de exemplu să-i lichideze pe cei aflaţi în anturajul americanilor. Aceştia ar fi tras la răspundere guvernul, ceea ce n-ar fi aranjat de loc lucrurile…

Sau Dragan dorea să se pună la adăpost.

Rade Bogdanovici scoase fişa cu date despre Zlatko Sombor emisă de Interpol, al cărei conţinut nu-l mai ştia pe dinafară. O parcursese: era mai mult decât edificatoare… Suedia, Danemarca, Belgia, Elveţia, Germania şi Italia, îl căutau pentru delicte de drept comun. Fără a mai pune la socoteală Croaţia, care emisese un mandat internaţional pentru crimele de război şi genocid, cerând arestarea şi extrădarea lui imediată… Pentru el, Europa era închisă, dar cu un paşaport fals putea ajunge mult mai departe, în Mexic, spre exemplu, unde avea prieteni printre traficanţii de narcotice.

Or, până la noi ordine, Dragan *trebuia* să rămână sub jurisdicţia autorităţilor de la Belgrad. Rade Bogdanovici îşi chemă secretara şi îi dictă o scurtă notă ultra confidenţială destinată tuturor posturilor de frontieră ale Republicii Federale Iugoslavia, inclusiv celor de la graniţa cu Republica Srpska. Atrăgea atenţia

funcţionarilor asupra lui Zlatko Sombor, supranumit «comandantul» Dragan.

— Să adăugaţi şi o fotografie, împreună cu lista tuturor pseudonimelor pe care le foloseşte, mai spuse Bogdanovici.

Nu-şi făcea prea mari iluzii: dispozitivul nu era niciodată etanş, cu un om ca Dragan care controla reţelele de contrabandişti. Îl cunoştea însă: nebun după cântăreaţă, ar fi luat-o cu el, ceea ce i-ar fi îngreunat deplasările.

— Difuzaţi-o imediat! ordonă el.

Cu siguranţă că Dragan avea să afle, dar nu-i păsa.

*

* *

Malko parcă maşina Polo la *Intercontinental.* Inspectă rapid maşinile parcate în faţa hotelului şi răsuflă uşurat când zări Range Roverul alb cu număr de IFOR folosit de Tamara Savici. Nu era singurul motiv de vizită la *Intercontinental,* dar şansa părea să fie de partea lui.

Se opri la biroul Avis de lângă recepţie şi puse pe masă, în faţa funcţionarului, cheile de la VW Polo roşu, împreună cu actele.

— Aş vrea să schimb maşina, explică el. A mea nu are climatizare. Îmi puteţi da una *cu?*

Funcţionarul consultă un tabel.

— Am un Mercedes 230, anunţă el. Evident, e mult mai scump.

— Nici o problemă, afirmă Malko. Ce culoare?

— Gri.

— Perfect. Îl aveţi aici?

— Trebuie să trimit pe cineva după el la aeroport. Mai durează o jumătate de oră.

— Foarte bine. Mă duc să vizitez pe cineva din hotel şi o iau la întoarcere.

Urcă direct la apartamentul ocupat de CNN. Uşa era deschisă. O zări pe Tamara, cu părul lung şi blond strâns în vârful capului. Tocmai dădea un telefon. Era la fel de provocatoare, într-un tricou roz şi un mini asortat. Veselă, îi făcu semn lui Malko să intre. Imediat ce termină convorbirea îi sări de gât.

— Ce surpriză plăcută! Nu credeam să te mai văd.

— Nu m-ai sunat, remarcă Malko.

— Mai întâi că n-am fost la Belgrad, explică ea. Am plecat la Pale, împreună cu o echipă de la Atlanta. Acolo a fost gata să ajung la închisoare din cauza ticăloasei de Sonia Karadzici.

Apoi… (Ezită puţin). Ţi-am spus că nu vreau să mă amestec în povestea de care te ocupi. E prea periculoasă. Am avut dreptate…

— Cum aşa?

Ea surâse misterios.

— Am auzit zvonuri… Nu ştiu exact ce ai făcut, dar ştiu că au încercat să te ucidă. În plus, ai văzut nebunia cu Carla Bettega? Era totuşi simpatică. Nu-mi dau seama de ce a tras în poliţişti.

— Eu nici atât, spuse Malko.

— Cinăm împreună astă seară?

— Nu pot. Părăsesc Belgradul.

— Astă seară?

— Da.

— Frumos din partea ta că ai venit să-ţi iei rămas bun. Am putea petrece un moment împreună, adăugă ea, cu o voce încărcată de subînţelesuri.

— Haide să bem ceva, sugeră Malko.

Se duseră la barul de la parter. Malko luă o Stolychnaya, în timp ce Tamara comandă un Caipirinha Cointreau şi o jumătate de lămâie verde zdrobită.

— Am venit să-ţi propun un târg, spuse Malko, după ce băură.

— Ce fel de târg?

Era sincer surprinsă. Malko se aşeză.

— Mai înainte, aş vrea să-mi clarifici câteva puncte. Foloseşti acelaşi Range alb al prietenului tău de la IFOR?

— Da, e jos.

— Poţi pleca din Belgrad cu ea?

— Da, dacă e nevoie. De ce?

Fără să răspundă, Malko continuă:

— Miliţia nu o controlează?

Ea râse.

— M-ai mai întrebat asta. Nu. Se tem de IFOR ca de ciumă. Spune-mi ce vrei de la mine.

— Aş vrea să folosesc această maşină, eventual ca să ies din ţară.

— Unde vrei să mergi?

— În Ungaria.

Ea luă un aer îngrijorat.

— Mi-e greu să-ţi spun nu, dar dacă se întâmplă ceva, prietenul meu şi cu mine intrăm la apă.

În timp ce vorbea, luă un pachet de Gauloise blondes şi

aprinse una cu un Zippo nou nouţ, pe care era gravat un superb Harley Davidson.

— Există o compensaţie, o anunţă Malko. Am să-ţi spun, dar dacă refuzi, promite-mi că uiţi ce vei auzi…

Ea ridică mâna râzând.

— Jur pe Biblie, pe Coran, pe ce vrei tu.

— E ceva serios, o avertiză Malko. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre un anume Milomir Stefanovici?

— Vag, dar nu ştiu cine e.

— Îţi aduc eu aminte: Nenad Kurco voia să vândă nişte fotografii şi o informaţie, pentru cincizeci de mii de dolari. Informaţia se referea la Stefanovici, un vechi prieten al lui Dragan. Acum, pentru anumite motive, este gata să depună mărturie împotriva lui în faţa Tribunalului de la Haga. A participat la numeroase masacre. Trebuie să-l scot din Serbia clandestin, cu ajutorul celui la care m-ai trimis, Dusko Balasevici. Numai că nu sunt sigur de acesta. În această situaţie, pregătesc un plan de rezervă. Cu acest Rover, am putea trece în Ungaria.

Tamarei Savici îi pierise zâmbetul. Malko adăugă imediat:

— Recompensa ta va fi că poţi filma în timp real exfiltrarea acestui criminal de război şi recuperarea lui de cealaltă parte a frontierei de către o echipă de la CIA. Nu crezi că ar fi o bombă?

Tânăra uită să tragă din ţigară.

— Sigur că da! zise ea cu o voce aţâţată. E formidabil! Riscul ăsta mi-l asum. Când vrei să pleci?

— Astă seară, pe la şase. Nu mai pot rămâne la Belgrad, e prea periculos.

Ea înjură printre dinţi.

— Nu pot pleca astă seară. Trebuie să transmit un subiect la Atlanta.

— Poţi să vii după noi, spuse Malko, nu ne ducem direct spre frontieră. Vom dormi la castelul Jezero, lângă Becej. Călăuza vine să ne ia de acolo. Ştii unde e?

— Sigur că da. Când vine călăuza?

— Nu ştiu încă. Noaptea următoare, sau mai târziu. Ceea ce vreau e să am o a *doua* maşină, în afară de a mea. Vom folosi Roverul în cazul în care a mea va fi dată în urmărire.

Tamara trăgea din ţigară ca o nebună, sorbindu-i vorbele lui Malko.

— Mi se pare posibil, fu ea de acord. Înseamnă că ne întâlnim la Jezero şi trecem graniţa cu Roverul. Şi apoi?

— De cealaltă parte a frontierei, la Szeged, ne întâlnim cu o echipă de la CIA. Nu te împiedică nimeni să anunţi un cameraman, dimpotrivă. Trebuie să facem cât mai multă publicitate dezertării lui Milomir Stefanovici. În acest mod, Slobodan Miloşevici îşi va da seama că americanii nu blufează. Atâta timp cât dezertorul rămâne la cheremul lor, au toate atuurile să conducă această partidă mortală de pocher măsluit. Dacă Miloşevici cedează, avem destul timp să-l atragem pe Milomir Stefanovici în capcană.

— E formidabil dacă reuşim, fu de acord Tamara.

— Dacă nu merge, remarcă Malko, am încurcat-o. Deci eşti de acord?

Ea îl privi drept în ochi.

— Voi fi la Jezero astă seară pe la unsprezece.

— Mai e ceva, mărturisi Malko. Mai devreme mi-ai povestit de Carla Bettega. Va merge cu noi.

Tamara îl privi stupefiată.

— De ce?

Malko îi explică şi conchise:

— Este o expediţie riscantă. Trebuie să fi conştientă de asta.

— Nu face nimic! CNN va sări în sus de bucurie pentru bomba asta. Şi aşa era să fiu ucisă de zece ori până acum în Bosnia…

— Atunci, ne vedem la noapte, spuse el. Fii discretă cu cameramanul. Nu-i telefona de aici. Nu vorbi cu nimeni despre povestea asta.

Urcându-se în ascensor, se simţea deja mai uşurat. Cu Roverul de la IFOR, avea şanse serioase să dejoace o posibilă cursă.

La recepţie, funcţionarul îi dădu cheile şi actele noii sale maşini.

*

* *

Malko parcă Mercedesul 230 pe trotuarul străzii Visegradska, unde se afla Ambasada americană. Cenuşiu, demodat, nu era aşa de bătător la ochi ca VW Polo roşu. Chiar dacă SDB-ul ştia deja că schimbase maşina, riscurile de supraveghere erau limitate.

Larry Oldcastle îl primi cu un amestec de căldură şi de nervozitate prost mascată.

— Mă voi gândi în fiecare clipă la dumneavoastră, din momentul în care veţi părăsi acest birou, spuse el, cu un soi de emfază. Ştiu că ce veţi face este extrem de riscant. Să sperăm

că Dusko Balasevici nu face joc dublu! Măcar să mai fi avut puţin timp…

Malko îl privi cu ironie.

— Am fi avut, dacă aţi fi acceptat să-l mai ţineţi câteva zile pe Milomir Stefanovici la dumneavoastră.

— Ştiţi bine că e imposibil, protestă americanul. În mod oficial, noi nu trebuie să fim amestecaţi în această exfiltrare. Aţi pus la punct ultimele detalii?

Malko îi povesti pe scurt ce intenţiona să facă, fără să-i pomenească de prezenţa lui Slavica Jelovaci. Larry Oldcastle protestă puţin aflând de implicarea Tamarei Savici. La urma urmei, făcea şi ea parte, într-un fel, din *Companie...*

— Când mergeţi să-l recuperaţi pe Stefanovici? întrebă el.

— Chiar înainte să mă întâlnesc cu Dusko Balasevici.

— Credeţi că mâine veţi fi de cealaltă parte a frontierei?

— Sper, spuse Malko, asta depinde de Balasevici.

— O echipă a Centralei de la Budapesta a sosit aseară la Szeged. Se află în aşteptare la hotelul *Balaton.* Şeful ei se numeşte James Baker. De îndată ce vă întâlniţi cu el, vă va conduce împreună cu Milomir Stefanovici într-una din taberele noastre, în apropiere de Budapesta. Acolo veţi aştepta derularea evenimentelor.

Malko protestă.

— Nu-l transferăm imediat la Haga?

— Nu, mărturisi puţin jenat şeful Centralei CIA. Washingtonul vrea să aibă libertatea de acţiune pentru a negocia cu ticălosul de Miloşevici. Îl aştept dintr-un moment în altul pe Richard Holbrooke, negociatorul Casei Albe.

— Ce urmează să facă?

— Odată Stefanovici aflat în siguranţă îl forţăm pe Miloşevici să aleagă: sau ne ajută să-l neutralizăm *definitiv* pe Radovan Karadzici, aşa cum a promis, sau îl trimitem pe Stefanovici la Haga, împreună cu mărturia. În acest caz, TPI va fi obligat să emită mandat contra lui Dragan, care, în mod sigur, se va întoarce împotriva lui. Dacă e aşa, o păţeşte rău…

— Foarte rău, recunoscu Malko. Şi dumneavoastră la fel.. Nu veţi mai avea cum să-l ameninţaţi pe Miloşevici…

Americanul trase un fum din ţigară, cu un aer de filosof.

— Cel puţin, unul dintre aceşti ticăloşi se va afla în faţa Tribunalului. Dar Miloşevici va ceda! Pun pariu pe o mie de dolari…

— În cazul în care cedează, ce facem cu Stefanovici?

Şeful centralei lăsă capul în jos.

— Nimic, mărturisi el. Îl abandonăm. Fără el, mărturisirea nu poate fi folosită de TPI.

Pentru o clipă, în tăcerea care se lăsă pluti indignarea. Cruciada morală de la început era departe. Aşa cum se întâmpla des în munca de informaţii, se ajungea la o manipulare sordidă şi imorală. Statele Unite erau nişte monştri insensibili şi munca de informaţii era una de senior. Îţi trebuiau mănuşi groase, ca să nu-ţi murdăreşti mâinile. Dacă n-ar fi fost Slavica Jelovaci, Malko l-ar fi trimis pe Larry Oldcastle la plimbare.

Numai că tânăra era singura creatură simpatică în toată această afacere. Dacă n-ar fi fost scoasă din ţară, ar fi sfârşit în mod sigur într-o închisoare sârbă.

— Stefanovici o să vă binecuvânteze, remarcă Malko, plin de amărăciune. Se pare că genocidul duce la un deznodământ fericit. În câţiva ani o să conducă un supermagazin în California.

— Sunt dezolat, zise Larry Oldcastle. Ştiu că e dificil, dar trebuie să ne gândim la interesele superioare ale ţării şi chiar la Bosnia. Ei cer alegeri libere şi dacă punem mâna pe Karadzici, datorită stratagemei noastre, lumea îţi va fi recunoscătoare.

— Să vă audă Dumnezeu! oftă Malko, ridicându-se.

— Iată banii pentru Balasevici, zise Larry Oldcastle.

Îi întinse un plic gros de culoare cafenie, lipit cu bandă transparentă.

— Vă voi suna îndată ce ajung în Ungaria, promise Malko.

— Am ceva pentru dumneavoastră, adăugă americanul, în caz că se întâmplă o nenorocire.

Îi întinse un ceas de titan, u model Breitling necunoscut de Malko. Pe al cărui cadran scris „Emergency[50]”.

— Este ultima creaţie Breitling, explică Larry Oldcastle. Acest ceas electronic are un emiţător VHF încorporat, care permite transmiterea unui semnal de pericol pe frecvenţa internaţională de 121,5 MHz. Poate fi captat de toate avioanele pe o rază de peste o sută de kilometri. În caz că vi se întâmplă ceva, activaţi-l. Semnalul va fi captat de un aparat de-al nostru care va survola zona de frontieră, de partea Ungariei, începând din această noapte de la ora douăsprezece, ceea ce va permite echipei de la Szeged să vă localizeze şi să vă vină în ajutor.

— Sper că nu va fi nevoie, zise Malko luând ceasul Breitling.

[50] Urgenţă (n.t.).

Brusc, Larry Oldcastle tresări.

— *Jesus-Christ!* Am întârziat îngrozitor. Trebuie să mă duc la aeroport. *Take care!*[51]

Îşi strânseră mâinile îndelung şi ieşi din birou. Imediat intră Priscilla Clearwater. Malko nu-i dădu timp să se plângă.

— Am o veste bună, o anunţă Malko. Asta seară dormiţi singură.

Secretara lui Larry Oldcastle îl privi neîncrezătoare.

— A plecat?

— Va pleca, o corectă Malko. Cu mine.

— Unde vă duceţi?

— Nu am dreptul să vă spun, zise el. Dacă vă frământă acest lucru, întrebaţi-l pe patronul dumneavoastră.

I se păruse că simte o urmă de gelozie în vocea negresei. Aceasta reveni la atitudinea afectată.

— Bineînţeles că n-am să-l întreb! spuse ea, indignată. Nu mă amestec niciodată în afaceri confidenţiale.

— Perfect, spuse Malko. *So, kiss me, good bye.*

Se apropie de ea şi o strânse în braţe. Fiind de aceeaşi statură, feţele li se apropiară la aceeaşi înălţime, cu buzele la câţiva centimetri distanţă. Priscilla se zbătu, dar nu prea tare.

— *Please! Stop immediatly!*

Gura lui Malko îi strivi buzele. Cuprins de o bruscă dorinţă, o propti de biroul lui Larry, comportându-se ca o cătană, dar una care ştia ce să facă cu mâinile. În scurt timp, protestele Priscillei se transformară în suspine, mai mult sau mai puţin stăpânite. Malko scotocea pe sub fustă ca un liceean la prima cucerire, fiind însă mult mai îndemânatic. Uşa nu era nici măcar încuiată, dar cine să intre neanunţat în biroul şefului Centralei CIA…

În înghesuiala creată, slipul Priscillei ateriză pe mocheta albastră. Lipită de birou, cu pântecul gol, ea gâfâia. Când Malko pătrunse în ea dintr-o singură mişcare, se smiorcăi şi se agăţă de el ca o înecată. Mişcările lui somptuoase fură întrerupte de o bătaie în uşă. Priscilla tresări din tot corpul, dar blocată între muchea de stejar şi cele optzeci de kilograme ale lui Malko, libertatea de mişcare îi era limitată. Fără să iasă măcar un milimetru din teaca mătăsoasă care îl strângea în mod plăcut, Malko strigă în direcţia uşii:

— *Come back later!*[52]

---

[51] Aveţi grijă (n.t.).

[52] Veniţi mai târziu! (n.t.).

Ceea ce îi dădu destul timp să profite încă puţin de situaţie, înainte de a se goli în sexul inundat. Moale ca o păpuşă de cârpă, Priscilla murmură:

— *My God, you are a real monster!*

— Nu, afirmă Malko, aranjându-şi ţinuta, dar plec la un drum dificil. Să spunem că aţi făcut o faptă bună, aidoma ultimei ţigări oferite unui condamnat la moarte…

Posomorâtă, Priscilla Clearwater se îndreptă de spate.

— *Fucking bastard!*[53] spuse ea printre dinţi, în timp ce el se îndrepta spre uşă.

[53] Ticălosule (n.t.).

Capitolul XVIII

La ora aceasta, traficul era aglomerat. Malko înainta la pas în direcţia podului Bratsvo i Jedinsvo, coborând pe strada Brankova, în mijlocul unui şuvoi de vehicule care se străduiau să ajungă la Novi Beograd. Aparatul de aer condiţionat din Mercedes îşi dăduse duhul cu un fâsâit lugubru şi nu se mai simţea decât aerul călduţ. Pudic, indicatorul arăta doar 23.585 de kilometri, ceea ce era departe de realitate. Semaforul din colţul străzii Carice Milice se făcu verde şi Malko o luă la vale. Pe dreapta, un imens panou luminos plasat pe faţada unui imobil indica 34 de grade şi ora 5 şi 40.

Călătoria cea mare începuse. Malko părăsise Ambasada Statelor Unite cu zece minute mai înainte. Lăsase o mare parte din lucruri la *Hyatt,* luând cu el doar strictul necesar într-un sac de voiaj. Se strecură pe lângă un autobuz înţesat care lăsa în urmă o dâră de fum negru şi zări în sfârşit intrarea pe pod.

Timp de câteva minute, cât traversă Sava, se mai destinse. Se înscrise apoi pe banda din stânga. Dunga de separaţie dispăruse, dar era strict interzis virajul înainte de intersecţia cu bulevardul Staro Sajmiste, aflată la o sută de metri mai departe. Acolo, semaforul era roşu. Malko încetini, declanşând imediat un concert de claxoane. Şoferilor belgrădeni le sărea ţandăra din nimic. Se opri pe banda centrală, ca şi când ar fi fost în pană şi aşteptă ca maşinile din faţa lui, oprite la stop, să demareze. Atunci făcu o întoarcere, îndreptându-se spre Belgrad.

Verifică în oglinda retrovizoare să nu fie urmărit. Avea deja în spate un şuvoi de vehicule. Se înscrise din nou pe banda din stânga, pentru a putea coti pe strada Karadzordjeva, cea care urca spre parcul Kalemegdan. Alt semafor special pentru banda care mergea spre Novi Beograd, întrerupea fluxul traficului. Se făcu verde, Malko demară, dar în momentul în care intra pe drumul respectiv, opri, stârnind un acces de furie al conducătorilor din spate. Prin geamul deschis, făcu un gest de neputinţă, ca şi când ar fi fost din nou în pană, incident destul de frecvent la Belgrad, care nu mai mira pe nimeni...

Asurzit de claxoane, aşteptă, cu ochii pe semafor. Când acesta deveni roşu, Malko demară în trombă, îndreptându-se spre pod.

Verifică din nou dacă maşina din spatele lui rămăsese pe loc şi pătrunse cu toată viteza pe strada Karadzordjeva.

După aceste manevre de descurajare a filajului, nimeni n-ar fi putut să-l urmărească. Fără îndoială că ar fi putut fi supravegheat printr-un dispozitiv radio, dar şi aşa avea nouăzeci la sută şanse să reuşească...

Trecu în trombă prin faţa bisericii Saborua Crkva, o luă la dreapta pe Pariska, trecu prin faţa Ambasadei franceze, mai merse câteva sute de metri şi o luă la dreapta pe Uzun Mirkova, în direcţia Pieţei Revoluţiei, apoi pe Terazije şi Srpskih Vladara, fosta Marsala Tito. Încetini şi zări pe partea opusă a bulevardului un bărbat aşteptând în staţia autobuzului 29. Era Dusko Balasevici, în cămaşă cu mâneci scurte, cu eterna lui sacoşă agăţată de umăr. Opri la bordură şi detectivul traversă alergând spre ei. După ce se aşeză pe banchetă, îl întrebă:

— Sunteţi singur?

— Nu pentru mult timp, zise Malko, pornind maşina.

— Aţi schimbat-o, remarcă detectivul.

— V-am spus că am să o fac. Aceasta e mai discretă. Am făcut două rupturi de filaj. Nimeni nu a putut să mă urmărească. Dumneavoastră?

— Am procedat cum a fost prevăzut, afirmă Balasevici. Maşina mea e în parcarea de lângă Piaţa Biljana Pasica. Am venit mai devreme şi m-am învârtit puţin pe jos. Nimeni nu m-a urmărit.

— Nici o veste de la călăuza dumneavoastră?

— Nu, dar nu e ceva grav. Aţi adus banii?

— Da. Apropo, mai avem cu noi încă o persoană, spuse Malko înainte de a coti pe Knez Mihajlova spre Poşta Mare.

Dusko Balasevici nu-şi ascunse surpriza.

— Cine?

— Carla Bettega.

Detectivul nu schiţă nici un gest. Ar fi fost într-adevăr potrivit pentru pocher.

— Cum aţi dat de ea şi de ce o luaţi cu dumneavoastră?

— V-am minţit, zise simplu Malko. După incidentul de la hotelul *Splendid,* a venit după mine la *Hyatt,* crezând că *eu* o denunţasem. Am avut o explicaţie şi i-am găsit o ascunzătoare sigură pentru câteva zile.

— Înţeleg, zise gânditor Dusko Balasevici. Din partea mea, e în regulă. M-am ocupat de afacere la dorinţa dumneavoastră. Nu vor fi probleme cu Ratko, călăuza, va cere doar nişte bani în plus,

probabil două mii de mărci.

— Nici o problemă, afirmă Malko.

Dusko Balasevici râse nervos.

— Sper doar că DB-ul nu va afla niciodată cum a reuşit să iasă de pe teritoriul RFI, pentru că altfel eu voi avea probleme.

Malko se întoarse spre el.

— Credeam că doriţi să vă instalaţi în Grecia.

Dusko Balasevici făcu o pauză de câteva secunde, apoi răspunse. Era prima oară când Malko îl vedea strâns cu uşa. Într-un târziu, spuse:

— Desigur, dar mai am câteva lucruri de pus la punct la Belgrad.

Malko viră pe strada Stojanovica şi o zări imediat pe Slavica Jelovaci aşteptând pe trotuar. Era îmbrăcată cu o bluză neagră, o fustă asortată şi escarpeni. Dăduse iama prin garderoba Priscillei Clearwater!

— Uite-o! îi spuse el lui Dusko Balasevici.

Ea îl salută din cap pe detectiv şi se instală pe locul din spate. Prezentările erau inutile. Mai rămânea lucrul cel mai important: recuperarea lui Milomir Stefanovici.

Malko refăcu drumul în sens invers, cotind la stânga pentru a ajunge pe bulevardul Jugoslavenska Narodna Armija, ceea ce era un ocol serios, dar prezenta avantajul că nu trecea pe Knez Mihajlova, acolo unde se afla clădirea SDB-ului. Nu avea chef să se joace cu focul…

Peste douăzeci de minute, ajungea la reşedinţa lui Larry Oldcastle. Acesta din urmă îi dăduse codul de la poartă. Traversă rapid peluza şi intră pe uşa din spate şi ea protejată de un cod digital.

Milomir Stefanovici era în living, uitându-se la televizor, cu Zastava de nouă milimetri pus alături: se ridică brusc la vederea lui Malko, cu trăsăturile luminate de bucurie.

— Mergem?

— Mergem, spuse Malko. Mai sunt două persoane în maşină, cel care ne duce la călăuză şi o femeie care vrea şi ea să iasă clandestin din ţară.

— Cine este bărbatul? Un sârb?

— Da. Nu vă voi spune numele lui, doar prenumele. Dusko.

Milomir Stefanovici înhăţă pistolul şi îl urmă pe Malko. Prezentările fură scurte. Cu toate acestea, Malko avea un nod în stomac. Cu Slavica Jelovaci după el, riscurile se multiplicau, în

cazul în care apăreau probleme, lucrurile puteau lua o întorsătură foarte *proastă.* Toată lumea din maşină era înarmată…

În timp ce conducea, supraveghea oglinda retrovizoare, trotuarele şi celelalte maşini, aşteptându-se în fiecare clipă să audă sirena unei maşini de poliţie. În maşină domnea o tăcere apăsătoare. Ajunse în sfârşit la rampa care ducea la autostrada spre Zagreb. O luă pe podul Gazela, pierzându-se în circulaţie. Ieşeau din Belgrad.

*

* *

De douăzeci de minute, Mercedesul se târa pe autostrada spre Zagreb, printre camioane şi maşini de periferie. Cu cât se îndepărta mai mult de Belgrad, cu atât era mai destins. În sfârşit, circulaţia se descongestionă şi putu să accelereze. Parcurseră fără probleme cam patruzeci de kilometri, zărind apoi într-o parcare de pe dreapta, la o sută de metri în faţa lui, mai multe vehicule albastre ale Miliţiei.

Un control, cum se făceau cu zecile. Automat, ridică piciorul de pe acceleraţie. Pulsul îi crescu vertiginos. Un poliţist în uniformă gri bloca şoseaua, agitând un disc roşu, făcându-i semn lui Malko să oprească.

Acesta întoarse capul spre Dusko Balasevici. Cu mâinile pe genunchi, detectivul nu părea neliniştit.

— Nu vă pierdeţi firea, zise el, e un control de rutină.

Malko zări undeva, mai retrasă, o furgonetă înconjurată de mai mulţi bărbaţi. Ceva îl intriga: nici o altă maşină nu era controlată. Ezită ce conduită să adopte. Sigur că putea să treacă fără să oprească, ignorând miliţianul. Acesta n-ar fi avut timp să tragă, dar nu era decât un drum spre Becej. Ar fi fost prinşi fără discuţie. Se întoarse spre Slavica Jelovaci. Era lividă.

Se întoarse din nou spre Dusko Balasevici.

— Dacă nu e un control de rutină, te ucid cu mâna mea, spuse el.

— Sunteţi nebun! mormăi sârbul.

Miliţianul stătea în continuare în drum, cu discul ridicat. În spate, Milomir Stefanovici se albise şi el. Malko se temu că avea să sară din maşină… Avea şi el un CZ 89 sub banchetă, gata să-l folosească. Brusc totul semăna cu un *road movie* american de proastă calitate.

Malko văzu apropiindu-se de parbriz chipul miliţianului, un

băiat foarte tânăr, cu un aer concentrat. Văzând că Malko se îndreaptă cuminte spre acostament, lăsă discul în jos şi se apropie de maşină. Într-o tăcere de moarte, Malko lăsă geamul în jos.

— Nu-i vorbiţi sub nici o formă în sârbă, îi şopti Dusko Balasevici. Lăsaţi-mă pe mine.

Miliţianul se apropie, salută politicos şi spuse ceva cu o voce monotonă. Detectivul traduse imediat:

— Mergeaţi cu o sută zece. Viteza permisă este de optzeci. Aţi fost înregistrat de radar. Vrea să vadă actele maşinii şi cele ale ocupanţilor.

Malko simţi un nod în stomac. Prezenţa lui Slavica Jelovaci putea transforma acest control într-o catastrofă. Dusko Balasevici rosti o frază lungă către miliţian, spunându-i apoi lui Malko:

— Daţi-mi actele maşinii. Am să mă ocup eu.

Malko i le dădu şi detectivul coborî, îndreptându-se direct spre furgonetă, cu sacoşa în mână. Miliţianul se postă în faţa Mercedesului, împiedicându-l să plece... În spate, Milomir Stefanovici era la fel de palid ca Slavica Jelovaci. Acesta se aplecă spre Malko.

— Ticălosul ăsta o să ne denunţe. Ar trebui împuşcat când se întoarce.

Milomir interveni şi el, pe un alt ton.

— Demaraţi! Ieşim de pe autostradă, cunosc nişte drumuri laterale.

Malko încercă să nu-şi piardă firea.

— Dacă facem asta nu mai ajungeţi *niciodată* în Ungaria.

În Mercedes se lăsă tăcerea, Malko fixa cu privirea furgonetă Miliţiei. În sfârşit, după două minute, apăru Dusko Balasevici, escortat de un tip voinic şi surâzător, cu actele Mercedesului în mână. Tipul voinic spuse ceva tânărului miliţian, care se îndepărtă imediat. Din câţiva paşi, Dusko Balasevici ajunse la maşină.

— Porniţi! spuse el în timp ce se urcă. S-a aranjat.

Malko nu aşteptă să i se spună de două ori... Plecă sub privirea indiferentă a miliţianului. Balasevici râse nervos.

— Tâlhăria obişnuită! explică el. Sub pretextul depăşirii de viteză, voiau să imobilizeze maşina, cerând în schimb o cauţiune de zece mii de dinari. Până la urmă, am negociat pentru cinci sute...

— Cum?

El râse..

— Le-am explicat cine sunt. Cunosc câteva nume de şefi din Miliţie. Nu doreau decât nişte bani.

Tăcerea se lăsă din nou. Malko rula cuminte cu optzeci... Peisajul era fără relief, întins ca în palmă, numai câmpuri şi rareori câte o pădure. Trecură Dunărea, părăsind autostrada pentru nişte drumuri înguste, pe care se înghesuiau tractoare, încet, încet, toată lumea se destindea. Peste două ore ajunseră la Becej, un târguşor important din centrul Voivodinei, fostă colonie ungară. Dusko Balasevici îl ghidă pe Malko spre ieşirea vestică, în direcţia Milesevo.

— Încă o jumătate de oră, anunţă detectivul.

În jur nu erau decât exploatări agricole, pe o câmpie dezolant de plată.

Malko zări un indicator pe care scria Jezero. Se făcuse aproape noapte. Perpendicular pe calea principală, un drum făcea stânga, spre o construcţie mare ascunsă de o zonă împădurită.

— Acolo e, anunţă Dusko Balasevici.

Se opriră în faţa a ceva care semăna cu o fermă agricolă. Hangare, grajduri, având în faţă o clădire stranie care aducea a cetate, cu turle ascuţite şi un turn mare de formă pătrată cu un aer foarte medieval.

Ansamblul era luminat de proiectoare ascunse în grădină, ceea ce îi dădea un aer feeric. Alături se afla o capelă, care părea abandonată. Malko parcă în faţa unui zid de piatră şi se duseră spre intrarea principală. Dusko Balasevici bătu de mai multe ori în poarta grea ornată cu vitralii, care fu deschisă într-un târziu de un ospătar cu o vestă de un alb imaculat, părând surprins la vederea lor. Cei doi purtară o lungă conversaţie. Detectivul se întoarse spre Malko.

— Suntem singurii clienţi... Dar nu face nimic, se duce să caute ceva de mâncare în sat şi ne conduce în camere. Să-l urmăm.

Interiorul, decorat auster, cu plafoane imense şi podea de marmură, semăna cu o mănăstire. Becurile slabe, de douăzeci şi cinci de waţi, creau o ambianţă crepusculară, aidoma unui film de groază. Urcară o scară monumentală. Chelnerul deschise o uşă. Încăperea, mirosind puternic a mucegai, adăpostea un pat cu baldachin şi draperii prăfuite şi mobile gotice. Ferestrele erau la înălţime, înguste şi fără perdele.

— Aceasta e camera dumneavoastră, îl anunţă Balasevici. Vom cina cam peste o oră. O să fie bine.

În continuare, îi instală pe Stefanovici, pe Slavica Jelovaci şi pe el însuşi, în nişte camere mai puţin arătoase, situate pe acelaşi etaj. Malko zări de la fereastră un soi de piscină, mai curând un bazin mare şi gol. Totul părea lăsat în părăsire. Ce loc straniu! Pereţii groşi de piatră înăbuşeau toate zgomotele exterioare. Ieşi şi bătu la uşa camerei lui Slavica. Fără o vorbă, îi întinse pistolul CZ 89 pe care ea i-l furase şi pe care îl recuperase la *Hyatt.*

— Nu-mi place acest loc, spuse ea. E sinistru. Seamănă cu castelul lui Dracula…

Locul nu avea un aer prea vesel… era mai degrabă prăfuit, jegos şi lăsat în părăsire. Cine ridicase această construcţie, în plin câmp, departe de lume?… Coborâră, întâlnindu-se în hol cu Milomir Stefanovici, vizibil neliniştit, care privea lemnăria întunecată, de parcă se aştepta să vadă fantome.

Parterul nu era nici el mai primitor, cu toate că era mai bine luminat. În sufrageria imensă era aranjată doar o singură masă: a lor. Sticle cu vin şi carafe cu apă, o faţă de masă murdară şi găurită. Comunismul era încă prezent. Un vechi Relais et Châteaux pentru activiştii de mâna a doua…

Balasevici reapăru, cu ochii strălucind de veselie.

— Un loc extraordinar, nu? sublinie el. Mafioţii din Belgrad vin câteodată să petreacă şi trag în pereţi. Se văd urme peste tot, dar aici nu ne deranjează nimeni.

Ospătarul îşi făcu apariţia peste trei sferturi de oră, aducând obişnuitele frigărui iugoslave, prea fripte, ascunse sub un strat gros de ceapă şi nişte salate amărâte, pline de toţi microbii din lume. Dacă Chris Johnes şi Milton Brabeck s-ar fi aflat aici, ar fi făcut o criză… Vinul putea ucide şi un mamut, drept pentru care Malko preferă să bea bere. Ospătarul aprinse două lumânări, cina lor semănând mai degrabă cu un priveghi. Doar Balasevici avea poftă de mâncare. Ospătarul se întoarse cu nişte căpşuni, întrebându-i dacă doreau cafele.

Detectivul se uită la ceas.

— În curând trebuie să plec, anunţă el.

Malko simţi o gâdilătură neplăcută în stomac.

— La Subotica.

— Da. Mă duc să caut călăuza. Ştiu unde locuieşte şi mă duc direct acolo. Prefer să plec acum. Dacă nu, pleacă foarte devreme dimineaţa şi uneori lucrează şi noaptea.

— La ce distanţă este? întrebă Malko.

— Cam la o oră de mers.

— Vin cu dumneavoastră.

Dusko Balasevici se posomorî.

— Nu aveţi încredere în mine?

Întrebarea fusese pusă pe un ton detaşat, aproape ironic. Privirile lui Milomir Stefanovici şi ale lui Slavica Jelovaci răspundeau singure. Malko îşi spuse că nu avea rost să învenineze situaţia. Trecerea în Ungaria depindea în întregime de detectiv.

— Ba da, dar nu vreau să mă plictisesc stând de pomană.

Detectivul surâse.

— Oricum, mă întorc repede. Dacă ne poate trece în noaptea asta, plecăm cu el. Dacă nu, dormim aici şi plecăm mâine.

Sosiră şi cafelele. Malko o bău maşinal pe a sa. Era amară şi greţoasă. Balasevici golise deja ceaşca. Întinse mâna.

— Daţi-mi cheia de la Mercedes.

Fără nici un cuvânt, Malko îi puse cheia în mână. Detectivul se ridică imediat, îşi puse sacoşa pe umăr şi îi făcu semn lui Malko, înainte de a se îndrepta spre hol. Totul se petrecuse într-o tăcere de moarte: îl auziră plecând, apoi zgomotul se îndepărtă şi se pierdu. Ospătarul se întorsese. Slavica Jelovaci îl întrebă:

— Unde este telefonul?

— Nu avem telefon, zise el.

Într-un impuls spontan, ea atinse mâna lui Malko. Toţi se gândeau la acelaşi lucru: părăsiţi în plin câmp, fără maşină şi fără telefon, erau la cheremul oricui. Dacă era o cursă întinsă de Balasevici, era bine organizată. Stefanovici îl întrebă pe ospătar.

— Ai maşină?

Celălalt clătină din cap.

— Nu există nici o maşină aici.

Slavica era atât de palidă, că semăna cu o fantomă.

— Mi-e frică, spuse ea. Am căzut într-o cursă.

Capitolul XIX

După ce bolborosi câteva cuvinte de mulţumire, «comandantul» Dragan închise telefonul, atât de brutal că îl sparse. Furia, îi întuneca mintea. Toată lumea îl minţise, inclusiv protectorul său, Rade Bogdanovici, cel în care avusese întotdeauna încredere. Nici nu se punea problema că acesta nu era la curent cu plecarea agentului american, împreună cu acela pe care îl ura cel mai tare: Milomir Stefanovici. SDB-ul îi supraveghea în permanenţă pe oamenii de acest fel şi avea mijloacele necesare să nu-i piardă din ochi; Republica Federală Iugoslavia era încă împărţită în sectoare prin metodele eficace ale comunismului şi Miliţia lucra mână în mână cu SDB-ul.

Se întoarse în sufragerie, unde sărbătorea ziua de naştere a secretarei sale, împreună cu şeful partidului, cu soţia sa, trupeşa Imala şi cu încă alte două perechi.

— Scuzaţi-mă, spuse el, am ceva urgent de făcut.

Imala riscă o întrebare:

— Şi tortul? Nu te întorci să suflăm în lumânări?

Dragan surâse, cu gândul în altă parte.

— Am să încerc.

Se duse în birou şi începu să instruiască «nucleul dur» al oamenilor săi. În ciuda eliminării brutale a lui Kovaci, Ivanovici şi Markovici, îi mai rămăseseră doisprezece oameni care îi ascultau orbeşte ordinele, gata să se dedea la orice grozăvie, încercă să-şi calmeze furia, în timp ce Zika Razvogor îi transmitea ordinele. Din fericire, mai avea numeroşi prieteni în cadrul Miliţiei. Unul dintre ei tocmai îl anunţă că un Mercedes cu trei bărbaţi şi o femeie sosise la castelul Jezero. Aparţinând detaşamentului din Becej, primise ordinul să-i supravegheze fără să intervină...

Era clar, descrierea corespundea ticălosului aceluia de Milomir Stefanovici, cel de al doilea, blondul, fiind agentul CIA. Mai era şi o femeie, dar nu-i păsa de ea. În orice caz, avea să-i omoare pe toţi. Deja saliva de plăcere. Castelul de la Jezero era locul ideal pentru un masacru discret. Putea chiar să se dedea şi la nişte glume crude, ca în Croaţia, în satele încăpute pe mâna oamenilor săi.

— Ia şi camera, îi spuse el lui Zika Razvogor, e şi o fată

frumoasă acolo. Putem face un film.

În special Milomir Stefanovici trebuia filmat, atunci când avea să-i taie beregata ca unui porc.

Peste o oră, cele trei Pajero negre părăseau piaţa stadionului Steaua Roşie. Pe lângă «comandantul» Dragan erau încă zece oameni înarmaţi până în dinţi. Autostrada spre Zagreb era pustie şi rulară cu peste o sută patruzeci la oră. Dragan privea drumul, gândindu-se deja în linişte ce avea să facă. Îndrăzneala îl salvase întotdeauna. De această dată, liniştea trebuia cumpărată. Chiar dacă unii aveau să-i poarte sâmbetele pentru masacrarea unui agent CIA, avea modalităţi să obţină iertarea. Afacerile îi aduceau mai bine de un milion de mărci pe lună, îndeajuns ca să stingă acreala unora…

*

* *

Dusko Balasevici plecase de abia de zece minute. Ospătarul care îi servise dispăruse şi castelul se cufundase în tăcere. Malko, Milomir Stefanovici şi Slavica Jelovaci erau singuri.

Milomir Stefanovici se duse să verifice uşa de la intrare şi se întoarse descurajat.

— Este toată din sticlă! Imposibil să ne baricadăm.

Malko îl linişti:

— Mi-am luat nişte măsuri de precauţie. În două ore, vom avea un vehicul la dispoziţie. Nu mai spun de Breitling Emergency.

Slavica Jelovaci îl privi neliniştită.

— Eu aici nu rămân, spuse ea, prefer să mă culc pe câmp! E o cursă.

Malko încercă să o liniştească.

— Balasevici n-a primit şi restul de bani, explică el. Nu are nici un interes să ne trădeze. Până acum, totul s-a derulat conform planului. Tamara vine şi ea cu o maşină a IFOR. Este soluţia de rezervă pentru a încerca trecerea în Ungaria, în cazul în care Balasevici ne trădează.

— Hai să dăm o raită pe afară, insistă tânăra.

O urmă în parc. Împrejurimile erau tăcute şi cufundate în întuneric. Nu se zărea nici o lumină. Un miros plăcut de fân plutea în atmosfera acum suportabilă. De undeva, se auzi nechezatul unui cal. Acest peisaj bucolic părea să o apese pe tânăra femeie.

— Suntem înarmaţi, sublinie Malko. Nu ne vom lăsa măcelăriţi

ca oile. Să mergem la mine în cameră. Uşa este solidă.

În hol dădură peste Milomir Stefanovici, aşezat pe un fotoliu, cu arma pe genunchi.

— Rămân aici, spuse el, nu mă simt în stare să dorm.

Malko urcă scara, încercând să se liniştească. Chiar dacă Dusko Balasevici le întinsese o cursă, organizase intervenţia Tamarei Savici. Dacă totul mergea bine, peste două ore n-ar mai fi fost legaţi la gard ca nişte capre. Apoi, dacă Balasevici nu se mai întorcea, aveau timp să ia o hotărâre în privinţa trecerii frontierei. Cum spun americanii, *One bridge at a time*[54].

Urmat de Slavica Jelovaci, intră în cameră. Patul cu baldachin şi coloane răsucite evoca o poveste medievală. Uşa se trânti în spatele lui. Croata o închisese cu cheia. Se postă în faţa lui şi se scuză surâzând.

— Prefer să stau cu dumneavoastră, mi-e frică singură.

Malko îi surâse şi el.

— Cu toate acestea aţi avut curajul să trageţi în doi oameni înarmaţi...

Ea se tulbură.

— Da, ştiu. Eram animată de dorinţa de a-mi răzbuna sora. Şi apoi, mi-a fost atât de frică încât totul mi se pare acum depăşit. Fără dumneavoastră, aş fi fost cu siguranţă la închisoare. De ce v-aţi asumat aceste riscuri?

— Sincer să fiu, nu ştiu, răspunse Malko. N-am stat să socotesc.

Era dificil de explicat în câteva cuvinte o problemă etică. Evoluând într-o lume violentă şi imorală, Malko îşi păstrase intacte toate principiile. Primul era actul gratuit. Salvând-o pe Slavica Jelovaci, salva şi ceva din el însuşi. Un nucleu luminos care justifica anumite renunţări. Era însă dificil de înţeles... Slavica îl privea, gânditoare şi impresionată.

— Nu ne vom mai revedea, spuse ea.

— Nu se ştie niciodată, zise Malko.

Ea se apropie de el, gata să-l atingă. Atât de aproape, încât îi putea simţi parfumul.

— Aş vrea să am o amintire de la dumneavoastră, spuse ea. Altceva decât noaptea trecută. M-a excitat să vă văd făcând dragoste cu negresa.

— Nu dormeaţi?

— Deloc.

---

[54] Toate la timpul lor (n.a.).

Îşi lipi buzele minunate şi dulci de gura lui Malko. Sărutându-l în continuare, îşi scoase fusta şi îşi descheie bluza trecând apoi la cămaşa lui Malko. Acesta fremătă la atingerea degetelor îndemânatice care îi mângâiau mameloanele, trecând apoi la cureaua pantalonilor. În curând, amândoi fură dezbrăcaţi de tot. Dorinţa creştea odată cu explorarea reciprocă. Un moment de destindere în afara timpului.

— Lăsaţi-mă să vă fiu sclavă, şopti ea.

Îngenunche cu o mişcare graţioasă şi apucă cu gura membrul erect. Mişcarea fu atât de amplă, încât Malko simţi buzele cum îi ating pântecul. Buzele alternară cu limba, într-un balet impetuos. Un metronom bine reglat. Camera medievală, cu mobile masive şi întunecate, tăcerea şi penumbra creau o atmosferă de un erotism straniu. Malko simţi plăcerea apropiindu-se.

Slavica o simţi şi ea. Se ridică cu ochii strălucitori şi buzele umede. Sânii în formă de pară aveau sfârcurile învârtoşate. Malko încercă să o atragă spre pat, dar ea îi spuse cu o voce scăzută:

— Aş vrea să vă fiu sclavă în continuare. Legaţi-mă de acest stâlp şi faceţi-mi ce vreţi.

Arătă spre una dintre torsadele care susţineau patul. Lipindu-se de lemnul întunecat, îşi duse braţele deasupra capului şi Malko îi legă încheieturile cu cămaşa. Se întoarse spre el cu o privire atât de tulburată, încât fu cuprins de dorinţa de neînfrânt de a-şi împlini plăcerile.

Se apropie de ea, îi mângâie spatele cambrat şi îi cuprinse sânii cu palmele, răsucind sfârcurile. Slavica amuţise, doar respiraţia gâfâită îi trăda aşteptarea. O mai mângâie o clipă, apoi se lipi de ea cu tot corpul, făcând-o să simtă sexul întărit. Ea se întoarse spre el cu privirea răvăşită.

— Violează-mă, zise ea pe un ton scăzut. Ce păcat că nu ai o cravaşă…

Fără o vorbă, el se aplecă, luă pantalonul şi scoase cureaua Hermes. Ţinând-o de cataramă, îi biciui şalele scobite. Slavica fremătă ca un cal cravaşat, apoi îşi exprimă plăcerea prin mici gemete, de fiecare dată când cureaua îi lăsa o urmă roşie pe piele. Crupa îi era cuprinsă de tremurături necontrolate. Nu încerca să evite loviturile, din contră, se cambra încercând să se expună mai mult. Coapsele păreau puse pe rulmenţi.

Malko lăsă de o parte cureaua. O împinse violent pe Slavica în stâlpul care pârâi. Îndepărtă cu ambele mâini carnea vărgată de

dungi roşii a feselor, pătrunzând în căldura arzătoare. Slavica îşi ţinea răsuflarea. Ţinându-i sexul cu mâna stângă, îşi împinse corpul înainte, făcând din nou lemnul să pârâie.

Slavica urlă când fu pătrunsă ca de o lance. Malko nu se opri până nu se lipi de ea, cu membrul palpitând în adâncul fiinţei ei. Se dezlănţui, retrăgându-se şi apoi proiectând-o în baldachin. La final strigară amândoi. Apoi mâinile îi alunecară pe lângă corp şi femeia căzu la picioarele patului.

Sângele lui Malko pulsa năvalnic. Hotărât lucru, femeile erau nişte creaturi imprevizibile. Slavica se ridică şi se întoarse cu faţa spre el, încă marcată de plăcere. Cu vocea înceată, îi spuse:

— N-am să uit niciodată această seară.

Apoi se îndreptă spre baie. Când ajunse în dreptul ferestrei, Malko o văzu încremenind, apoi întorcându-se spre el. Teroarea luase locul plăcerii.

— Se aude zgomot afară! şopti ea.

Malko avu impresia unui duş rece. Trezirea la realitate era brutală.

*

* *

— Îmbrăcaţi-vă, spuse el.

Îşi puse şi el hainele şi luă de pe scaun pistolul CZ 89. Băgă un glonţ pe ţeavă şi aşteptă ca tânăra să iasă din baie. Ea nu întârzie. Îmbrăcată decent, scoase din poşetă arma dată de Malko. Acesta răsuci cheia în broască.

— Să mergem să vedem.

Coborâră tiptil. Milomir Stefanovici îi aştepta în hol, având şi el pistolul în mână.

— E o maşină afară, şopti el.

Malko simţi cum i se accelerează pulsul. Dacă era Tamara de ce nu-şi făcea simţită prezenţa?

— Să dăm ocol prin grădină, propuse el, ieşind pe uşa fereastră a sufrageriei.

— Vin cu dumneavoastră, zise şi Stefanovici.

Uşa scârţâi îngrozitor, podeaua trosnea sub paşi. Gata cu discreţia. Malko ieşi primul, zărind sub clarul de lună un vehicul mare oprit în faţa intrării castelului. Se apropie, mergând de-a lungul gardului. O rază de lună lumină albul maşinii.

Era Range Roverul de la IFOR.

Farurile se aprinseră, prinzându-i în bătaia lor. Înaintă rapid şi portiera se deschise. Tamara Savici sări afară şi îl cuprinse în

braţe.

— De ce n-ai bătut la uşă? întrebă el. Ne-ai speriat.

— Nu ştiu, zise ea, aveam o senzaţie stranie. Mi-era teamă să intru. Nu ştiam cine îmi va deschide. Locul ăsta e sinistru.

Asta era şi părerea lui Malko.

— Nici eu nu sunt liniştit, mărturisi el, prea e pustiu, prea departe de lume. Poate veni oricine. Aş sugera să ne instalăm în Rover şi să parcăm undeva mai departe de ferme, într-un loc de unde putem supraveghea drumul spre şosea. Este singura posibilitate de acces la castel.

— Unde e Milomir Stefanovici? întrebă încet Tamara Savici.

— Aici, zise Malko, arătând spre silueta înaltă a criminalului de război care se ascundea în întuneric.

— Ah! Mi-era teamă că nu e aici, zise tânăra, vizibil uşurată. Am anunţat o echipă de la Budapesta. Vor fi la graniţă mâine dimineaţă. Ţinem legătura pe celular.

Slavica Jelovaci ieşi şi ea din beznă. La vederea ei, Tamara se repezi şi o strânse în braţe. Dacă şi-ar fi imaginat ce avea să se întâmple…

Urcându-se în Roverul alb, părăsiră fără regret castelul Frumoasei din pădurea adormită, mai sinistru ca niciodată. Tamara duse maşina lângă o şură, alături de o pajişte pe care o herghelie de cai dormea în picioare. Din acel loc se zărea intersecţia drumului cu şoseaua Becej-Milesevo. În cazul în care venea o maşină, i s-ar fi văzut farurile.

Milomir Stefanovici şi Slavica se instalară pe locurile din spate şi nu scoteau un cuvânt. După ce se opriră, Tamara scoase de sub scaunul ei o sticlă de Taittinger şi două cupe de argint!

— Totdeauna iau cu mine asta, când trebuie să mă ascund, explică ea. Ajută! Deschide-o!

Tamara aprinse apoi o Gauloise blonde, mirosul de tutun învăluind liniştitor vehiculul. Nu se vedea nici o urmă de lumină în afara vârfului incandescent al ţigării. Prin geamul deschis se auzeau zgomotele câmpului, un cal care fornăia, păsările de noapte, zgomotul îndepărtat al unui camion trecând pe şoseaua naţională.

— Să sperăm că se întoarce! murmură Malko.

Era foarte posibil ca Dusko Balasevici să-i fi abandonat, dar nu vedea motivul: ar fi pierdut cinci sute de mii de mărci dintr-un foc…

— Dacă nu se întoarce, propuse Tamara, vom încerca să

trecem graniţa pe la un post de frontieră oficial. Vom trece în forţă şi sârbii nu vor avea curaj să tragă asupra unui vehicul al IFOR, fără să ştie cine se află la bord. Deseori trec militari în civil…

Malko prefera să nu ajungă la o asemenea soluţie extremă. Detectivul plecase de mai bine de două ore. Nu se făcea ziuă înainte de patru sau cinci. Noaptea avea să fie lungă.

*

* *

Căpitanul de Miliţie îl fixă pe «comandantul» Dragan cu un dispreţ greu de ascuns şi îi spuse:

— Oameni ca dumneavoastră ne distrug ţara. Am primit ordine şi le execut. Dacă vreţi, puteţi depune plângere la Belgrad. Nu se pune problema să vă continuaţi drumul.

Îi întoarse ostentativ spatele, îndreptându-se spre maşina de comandă. Dragan fierbea de furie. Pentru a douăzecea oară forma numărul particular al lui Rade Bogdanovici, primind acelaşi răspuns de la banda înregistrată, că numărul era provizoriu deconectat… De furie, aruncă aparatul pe jos, sub privirile ironice ale miliţienilor. Dragan nu era iubit de toată lumea. În ochii multora, nu era decât un criminal de drept comun protejat de guvern datorită misiunilor josnice pe care le îndeplinise.

Intercepţia se produse după Novi Sad, la ieşirea de pe autostradă. Drumul era barat cu garduri întărite cu ţepi şi păzit de un important dispozitiv al Miliţiei. Dragan crezuse mai întâi că era vorba de un control obişnuit al Miliţiei, în căutare de contrabandişti. Se oprise cuminte şi celelalte Pajero făcuseră la fel. În momentul în care miliţienii ameninţători îi dăduseră jos din maşini, simţise că ceva nu era în regulă. Nu se punea problema să opună rezistenţă, erau peste treizeci, toţi cu aparate de radio-emisie. Nici măcar el nu-şi permitea să tragă asupra Miliţiei.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe căpitanul detaşamentului.

Ofiţerul îi cercetase atent documentele şi îl anunţase:

— Trebuie să faceţi cale întoarsă. Am ordin să nu vă las să treceţi mai departe.

— Cine v-a dat acest ordin?

— Superiorii mei, spuse simplu căpitanul, fără să fie impresionat.

Dragan folosise unul dintre telefoanele portabile, tastând cu furie un număr care spera să-i aducă anularea ordinului. Se lămurise repede că nu era o falsă manevră. Luaseră hotărârea

să-l blocheze. SDB-ul asculta în permanenţă convorbirile, putând deci să intercepteze pe loc discuţia cu informatorul lui.

Îşi spuse că era inutil să discute. Trebuia să folosească un şiretlic. Brusc îmbunat şi cu surâsul pe buze, se duse după căpitan.

— *Dobro,* spuse el, nu vă port pică. Mă întorc la Belgrad.

Căpitanul îl măsură din cap până în picioare, fără să zâmbească însă.

— Ar fi cel mai bun lucru de făcut. O maşină de-a noastră vă va escorta. Nu încercaţi să scăpaţi de ea. Noapte bună.

Turbat de furie, Dragan se urcă în Pajero şi se întoarse, urmat de celelalte două maşini. Căpitanul privi stopurile care se îndepărtau şi se îndreptă spre vehiculul lui. Fuseseră ridicate în grabă baraje pe toate căile de acces spre castelul Jezero, cu instrucţiunile precise de a-l întoarce din drum pe «comandantul» Dragan. Ordinul venea de la eşalonul superior al guvernului Republicii Federale Iugoslavia.

*

* *

— Vine o maşină! spuse Tamara Savici.

Sărind jos din Ranger, Malko observa drumul, ascuns după hambar. Se zărea lumina unor faruri care se apropiau: un vehicul venea de pe şoseaua naţională. Rămase nemişcat, cu inima bătându-i năvalnic. Din cauza întunericului nu putea distinge încă nimic. În momentul în care maşina trecu prin dreptul lui, simţi o imensă bucurie. Era Mercedesul cenuşiu! Locurile din faţă erau ocupate de doi bărbaţi. Mai aşteptă puţin, dar nu zări altă maşină. Se urcă din nou în Range şi spuse:

— Mergem. E Balasevici.

Opriră în spatele detectivului, în momentul. În care acesta ieşea din Mercedes, Malko coborî şi se îndreptă spre el. Balasevici nu-şi ascunse surprinderea.

— Cine e? întrebă el, arătând spre Roverul alb.

— O prietenă din Belgrad, care a venit după noi, explică Malko. M-ar fi nemulţumit să rămân fără maşină. În plus, aţi fi putut avea probleme. Eram blocaţi aici...

Detectivul schiţă o umbră de surâs.

— N-am avut probleme. L-am găsit pe prietenul meu Ratko. Este cu mine în maşină.

— Călăuza?

— Da. Am să vă fac cunoştinţă cu el.

Îi făcu semn celui din Mercedes, care ieşi şi veni spre Malko. Un tip bondoc, cu părul cărunt şi ondulat, voinic, purtând o cămaşă în carouri şi cu un aer de ţăran şiret. Îi întinse lui Malko o mână mare bătucită, murmurând câteva vorbe de salut.

— Când plecăm? întrebă Malko.

— Imediat, e mai sigur. S-a informat, nu sunt patrule de grăniceri.

Malko îşi reprimă bucuria. Regretase tot ce gândise despre Dusko Balasevici. În mai puţin de două ore misiunea lui avea să fie îndeplinită.

Capitolul XX

Ratko, călăuza, se urcase din nou în Mercedes. Venise momentul să-i explice lui Dusko Balasevici ce rol avea Tamara Savici. Malko era în dilemă. Întoarcerea fără probleme a detectivului părea să dovedească faptul că în spatele acţiunii nu se ascundea o «şopârlă». Pe de altă parte, îi era greu să-i spună Tamarei că totul se anulase şi că trebuia să se întoarcă la Belgrad.

Soluţia i se păru evidentă: avea asigurată trecerea lui Milomir Stefanovici şi a lui Slavica Jelovaci cu Roverul de la IFOR, condus de Tamara care voia să participe la acţiune. El va trece graniţa oficial, singur şi se va întâlni cu ei în Ungaria. Mai rămânea de rezolvat problema lui Dusko Balasevici...

— Veniţi şi dumneavoastră în Ungaria? întrebă Malko.

Detectivul clătină din cap.

— Nu. Rolul meu se opreşte la frontieră. Ratko şi-a lăsat maşina în ultimul sat, chiar înainte de graniţă. Vrea să-i transporte cu ea, în timp ce noi ne întoarcem la Subotica. Pe mine mă lăsaţi acolo, la autogară, pentru că presupun că nu vă întoarceţi la Belgrad.

— Vom proceda puţin altfel, spuse Malko. Vom folosi Range Roverul. Prietena mea Tamara îl va conduce, ghidată de Ratko. Dumneavoastră îi veţi recupera maşina pentru a vă întoarce la Subotica, ducându-vă apoi după el dincolo de graniţă.

Dusko Balasevici nu păru prea entuziasmat.

— Sunteţi sigur că nu va destăinui *cum* a părăsit Milomir Stefanovici ţara? Şi Carla Bettega? Mi-ar crea mari probleme.

— Sunt sigur, promise Malko.

Balasevici începu o conversaţie animată cu călăuza. Când termină, se întoarse spre Malko.

— Facem aşa cum aţi spus, dar mă lăsaţi la Subotica, de unde mă întorc la Belgrad, de îndată ce îmi daţi ce mi-aţi promis. În privinţa lui Ratko, mi-a spus că mai are ceva de făcut dincolo şi se va întoarce mâine în cursul zilei. Locuieşte în zona de frontieră şi trece în ambele sensuri după bunul plac.

— Totul e în regulă, putem pleca.

— Merg şi eu cu voi în maşină, sugeră Malko. Roverul ne va

urma, cu Stefanovici şi Carla Bettega.

Peste cinci minute, părăseau fără urmă de regret castelul Jezero, lăsând un teanc de dinari pe masa din sufragerie. Traversară satul Milesevo, în totalitate pustiu, îndreptându-se spre Backa Topola. Acolo aveau avantajul circulaţiei, fiind principala rută de la Belgrad la Szeged. Ocoliră apoi Subotica, îndreptându-se spre Szeged. În Mercedes domnea tăcerea. Malko începea să se destindă. Din când în când se întorcea verificând prezenţa Roverului în spatele lor. Pe o lungime de zece kilometri E 75 mergea de-a lungul frontierei, aflată la trei kilometri distanţă. Chiar înainte de satul Horgos, Dusko Balasevici încetini. Se întoarse spre Malko:

— Ne apropiem.

Satul Horgos era adormit. În mijlocul satului, după indicaţiile date de Ratko, călăuza, Balasevici se angajă pe un drumeag ce pornea din direcţia de unde veniseră, îndreptându-se spre sud! Surprins, Malko întrebă:

— Încotro mergem? Ne îndepărtăm de frontieră.

— Da, explică Balasevici, vom ajunge imediat la începutul drumului utilizat pentru trecere. Merge de-a lungul Tisei spre vest.

Într-adevăr, la doi kilometri de intrarea în satul Kanjiza, Balasevici, după indicaţiile lui Ratko, îndreptă Mercedesul spre o potecă ce începea din stânga, trecând printr-o pădure destul de stufoasă. Opri maşina la o sută de metri de drum şi stinse farurile. Bezna era totală. Roverul opri în spatele lor. Malko coborî. Tăcerea era deplină, în afara ţipetelor păsărilor de noapte. În faţa lor, cărarea se afundă în pădure.

— Unde este frontiera? întrebă Malko.

— Cam la trei kilometri, explică detectivul. Există acolo un post de grăniceri, cel mai adesea pustiu, cum e şi în noaptea asta. Ieşirea în Ungaria este prin satul Morahalom, pe şoseaua 55, la zece kilometri de Szeged.

Tamara aprinse o ţigară. Lucrurile o depăşeau. Ratko şi Dusko Balasevici se sfătuiră scurt. Detectivul se apropie de Malko.

— Ratko ar prefera să-l plătim imediat. Vă deranjează?

— Deloc, spuse Malko.

Căută în Mercedes teancurile pe care le pregătise şi îi dădu unul – pe cel mai modest – lui Ratko. Acesta îi mulţumi cu un surâs.

— Cum procedăm mai departe? întrebă Malko.

— Vrea să-l lăsăm la Szeged. Va lua de acolo un autobuz mâine dimineaţă.

Era perfect. Un singur lucru îl sâcâia pe Malko: despărţirea de Stefanovici. Ar fi fost o prostie prea mare dacă ar fi încercat s-o şteargă, spunând că avea să meargă cu ei atunci când se răzgândea. În acest caz ar fi fost obligat să-l plătească pe loc pe Balasevici. Or, el prefera să aştepte să fie sigur că lucrurile se terminaseră cu bine.

Dusko Balasevici începu să-şi arate nervozitatea.

— Trebuie să mergem, spuse el, am putea atrage atenţia.

Malko o luă de o parte pe Slavica şi îi şopti.

— Sunteţi înarmată. Supravegheaţi-l pe Stefanovici, să nu fugă.

Tânăra croată îi aruncă o privire plină de hotărâre.

— Nu vă temeţi. Dacă ticălosul ăsta încearcă să scoată măcar un picior din Rover, îi zbor creierii. Malko se apropie de Tamara.

— Ne întâlnim la Szeged cam peste o oră, la hotel *Balaton.*

Încântat de bani, Ratko îi strânse mâna cu căldură, înainte de a intra în Roverul alb, alături de Tamara. Milomir Stefanovici şi Slavica stăteau în spate. Puternicul 4x4 demară cu farurile stinse, pierzându-se imediat în întuneric. Lui Malko îi venea să strige de uşurare. După atâţia morţi şi atâtea dificultăţi…

— Mergem, sugeră Balasevici aruncând sacoşa în Mercedes. Sunt cam obosit.

Gata să se urce în Mercedes, Malko se răzgândi.

— Să aşteptăm puţin. Dacă apare vreo problemă, o pană sau un incident neprevăzut, nu-i putem lăsa baltă.

Dusko Balasevici clătină din cap.

— Nu va fi nici o problemă. Ratko e un tip de cuvânt.

Malko rămase pe loc, ascultând ecourile nopţii. Răsărise luna, luminând difuz împrejurimile. Detectivul trecu din nou la atac.

— Mergem?

De această dată, Malko simţi o tensiune neobişnuită în vocea lui. Pentru prima oară de când se cunoşteau, îi putea simţi nervozitatea. În mintea lui Malko sunară semnalele de alarmă. Simţea ceva straniu, dar nu putea defini ce. Cu toate acestea, Ratko părea un tip «în regulă». Modul plin de căldură în care îi mulţumise i se păru lui Malko sincer. Oare drumul pustiu ascundea o capcană a SDB-ului? Era o prostie. Ar fi trebuit să se întâmple ceva mult mai devreme. Gândurile i se încrucişau în minte. Nervozitatea lui Balasevici îl intriga. Detectivul îşi muta

greutatea de pe un picior pe altul, ca şi când păşea pe cărbuni aprinşi, mânat doar de un gând: să se îndepărteze de locul unde se aflau. Intrigat, Malko avu ideea unui test.

— Vă voi plăti imediat, propuse el.

Răspunsul nu întârzie. Cu o voce şi mai încordată, Balasevici răspunse:

— Nu, nu, îmi veţi da banii la Subotica, înainte să ne despărţim.

De data aceasta, Malko fu sigur că atitudinea lui Balasevici ascundea ceva. Îşi frământă mintea să afle ce, când îl văzu pe detectiv apropiindu-se de Mercedes şi întinzând mâna spre sacoşă. Într-o fracţiune de secundă, pulsul lui Malko se acceleră. Folosind o singură mână, sârbul se pregătea să deschidă sacoşa, în care se găsea pistolul automat Zastava, pe care i-l arătase lui Malko în prima zi.

La prima vedere, reacţia lui Balasevici era prostească. Malko tocmai îi propuse să-l plătească. Oare de ce se temea?

*

* *

Roverul se zdruncina zdravăn pe cărarea plină de gropi. Urmăreau meandrele râuşorului şi rareori avuseseră parte de mai mult de treizeci de metri în linie dreaptă. Încordată, Tamara Savici conducea cu cincizeci la oră. Farurile luminau doar copacii care păreau gata să se unească deasupra drumului pe care îl urmau. Murea de poftă să fumeze o ţigară, dar nu era uşor în timp ce conducea. Lângă ea, Ratko, cu ochii micşoraţi şi cu mâinile pe genunchi, nu mai mişca de parcă era împăiat...

Tamara se întoarse spre el.

— Mai avem mult?

— Un kilometru, poate, răspunse el, dar nu vă temeţi, nu sunt patrule de grăniceri în această seară.

Ea se întreba cum reuşea să se orienteze în mijlocul acelei păduri atât de monotone.

Zări în retrovizor chipul încordat al Carlei Bettega şi al lui Milomir Stefanovici, împinşi unul într-altul şi nu mai rezistă.

— Carla, zise ea, îmi puteţi da o ţigară aprinsă?

Carla Bettega scotoci în poşetă şi făcu ceea ce i se ceruse. Punând ţigara în gură trase cu voluptate un fum, devenind brusc euforică. Ce mai bombă avea să realizeze.

Instinctiv, acceleră puţin, în dorinţa de a ajunge mai repede în Ungaria.

*

* *

Malko pipăi tocul pistolului şi îl scoase de la brâu în momentul în care Dusko Balasevici băga fără să se ferească mâna în sacoşă. Se apropie de el şi îi puse arma în ceafă.

— Scoate-ţi mâna din sacoşă, Dusko, ordonă el. Foarte, foarte încet.

Cu mâna stângă, lumină cu ajutorul unei mici lanterne cumpărate înainte de plecare, interiorul maşinii. Văzu clar patul Zastavei pe jumătate scos... Schimbat la faţă, cu chipul inundat de frica ce îi ţâşnea prin toţi porii, detectivul se întoarse.

Malko îl interpelă pe un ton calm:

— Ce s-a întâmplat? De ce vreţi să mă ucideţi?

— Nimic, absolut nimic, spuse răguşit detectivul. Nu...

O explozie surdă şi îndepărtată îl întrerupse. O deflagraţie puternică, amortizată de distanţă. Malko simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Dusko Balasevici se transformase în statuie de sare.

— Ce-i cu zgomotul acela? întrebă Malko.

— Ce zgomot? Nu ştiu. Să plecăm.

Într-o clipă, Malko înţelese. Un lucru atât de oribil, că simţi nevoia să-i tragă imediat un glonţ în cap lui Dusko Balasevici, însă trebuia să fie sigur. Îl prinse pe sârb de umăr şi îl îndepărtă cu violenţă de Mercedes. Apucă sacoşa, scoase Zastava CZ 89 şi şi-o puse la brâu.

— Treceţi la volan, ordonă el.

— Bine dar...

— Executaţi ordinul, sau vă trag *imediat* un glonţ în cap.

Bodogănind în continuare, Balasevici cedă. Când se aşeză la volan, Malko urcă în spate, lipind ţeava armei de ceafa sârbului.

— Mergem pe potecă, zise el. Nu ştiu ce vom găsi. Dacă e o capcană, am timp destul să vă zbor creierii, chiar dacă acesta este ultimul lucru pe care mai apuc să-l fac. Daţi-i drumul!

Extrem de tulburat, Dusko Balasevici porni motorul de trei ori. În sfârşit, Mercedesul se urni.

— Aprindeţi farurile, ordonă Malko.

— Vom fi reperaţi, protestă detectivul.

— Nu-mi pasă.

Aprinse farurile. Poteca era destul de lată, nu prea desfundată, părând o enclavă într-o pădure deasă. Malko scruta cu atenţie drumul. Nimic suspect, cu excepţia câtorva iepuri care ţopăiau.

Dusko Balasevici întoarse puţin capul.

— Vedeţi bine că nu e nimic, zise el cu o voce plângăcioasă. Nu înţeleg. Adineauri nu-mi căutam pistolul, ci ţigările. Până la urmă o să trecem în Ungaria.

— Nu e grav, i-o tăie Malko, dacă m-am înşelat, o să vă cer scuze.

Mai parcurseră cinci sute de metri. Lui Malko i se păru că Balasevici conduce din ce în ce mai încet. Vru să-i spună acest lucru, dar în acel moment, în lumina farurilor, apăru o groapă adâncă, chiar în mijlocul potecii. Detectivul frână şi spuse cu o voce stridentă:

— Nu se poate trece!

Aşa era. La oprirea maşinii, Malko zări o lucire roşiatică la zece metri pe partea dreaptă, chiar în pădure. Ardea ceva. Îl lovi pe Dusko Balasevici cu ţeava armei în ceafă.

— Ieşiţi! O luăm pe jos.

Coborând din maşină, simţi un miros puternic de ars. Împingându-l pe Balasevici cu pistolul, se îndreptă spre focarul incendiului. Mirosul era din ce în ce mai puternic, sufocant aproape. Se opri la câţiva metri de o caroserie făcută bucăţi. Un cauciuc mai ardea, încă şi ceva la motor. Din interior nu mai rămăsese nimic. Capota semăna cu o cutie de conserve şi portierele dispăruseră.

Nici un semn de viaţă. Ocupanţii fuseseră pulverizaţi. Malko ascultă cu atenţie. Nici un suspin, nici un strigăt de ajutor. Se apropie mai mult de vehicul şi se lovi cu piciorul de ceva. Se aplecă şi ridică plăcuţa de înmatriculare pe care scria IFOR.

Văzând-o, Dusko Balasevici spuse cu o voce răguşită:

— A fost un accident! Uneori pun mine, din cauza contrabandiştilor.

Fără să stea să asculte, Malko se apropie şi mai mult, distingând în dreptul volanului o formă negricioasă. Ceva carbonizat, care măsura un metru lungime. Tamara Savici... Ameninţându-l în continuare cu pistolul pe detectiv, găsi şi celelalte trei corpuri, mai degrabă ce mai rămăsese din ele. Nişte resturi arse. Se întoarse, luminându-l cu lanterna pe Dusko Balasevici.

— A fost o mină anticar, spuse el încet, dar n-a fost un accident. A fost programată de dumneavoastră. Iată de ce ajunseseră până acolo fără să fie deranjaţi de cineva. O adevărată manipulare de serviciu, o eliminare deghizată în

accident. Nimeni nu putea fi făcut responsabil. Nişte oameni care au încercat să treacă fraudulos graniţa au călcat pe o mină. Putea fi ceva mai banal? Oricum, mult mai «curat» decât o canonadă în plin Belgrad! «Comandantul» Dragan putea dormi liniştit. Prietenii lui vegheau cu dragoste şi pricepere asupra lui. Malko îşi blestema inconştienţa. Cum putuse să creadă că un om ca Dusko Balasevici putuse scăpa pe *deplin* din ghearele apăsătorului sistem comunist?

Privi flăcările pe cale să se stingă. Nici măcar nu avusese timp să le fie frică. Deflagraţia îi ucisese pe loc. Tamara, Slavica, Ratko călăuza şi Milomir Stefanovici. În privinţa acestuia din urmă, umanitatea nu pierdea nimic. Era mâna justiţiei iminente.

Licărirea incendiului îl lumină pe Dusko Balasevici, transformat în statuie.

Simţind privirea lui Malko, spuse cu o voce aproape isterică:

— N-am vrut! Când aţi venit la mine, ştiam deja totul despre această poveste şi nu voiam să mă amestec. V-am spus-o.

— Atunci de ce v-aţi schimbat părerea? întrebă rece Malko.

— «Ei» au aflat că aţi venit la mine. Am fost convocat. Mi s-a spus că *trebuia* să accept să vă ajut, să vă capăt încrederea, pentru ca ei să ştie în permanenţă unde sunteţi…

— Nu puteaţi refuza?

Dusko Balasevici clătină din cap.

— Nu, m-ar fi împiedicat să lucrez, mi-ar fi făcut o mie de mizerii. N-aş fi avut din ce trăi.

— În schimb aşa, remarcă Malko, plin de amărăciune, trăiţi în belşug.

Detectivul coborî privirea.

— La început, trebuia doar să vă supraveghez. Îmi promiseseră că în curând voi fi integrat din nou în SDB… cu acelaşi grad. Îmi duceam viaţa de azi pe mâine. Apoi, planurile lor nu au mai funcţionat şi le-a venit ideea cu falsa trecere de frontieră în Ungaria.

— Care avea să vă aducă o mică avere, sublinie Malko.

Dusko Balasevici se şterse la ochi, ca şi când ar fi plâns.

— Ei m-au pus să cer foarte mult, pentru credibilitate, dar trebuia să le dau două treimi din bani.

În sistemul comunist erau mai mulţi luda decât în Biblie.

— Aţi făcut treabă bună, spuse Malko, plin de amărăciune.

— Aşa erau ordinele, mărturisi Balasevici cu o voce sufocată. Nu trebuia ca Stefanovici să depună mărturie.

— Ale cui ordine?

— Ale lui Rade Bogdanovici, şeful Secţiunii a Doua, care primea şi el ordine de la preşedinte. Dumneavoastră însă, aţi fi scăpat cu bine. Urma să vă las la Subotica…

Malko nu se obosi să răspundă. Înseamnă că Dusko Balasevici lucrase de la început *contra* lui. În favoarea SDB-ului.

Cel din faţa lui, cu braţele căzute pe lângă corp şi maxilarul încleştat, nu era altceva decât un amărât care clipea des, orbit de lanternă.

— Aţi făcut totul singur? mai întrebă Malko.

— Nu, recunoscu sârbul, cu o voce ternă. Când am plecat după Ratko, m-am întâlnit cu ei. Am făcut o recunoaştere a traseului. Ei au pus minele. Vă jur, însă, că la început credeam că era vorba doar de Stefanovici şi de Ratko.

— Ratko era într-adevăr prietenul dumneavoastră…

— Da, mărturisi detectivul, dintr-o suflare.

Malko simţea cum îl cuprinde o răceală mortală. Revedea surâsul pofticios al lui Slavica, bucuria de a trăi a Tamarei, entuziasmul ei pentru această frumoasă manipulare. Cel puţin, n-avuseseră timp să le fie frică.

Balasevici îşi umezi buzele cu limba şi spuse cu o voce mică de tot:

— Nu cunoaşteţi sistemul! Controlează tot! Nu puteam face altfel.

— Nici eu, spuse Malko fără să ridice tonul, nici eu nu pot face altfel.

Întinse braţul, ochind pieptul lui Dusko Balasevici. Detunăturile se succedară rapid. Degetul crispat pe trăgaci părea să aibă o viaţă proprie. Cele opt cartuşe ieşiră din încărcător în câteva secunde. Chiulasa se goli şi se lăsă tăcerea. Dusko Balasevici nu mai era decât o masă inertă, prăbuşită de-a curmezişul potecii. Ca un somnambul, cu urechile zumzăind şi cu nările înţepate de mirosul acru de cordită, Malko se îndreptă spre Mercedes. În gură avea gust de cenuşă.

*

* *

În timp ce Malko citea ziarul *Kurier* în biblioteca de la Liezen, cineva bătu la uşă. Mai cocârjat ca niciodată, Elko Krisantem aduse o hârtie.

— Un fax pentru dumneavoastră, *Sie Hoheit*[55], anunţă el.

[55] Înălţimea Voastră (n.t.).

Îl puse pe măsuţa joasă din faţa lui Malko. Acesta începu să-l citească. Era un document oficial cu antetul Republicii Srpska. Un text foarte scurt, cu mai multe semnături, printre care şi cea a preşedintelui Miloşevici. Renunţarea oficială la putere a lui Radovan Karadzici.

Când termină de citit, auzi telefonul. Era Larry Oldcastle care îl suna de la Belgrad. Malko sosise la castelul Liezen cu câteva ore înainte. După ce trecuse frontiera ungară, se oprise la Szeged, în drum spre Budapesta, ca să le spună celor de la CIA că nu mai avea rost să aştepte.

— Doream să vă felicit, îl anunţă şeful Centralei CIA. Ceea ce aţi făcut nu a fost în zadar. Confruntat cu hotărârea noastră, lui Miloşevici i s-a făcut frică şi a cedat. El l-a forţat, acum câteva ore, pe Radovan Karadzici să semneze renunţarea la puterea politică, document pe care vi l-am trimis prin fax.

— Bine dar, remarcă Malko, după ce s-a întâmplat...

— Corpurile n-au fost recunoscute oficial, pentru că erau prea distruse. Am transmis un mesaj: au fost două maşini şi Milomir Stefanovici nu e mort, ci ascuns într-un loc sigur. N-au vrut să rişte.

Uşa bibliotecii se deschise şi apăru Alexandra, fermecătoare, într-o rochie Herve Lerger de culoare roşu aprins, care-i punea în valoare splendida-i anatomie. Îi venea ca o mănuşă.

— Mergem? întrebă ea. Am întârziat.

Malko închise telefonul, abandonând universul lui secret, unde anumiţi morţi cădeau în uitare foarte repede, în timp ce alţii mai erau încă de folos, mult timp după ce dispăruseră.

Cuprins

Capitolul I.....5

Capitolul II.....14

Capitolul III.....24

Capitolul IV.....33

Capitolul V.....40

Capitolul VI.....52

Capitolul VII.....62

Capitolul VIII.....71

Capitolul IX.....83

Capitolul X.....90

Capitolul XI.....98

Capitolul XII.....108

Capitolul XIII.....122

Capitolul XIV.....130

Capitolul XV.....137

Capitolul XVI.....144

Capitolul XVII.....151

Capitolul XVIII.....160

Capitolul XIX.....168

Capitolul XX.....177

Cuprins.....186

Malko se uită în jur. Mai erau doar câteva perechi. Nimeni nu-l putea ajuta.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Carla Bettega văzându-i încordarea.

– Îndepărtați-vă, spuse Malko.

Scoase pe sub masă pistolul Zastava și îl armă. Când ridică privirea, cei trei ucigași, așezați în arc de cerc, îl priveau liniștiți. Își dădu seama că doar cu un simplu pistol putea împușca unul, dar n-avea nici o șansă împotriva celorlalți doi, care îi închideau drumul spre mal.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu

PREȚ **6 000**

ISBN 973-9138-31-4